

MANIFEST PENTRU CERC

Proletari din toate țările, uniți-vă!

MANIFEST PENTRU CERC

SARCINILE SOCIALIȘTILOR PROLETARI

COMUNISM ȘTIINȚIFIC

2025

Cuprins

1	Introducere	4
1.1	Imperialism și comunism	6
1.2	Idiotism imperialist și reacțiune	7
1.3	Mișcarea comunistă se călește în lupta cu inamicii deghizați în aliați	10
1.4	Cum diferă GAS și BTM de CȘ?	13
2	Cum depășim capitalismul?	16
2.1	Teoretic	16
2.1.1	Teoria intersecțională, un aspirator imperialist	16
2.1.2	Ce-i de făcut cu unitatea luptelor?	27
2.1.3	Naționalism și cosmopolitism burghez. Patriotism și internaționalism proletar	29
2.1.4	Parlamentarism, activism și „lupta cu fascismul”. Partidul comunist ca luptător	31
2.1.5	Chestiunea dictaturii proletare	36
2.1.6	Chestiunea aristocrației muncii	38
2.1.7	Cum l-au aprofundat stângiștii pe Lenin?	38
2.2	Practic	40
2.2.1	Jaful GAS și BTM, pe scurt	40
2.2.2	Trei ani, același sindicalism. Jumătate de an, nici 3000 de semnături	43
2.2.3	Pânza de păianjen euro-stângistă. Marxismul între activism și academism	46
2.2.4	Teama de critică	57
3	Despre sarcinile noastre	59
3.1	Construirea unui partid	59
3.2	Ce e cu partidul transnațional?	62

3.3	„Făcutul de ceva”	63
3.4	Agitația politică multilaterală	64
4	Despre modelul organizațional	67
4.1	Democrație și dictatură	67
4.1.1	Birocrație și avangardă. Anticomunism la firul ierbii . .	67
4.1.2	Modelul leninist de organizare	71
4.1.3	Despre centrul proletar	72
4.1.4	Despre periferia organizației	73
4.1.5	Centralism democratic burghez. Centralism democratic proletar	74
4.1.6	Fracționismul și unitatea de voință. GAS și organizația- mamă	77
4.2	Organizația de cerc, fabrică teoretică și morală a viitoarelor cadre de partid	82
5	Concluzie	86

Capitolul 1

Introducere

Secolul trecut a confirmat deopotrivă măreția puterii maselor muncitoare, potențialul creator și revoluționar al acestora, cât și caracterul complet defunct al diverselor elemente mic-burgeze, individualiste, ce au infiltrat și ulterior au distrus partide și internaționale, ținând pe loc cursul istoriei. Cine este de vină pentru asta? Comuniștii, în primul rând, dar și oricine care doar pretinde că este unul, adică stângiștii.

Aici nu e vorba de începătorii în marxism, care au un oarecare interes în problemele societății și își doresc să ajute la dezvoltarea acesteia, dar nu au găsit încă direcția potrivită. Dacă te consideri stângist sau simpatizant cu ideile de stânga, asta nu înseamnă deodată că ești inamicul clasei muncitoare și că o sabotezi prin simpla ta existență. În experiența organizației noastre, persoanele cu entuziasm pentru studiu și muncă disciplinată sunt extrem de valoroase, indiferent de convingerile cu care vin în colectiv. Munca sinceră și perseverentă este răspunsul pentru lipsa de cunoștințe teoretice, iar pentru asta nu ai nevoie decât de voința de a învăța și a te îmbunătăți. Cum spune și Lenin, „e destul să vrei să-ți cultivi însușirile necesare!”¹

Problema o reprezintă mișcările și organizațiile cu tradiție, ale căror teorii și practici stagnează lupta de clasă și țin pe loc clasa muncitoare de ani întregi. Stânga, istoricește², a reprezentat facțiunea micii burgezii din Revoluția Franceză, iar de atunci încolo a trădat întotdeauna clasa muncitoare. Întocmai aceste mișcări și-au arătat și încă își arată caracterul servil burghe-

¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 32.

² Marxist Science. *From the history of the left movement*. https://vk.com/@marxist_science-iz-istorii-levogo-dvizeniya?anchor=2-proiskhozhdenie-termina.

ziei, reprezentând intelectualitatea mic-burgheză, oportunistă, subordonată capitalului financiar. Clasa muncitoare are nevoie de propriii intelectuali, de formarea de comuniști capabili să îndepărteze masele de sub influența aristocrației muncii și a oportunismului în general.

Acest manifest va clarifica diferențele principale dintre organizația noastră de cerc, Paradigma Muncitorească, reprezentanții socialismului proletar, și celelalte organizații socialiste din România, arătând cum fac aceștia voia burgheziei atât în teorie, cât și în practică. Este necesară mai mult ca oricând unirea forțelor proletariatului sub o platformă unică, a cărei teorie să fie consistentă și unitară, nu eclectică și incoerentă. Epoca fragmentarismului și a dominației imperialiste asupra socialiștilor trebuie să apună.

Dorința organizațiilor stângiste de a se axa în primul rând pe practica construirii unui partid, și prea puțin sau chiar deloc pe delimitarea teoretică, nu le poate garanta decât eșecul. Noi așteptăm cu nerăbdare să conducem clasa muncitoare în lupta cu burghezia, însă suntem realiști: nu avem persoane suficiente de conștiente pentru a îndeplini această sarcină. În chestiunea tacticii și a luptei politice, simpla voință de a acționa nu este suficientă, așa cum vedem la organizațiile GAS (Grupul de Acțiune Socialistă) și BTM (Blocul Tineretului Muncitoresc), care pun practica pe primul loc, în detrimentul teoriei. Cercul de studiu reprezintă fabrica de cadre comuniste ce vor construi partidul prin cunoștințele lor înaintate.

Acum este momentul să ne întărim cunoștințele teoretice și să studiem cu adevărat, este momentul să ne unim ca să învățăm (și să învățăm să învățăm) — este momentul pentru o organizație de cerc puternică, care să dărâme toată înapoierea ținută în picioare de stângiști și de teoriile lor favorabile burgheziei europene și celei americane. Este momentul să acționăm — să creăm propagandă comunistă, să insufflăm valori morale proletare, să ne răspândim cultura comunistă.

„Muncitorii posedă unul din elementele succesului: numărul. Dar numărul este hotărâtor numai atunci când masa este organizată și acționează în cunoștință de cauză.”³

— K. Marx. *Manifestul constitutiv al Asociației Internaționale a Muncitorilor*

³ K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 16, p. 13.

1.1 Imperialism și comunism

Să începem cu începutul: în capitalism există două clase — proletariatul și burghezia. Proletarii muncesc pentru burghezie, îi creează toate profiturile, întrucât nu au nimic în afara propriei abilități de a munci. Burghezia are în proprietate mijloacele necesare pentru a produce și este nevoită să angajeze proletari care, prin munca lor, îi vor crea profituri. Cândva demult, capitaliștii concureau liber între ei, însă acea concurență a dus inevitabil la formarea **monopolurilor**, astfel că doar o mână de companii și bănci gigantice controlează toată lumea. Concurența nu a dispărut, dar și-a schimbat **forma** — războaie pe scară mondială, concurență între monopoluri diferite sau două întreprinderi din interiorul aceleiași companii, foamete cumplită pentru miliarde de oameni, pe când un mănunchi de oameni se desfată în proporții inimaginabile etc. Monopolurile i-au permis burgheziei să extragă profituri uriașe în comparație cu cele din perioada liberei concurențe — muncitorii sunt nevoiți să accepte prețurile ridicate, căci altceva nu au de ales.

Totuși, răbdarea muncitorilor nu este veșnică, iar ei vor înțelege în cele din urmă că nu au nevoie de burghezi pentru ca societatea să continue să funcționeze, că burghezii sunt doar niște paraziți. Atunci muncitorii, ghidați de **cei mai conștienți** din rândurile lor, vor prelua puterea din mâinile burgheziei și vor curăți societatea de paraziții capitaliști. Ei vor fi proprietarii mijloacelor de producție, ei vor gestiona bogățiile obținute de pe urma producției în interesele lor, pentru a construi parcuri, spitale, școli, infrastructură pentru a explora cosmosul și a construi lucruri mărețe care exprimă spiritul lor **uman**, spiritul lor **creativ**.

Dar noi trăim în epoca monopolurilor, și burghezia nu dorește ca proletariatul să se trezească. Mai degrabă l-ar distrage cu tot soiul de lucruri de la faptul că este exploatat, ar încerca să cumpere liderii mișcării muncitorești ca să îi treacă de partea sa. Ei bine, noroc că profiturile sale sunt destul de mari pentru ca ea să-și permită cumpărarea acestor lideri. Mai mult, *mareea burghezie monopolistă îi ghidează pe frații ei mai mici, pe mic-burghezi* — mici proprietari care muncesc singuri în propriile întreprinderi. Poziția acestora e instabilă, în orice zi își pot pierde proprietatea și deveni muncitori, ca și majoritatea populației. Burghezia monopolistă le șoptește diverse sfaturi și îi contrapune proletariatului sau celorlalți mic-burghezi, astfel încât, în politică, există sute de curențe care concurează între ele, fiecare fiind fantezia individuală a micului proprietar. Astfel, burghezia monopolistă își menține dominația — prin cumpărarea liderilor proletari, ea creează **aristocrația muncii**; prin însăși existența micii burghezii se creează **sute de curențe**, variind de la curențe **reacționare** (fasciste, legionare etc.), la cu-

rente „revoluționare” **stângiste** de tot soiul — anarhiste, feministe, socialiste etc. Și aristocrația muncii, și reacționarii, și stângiștii — toate încearcă să tragă proletarii de partea lor, cu un singur efect final (independent de intențiile celor trei) — distragerea proletariatului de la lupta comunistă, **înăbușirea** energiei lui **revoluționare**.

Strategia mării burghezii este de a angrena miliardele de muncitori în chestiuni care să îi distragă de la problemele lor practice din viața cotidiană. E vorba atât despre probleme de natură **economică**, cât și de probleme **politice**, strâns legate de diverse ideologii. Economic, salariul este de multe ori insuficient și creează tensiuni în cadrul familiei, în căsnicie sau în relația cu copiii, necesitatea pentru împrumuturi, pentru mai multe locuri de muncă, pentru a părăsi orașul sau țara, sau resemnarea cu un trai sărăcăcios, cu lipsuri. Acestea sunt probleme imediate, cu care **majoritatea** muncitorilor se confruntă în întreaga lume, care sunt consecințele finale ale faptului că muncitorii **nu** sunt liberi, fiindcă **nu** ei dețin puterea politică.

1.2 Idiotism imperialist și reacțiune

Contrarevoluția burgheză în URSS la jumătatea secolului trecut, alături de destrămarea democrațiilor populare din Europa de Est, a însemnat revenirea la dominația burgheziei pe (aproape) întreg globul pământesc — teoria și politica dominantă a devenit cea troțkistă, deghizată în interesele majorității, dar de fapt acționând pentru interese particulare, burgheze, cu precădere cele ale monopolistilor americani. „Schimbarea la față” și „democratizarea” burgheziei de după Cortina de Fier a însemnat diluarea și ponegrirea treptată a comunismului, reprimarea muncitorimii și subordonarea acesteia voinței oligarhiei financiare vestice.

Pe plan politic, clasa muncitoare se târăște, fără doar și poate, în coada burgheziei. Pe zi ce trece vedem polarizarea politică în două tabere — „pro-europenii” (adică pro capitalul cosmopolit „democratic” vestic, din ce în ce mai slăbit) și „suveraniștii” (adică „suveranitatea” imperialismului american, deghizat în independență națională). Muncitorii apolitici rămân în continuare indiferenți și neimplicați, pe când un număr considerabil de cetățeni aderă fie la mișcarea liberală cosmopolită/ eurostângistă, fie la cea naționalistă, suveranistă. În fond, ambele sunt mișcări ale capitalului vestic, iar lupta dintre ele este una reacționară, care ține muncitorii sub papucul burgheziei. Nu doar pe plan politic are loc subordonarea proletariatului de către burghezie, căci și în lupta economică, sindicalistă, muncitorii sunt conduși de lideri aliați cu burghezia.

Pe plan teoretic, victoria troțkismului mondial a avut consecințe devastatoare, burghezia prefăcând marxismul ca un inamic în ochii maselor și înlocuind adevărul științific cu propriile ideologii. În țara noastră au existat numeroase astfel de curente, precum cea a statului parazit, statului paralel, a campaniilor de antagonizare a PSD ca fiind comunist (în favoarea celorlaltor partide de opoziție) ș.a.m.d. Teoria proletariatului este foarte slăbită, în absența unei mișcări comuniste, fiind dominante teoriile socialiste mic-burgheze și burgheze, susținute de stângiști.

Cine sunt reprezentanții socialismului neproletar? Stângiștii, într-o majoritate covârșitoare, chiar și la noi. Puținele cadre care ar putea îndeplini scopuri mărețe pentru clasa muncitoare se lasă conduse de propria spontaneitate și împiedică dezvoltarea mișcării proletare. Aceasta este esența organizațiilor stângiste, **de a stagna mișcarea proletariatului**. În patria noastră cele mai notabile exemple de astfel de organizații sunt GAS⁴ și BTM⁵, care cântă separat aceeași linie melodică a idiotismului imperialist. Înțelegerea lor despre propriile sarcini și despre proletariat este profund superficială, preferând „să facă ceva”⁶. Vom cita extensiv din GAS, pe care o considerăm avangarda micii burghezii „revoluționare”, dar și din BTM, dezvăluind caracterul lor oportunist nu doar prin practică, dar și prin teoriile pe care le tot expun în spațiul online.

Politic și ideologic, trâmbița burgheziei cântă pe **timbruri** diferite: artă, literatură, jurnalism, pseudostiințe sociale etc. Prin câte canale **nu** își propagă burghezia mesajul și cultura individualistă, ca să docilizeze clasa muncitoare! Televiziunea, platformele de social media, diverșii academicieni, cântă la unison, cu **sau** fără voința lor, melodia idiotismului imperialist. Muncitorii ajung să dea la schimb lupta de clasă pe **orice** luptă îi convine burgheziei la momentul respectiv — ură între popoare, drame și scandaluri pe televizor sau internet, ocazionalul politician corupt servit drept țap ispășitor etc. De pildă, burghezia europeană, aflată într-o competiție de piață cu cea rusă, instruește întregi popoare să urască rușii (rasism de-a dreptul), în timp ce mesajul cosmopolit al monopolului pan-european ascunde faptul că țările capitaliste din vestul Europei trăiesc mai bine pe seama muncii vii a muncitorimii est-europene și a țărilor subdezvoltate din Africa, Asia și America de Sud. În domeniul culturii, umorului și artei are loc același proces de idiotizare prin intermediul social media, burghezia transformând masele în spectatori dependenți de conținut lipsit de esență, iar artiștii în bufoni pentru vizualizări.

⁴ <https://archive.ph/ZiXNI>.

⁵ <https://blocultineretuluiimuncitoresc.ro/>.

⁶ <https://archive.is/arXR8>.

Marea burghezie are planuri rezervate și pentru mica burghezie, pe care o subordonează atât economic, cât și politic. Rezistența micii burghezii împotriva surorii sale se manifestă prin campanii în cafenele, centre comunitare, organizații „semi-formale” în favoarea micilor producători (amintim Piața Autonomă de la Cluj⁷, printre altele). Pot exista forțe ale burgheziei care se opun capitalismului? Firește că pot, așa cum am explicat în articolul nostru „Socialismul lui Marx contra celorlaltor socialisme”⁸. Aceste forțe sunt, în cea mai mare parte, stângiști. Teoriile burgheziei liberale diluează realitatea, spunând că există democrație în general, contrapunând-o „dictaturii” abstracte. Socialiștii mic-burgezi pot critica această iluzie, însă alternativa lor, dacă există și nu este prea vagă, se dovedește a fi încă și mai imaginară. Notăm, de exemplu, teoriile academicienilor „marxiști” din ultimii 30–40 de ani, precum Angela Davis, Michael Parenti, Noam Chomsky, Slavoj Žižek ș.a., care nu au dus la rezultate palpabile, nu au schimbat fundamental situația pentru clasa muncitoare. România nu este străină acestui fenomen, căci chiar anul trecut Clujul a găzduit Conferința de Materialism Istoric (sic!), o intersecție a ideologiilor anticapitaliste neproletare. Merită menționat că la această conferință au participat membri importanți din organizația Grupul de Acțiune Socialistă (GAS), precum și mai multe socialiste strâns integrate în mediul academic clujean, ce dețin editura frACTalia. Cireșa de pe tort — **finanțarea evenimentului a provenit de la Guvernul României, Uniunea Europeană prin PNR și NextGenerationEU, Universitatea Babeș-Bolyai, dar și asociația tranzit, deținută de grupul bancar Erste (în România, BCR)**. Toți participanții, fie că erau socialiști sau anarhiști, activiști pentru mediu, LGBT sau drepturi locative, dornici să facă „ceva”, s-au unit sub umbrela „materialismului istoric”, dovedind că, pentru stânga, marxismul e numai o mască care poate arăta în fel și chip, însă esența lor e aceeași: servilă marelui capital, anticomunistă. Stânga este mai unită ca oricând, iar oricine afirmă altcumva, are acest eveniment (și multe altele organizate de GAS sau BTM) drept dovadă — stânga, oricât de fragmentată ar fi în formă, este în esență unitar subordonată capitalului financiar.

⁷ <https://www.facebook.com/piata.autonoma.cluj/>.

⁸ <https://telegra.ph/SOCIALISMUL-LUI-MARX-CONTRA-CELORLALTOR-SOCIALISME-01-14>.

1.3 Mișcarea comunistă se călește în lupta cu inamicii deghizați în aliați

Avem foarte multe de învățat atât din victoriile comunismului împotriva burgheziei, cât și din victoriile burgheziei împotriva comunismului. Cel mai roditor exemplu este istoria Uniunii Sovietice, despre care organizația noastră de cerc a redactat cercetări amănunțite⁹. În 1953, forțele micii burghezii din Uniunea Sovietică au desfășurat contrarevoluția, transformând dictatura proletariatului în dictatura micii burghezii troțkiste. Premisele pentru contrarevoluție au fost, pe de-o parte, pieirea în lupta mondială cu fascismul a celor mai străluciți comuniști, și, pe de altă parte, ridicarea în rang a elementelor mic-burgheze numai pe seama reușitelor din război. Greșeala tactică a bolșevicilor, aflați în minoritate, a fost de a lărgi democrația, ceea ce a permis intrarea în partid a și mai multor elemente anticomuniste. Astfel, lovitura de stat dată de clica lui Hrușciiov, Beria și Malenkov între 28 februarie și 5 martie a transferat puterea politică (a statului) din mâinile sovietelor, a clasei muncitoare, în mâinile funcționarilor burghezi din partid.

Ceva similar s-a petrecut și în România. Secolul trecut, mișcarea clasei muncitoare a învins temporar burghezia și a construit, cu ajutorul poporului muncitor sovietic, o democrație populară, condusă cot la cot cu țărănimea revoluționară. A dispărut, oare, burghezia din acest peisaj? Nu, la fel cum nu a dispărut nici în URSS. Cert este că această colaborare dintre țărănime și proletariat în România a sfârșit cu înfrângerea elementelor proletare și transformarea democrației populare¹⁰ într-o dictatură mic-burgheză, în frunte cu Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu. Înfrângerea forțelor clasei muncitoare este un eveniment prea puțin studiat de socialiștii români, dar un important punct de plecare îl reprezintă studiul nostru despre colectivizare¹¹. Au redactat stângiștii astfel de studii despre istoria mișcării comuniste? Nu, nicidecum. Poate ei au scris ceva măcar puțin relevant despre situația actuală, despre suferințele poporului nostru? Nu, nici despre asta nu au scris, dar muncitorii români au nevoie de astfel de studii, ei ar trebui să cunoască istoria țării lor și a mișcării comuniste din România. Stângiștii sunt doar inamici inofensivi ai burgheziei, care nu caută să ridice în niciun fel forța clasei muncitoare.

⁹ Marxist Science. *On the bourgeois counterrevolution in the USSR*. https://vk.com/@marxist_science-martovskii-perevorot.

¹⁰ <https://telegra.ph/democratia-populara-12-17>.

¹¹ <https://telegra.ph/COLECTIVIZAREA-ROMANIA-PMR-10-16>.

„Conducătorii vor avea în special datoria de a-și clarifica din ce în ce mai mult toate problemele teoretice, de a se elibera din ce în ce mai mult de influența frazelor tradiționale, care aparțin vechii concepții despre lume, și de a avea întotdeauna în vedere că socialismul, de când a devenit o știință, trebuie tratat ca o știință, adică trebuie studiat. Conștiința astfel dobândită și din ce în ce mai clară trebuie să fie răspândită în masa muncitorilor cu tot mai multă asiduitate, iar organizația de partid și sindicatele trebuie tot mai mult închegate.”¹²

— F. Engels. *A treia prefață la „Războiul țărănesc german”*

De când s-a dezbrăcat de uniforma roșie acum mai bine de 35 de ani, burghesia română nu a făcut decât să mintă, să umilească și să calce în picioare *la propriu*¹³ poporul nostru. De la muncitori de rând la studenți, burghesia și politicienii săi nu au niciun interes să îmbunătățească condițiile majorității și acționează împotriva lor. Românii încă suferă de cele mai sărăcicioase condiții¹⁴ de trai din întreaga Europă, 1 din 10 români nu se poate încălzi în sezonul rece¹⁵, șomajul e mai grav decât în pandemie¹⁶, salariile angajaților la stat sunt în pica¹⁷ și studenții și-au pierdut posibilitatea de a călători liber prin țară. Condițiile greoaie de trai împing românii să muncească în afară — din cinci români, unul¹⁸ se află în străinătate, părăsindu-și familia și patria pentru o viață puțin mai bună. Consecința este clară: 1 din 4 pensionari suferă¹⁹ de singurătate, iar foarte mulți copii cresc fără părinți²⁰. Aceste probleme imediate ale majorității din România sunt consecința conducerii

¹² K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 18, p. 514.

¹³ <https://ziare.com/stiri/protest-diaspora/o-luna-de-la-reprimarea-violenta-a-protestului-din-10-august-ce-stim-pana-acum-si-zece-intrebari-fara-raspuns-1528836>.

¹⁴ <https://www.digi24.ro/digieconomic/consumer/eurostat-a-publicat-clasamentul-europenilor-cu-cel-mai-ridicat-grad-de-expunere-la-saracie-si-excluziune-sociala-ce-loc-ocupa-romania-53365>.

¹⁵ https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/ilc_md01/default/table.

¹⁶ <https://www.anofm.ro/wp-content/uploads/2025/04/Situatia-somajului-inregistra-MARTIE-2025.pdf>.

¹⁷ <https://romania.europalibera.org/a/guvern-ordonanta-austeritate-bugetari-fiscale/33257697.html>.

¹⁸ <https://hotnews.ro/fmi-circa-5-milioane-de-romni-lucreaza-n-strainatate-n-2022-populatia-romniei-a-crescut-pentru-prima-data-n-ultimii-30-de-ani-cauza-cei-100-000-de-ucraineni-si-28910>.

¹⁹ <https://observatornews.ro/eveniment/un-sfert-dintre-batranii-romaniei-singuri-spre-sfarsitul-vietii-nimeni-nu-ii-vrea-501893.html>.

²⁰ <https://www.edupedu.ro/analiza-pestes-44-600-de-copii-din-romania-au-un>

țării de către capitaliști, ale căror acțiuni vizează în primul rând câștigul propriu.

În tot acest peisaj politic dominat de burghezie, unde se regăsește forța clasei muncitoare, forța majorității? Noi suntem convinși că proletariatul, conștientizând că este încă slăbit pe plan politic, se concentrează în cadrul organizației de cerc, cu scopul de a-și întări disciplina, teoria și cultura. Comuniștii (adică avangarda proletariatului) trebuie să se pună de acord pe ceea ce este în favoarea clasei muncitoare și doar a acesteia. Este absolut esențial ca marxismul să se dezvolte printr-o luptă științifică colectivă, pe de-o parte stabilind pașii ce trebuie luați de clasa muncitoare în lupta cu burghezia, și pe de cealaltă parte luptând cu elementele burgheze ce „conduc” proletariatul de decenii întregi înspre propriile interese particulare, individualiste.

La momentul actual, elementele cele mai dușmănoase clasei muncitoare se concentrează în organizațiile intersecționale (termen peiorativ) Grupul de Acțiune Socialistă (GAS) și Blocul Tineretului Muncitoresc (BTM), ale căror teorii și practici sunt contradictorii, imprecis definite și fără doar și poate mic-burgheze, aservite imperialismului vestic. Editura noastră a scris în repetate rânduri despre GAS și BTM, subliniind pericolul pe care aceștia îl reprezintă pentru dezvoltarea politică a clasei muncitoare. Noi nu afirmăm nicidecum că ei sunt singurii inamici ai clasei muncitoare: amintim aici și pe Știri Bazate, o organizație care se pronunță deschis în favoarea Uniunii Europene (alianță interimperialistă)²¹, în timp ce se autoproclamă a fi anticapitalistă²². Această organizație de jurnalism, în ciuda asocierii intereselor imperialismului cu anticapitalismul, nu caută să îl picteze în roșu și nu pretinde a fi comunistă. Deși am scris un întreg articol criticând ȘB²³, ei sunt evident în favoarea burgheziei (socialiști burghezi). Notăm totuși, legătura dintre eurostângiști și radicali: o asociată a BTM²⁴ acum scrie și pentru ȘB, prevestind o viitoare uniune dintre socialismul mic-burghez și cel burghez într-o alianță oportunistă cu lozinca Europei în frunte. Scopul? Justificarea unui război cu Rusia, prădarea muncitorimii de către oligarhia financiară, sărăcirea și înfometarea maselor, toate în numele profitului oligarhilor vestici.

parinte-plecat-in-strainatate-ambii-parinti-ai-aproximativ-9-000-de-copii-sunt-pestre-hotare-scadere-cu-aproape-21-respectiv-38-fata-de-anul-2020/.

²¹ <https://youtu.be/nAlbnP24TH8>.

²² <https://youtu.be/UZejc5c2L7E>.

²³ <https://telegra.ph/ST%C3%82NGISMUL-GRE%C8%98IT-%C3%8EN-TEORIE-GRE%C8%98IT-%C3%8EN-PRACTIC%C4%82-12-11>.

²⁴ <https://www.instagram.com/p/DJRsqdLIScE/>.

1.4 Cum diferă GAS și BTM de CȘ?

GAS și BTM își mențin uniforma de „revoluționar”, în ciuda esenței lor anti-comuniste. Atât o organizație, cât și cealaltă nu își doresc întărirea pozițiilor (fie teoretice, fie politice) ale clasei muncitoare, ci împotmolesc activiștii în mlaștina lor oportunistă. Ele lucrează în strânsă colaborare cu ONG-uri și alte organizații, susținând proiecte, evenimente și petiții care nu sunt centrate pe clasa muncitoare, ci pe lupta intersecțională. Despre intersecționalism am discutat mai pe larg într-o altă cercetare²⁵, pe care vă încurajăm să o citiți pentru a înțelege mai bine originile istorice ale stângismului modern și legăturile sale cu oligarhia financiară vestică. Subliniem caracterul reacționar, inamic comunismului, al acestei ideologii ce a luat naștere în America și Europa de Vest cu scopul de a reduce la tăcere înflăcărea proletară a liderilor clasei muncitoare. În fond, esența ei este de a stagna, de a „devia la dreapta” lupta proletariatului, care dă la schimb lupta cu burghezia pe zeci de mici lupte cu alte structuri „opresive”, conflicte complet comode pentru clasa capitalistă.

Am auzit de mai multe ori concepția complet falsă cum că intersecționalismul este o adaptare a marxismului la condițiile actuale ale societății, mult mai complexe și mult mai diverse decât pe vremea lui Marx sau Lenin. Din punctul de vedere al economiei politice, viața ne arată că societatea contemporană este divizată numai și numai în două părți: partea proletariatului și partea burgheziei — nu există vreo clasă terțiară care să ia parte la producție. Este aceasta o schimbare față de secolele trecute? Bineînțeles că este o schimbare: clasa feudală a dispărut cu desăvârșire, fiind înfrântă prin eforturile comune ale proletariatului și burgheziei. Bolșevicii au fost maeștrii acestei lupte antif feudale, iar tot ei au ajutat proletariatul din nenumărate țări să dărâme bastionul feudal din propriile patrii, chiar și din România. Nu doar clasa feudală a dispărut, dar și clasa de țărani iobagi, fiind înlocuită fie de proletari agricoli, fie de mici proprietari (mic-burghezi agricoli).

Astfel, burghezia a curățat scena istoriei de acele elemente învechite, ce țineau pe loc schimbul de mărfuri, și și-a instaurat propria hegemonie. Iată diferența față de vremea lui Marx sau Lenin: producția societății este realizată într-o măsură mult mai mare de proletariat pentru burghezie. La fel cum am explicat mai sus, mica burghezie (pătură a clasei burgheze) este baza socială a acestor mici lupte pe care stângiștii le unesc laolaltă împotriva capitalismului. În contrast, mișcarea proletariatului nu poate fi decât una unitară și care

²⁵ I. Maskuțki. *Intersecționalismul: o teorie anticomunistă*. https://drive.google.com/file/d/1bxjq3Jb5jc2ny-gTyN9ilfCTf0e1G_X2/view.

urmărește același interes, al încheierii exploatării omului de către om. Față de diversitatea economică (și deci, și politică) a secolelor trecute, mișcarea comunistă are acum o singură sarcină: să dărâme burghezia, care și-a însușit sarcina de a îndeplini toate funcțiile sociale. Oricine se abate de la această cale nu poate fi numit decât un inamic al proletariatului, căci pentru proletariet nu poate exista decât o singură luptă: lupta de clasă. Femeile, imigranții, oamenii de diverse orientări sexuale, oamenii cu dizabilități și toate celelalte categorii pe care stângiștii le plasează pe un pedestal sunt fie de partea burgheziei, fie de partea proletariatului, și nu există într-un vid, deasupra societății de clasă, ca simple „elemente diverse”. „Complexitatea societății actuale” este doar o impresie dată însăși de burghezie, care în ultimele decenii a diluat marxismul cu mii de pagini de maculatură, printre care și acest curent intersecționalist, susținută fiind de sora ei, mica burghezie.

Precum teoria stângiștilor este putredă, la fel le este și practica. De pildă, GAS decid să studieze o lucrare de Stalin, dar odată ce sunt criticați de oarecare anticomuniști, neagă vreo responsabilitate pentru eveniment în infamele lor „Precizări”²⁶. Încă din primele noastre publicații i-am criticat pentru asta²⁷. La scurt timp după aceea, am fost contactați de un membru GAS ce a punctat două momente esențiale: pe de-o parte, faptul că „Precizările” au fost scrise „pe loc, de un membru, fără să discute cu nimeni altcineva în prealabil”, și rușinoasa afirmație că „nu avem o linie teoretică deși mai mulți dintre noi cerem să se lucreze spre asta de când am intrat”. Una peste alta, noi tot considerăm „Precizările” ca fiind o piatră de temelie a anticomunismului GAS, în special prin acest citat:

„De alte tendințe ale stângii ne despart accepțiuni diferite despre modelul organizațional, despre sarcinile noastre și despre modul în care depășim capitalismul.”

Opunându-se burghezilor, mișcarea comunistă trebuie să se opună tuturor acelor elemente care le satisfac interesele. Pentru a dezvolta mișcarea noastră și a întări organizația ce conduce editura CȘ, este necesar să elaborăm un plan cât mai bine pus la punct, care pe de-o parte arată cum greșesc ceilalți socialiști, antiproletari, iar pe de cealaltă parte descrie sarcinile comuniștilor pe mai departe. Pentru a explica punctele de divergență dintre noi și stângiști, vom arăta cum aceștia acționează unit pentru interesele lor individualiste, și nicidecum pentru clasa muncitoare. Teoria, practica, modelul

²⁶ <https://archive.is/p3wqz>.

²⁷ <https://telegra.ph/Despre-preciz%C4%83rile-unor-corpuri-asuprite-04-24>.

lor organizațional și morala lor sunt, fără doar și poate, dăunătoare dezvoltării mișcării comuniste. Vom dovedi aceste fapte întocmai analizând aceste 3 puncte evidențiate de GAS:

- 1.** Cum depășim capitalismul? Teoretic și practic (Cap. 2);
- 2.** Sarcinile noastre (Cap. 3);
- 3.** Modelul organizațional (Cap. 4).

Capitolul 2

Cum depășim capitalismul?

2.1 Teoretic

2.1.1 Teoria intersecțională, un aspirator imperialist

Multe nume sunt asociate cu intersecționalismul: politica de identitate, corectitudinea politică, progresivismul sau progresismul (termeni pe care burghezia i-a furat mișelește de la comuniști — astăzi, orice politician care și-ar da viața pentru capitalul financiar european este progresist), Critical Theory, Diversity Equity and Inclusion (DEI) ș.a.m.d. GAS a abordat această temă într-o publicație recentă, intitulată „Politicile identitare și politicile electorale”²⁸. Pentru noi, acest articol este un manifest **anticomunist** de primă mână, care ne servește la demascarea politică a stângiștilor, cu tot eclectismul și ipocrizia lor, precum și a mișcării Woke condusă de aceste teorii. Acest articol este o armă atât de minunată împotriva stângismului, încât, dacă n-ar fi existat, el ar fi trebuit inventat. BTM au redactat și ei acum ceva timp astfel de manifeste, dedicate în special minorităților sexuale²⁹ și veganismului³⁰.

În articolul menționat mai sus de la GAS, aceștia încearcă să justifice că poziția leninistă este cea a susținerii intersecționalismului și a „unității luptelor”, enumerând numeroase momente în care mișcările de stânga au învins sau au fost învinse. Citând ca biruitori pe Die Linke sau pe Lula da

²⁸ <https://archive.ph/axR8>.

²⁹ <https://blocultineretuluiimuncitoresc.ro/teorie/muncitorii-queer-si-revolta-pride-suntem-aici-suntem-queer-suntem-solidarix/>.

³⁰ <https://blocultineretuluiimuncitoresc.ro/teorie/veganismul-si-lupta-pentru-drepturile-animalelor/>.

Silva (două *anti*exemple de mișcări proletare), autorul dorește să ne convingă că majoritatea muncitorimii își dorește atât măsuri economice, cât și măsuri „social-progresiste”. Viața însăși ne arată că aceste fapte sunt false, fiindcă muncitorii, de pildă cei din țara noastră, sunt antipatici atât cu comunismul, cât și cu mișcările de stânga. Să luăm drept exemplu chiar pe BTM, a cărei platformă este fără doar și poate „intersecțională și incluzivă”, prezentându-se la Pride, la evenimente feministe și pro-Palestina alături de sora ei mai mare, GAS. Această organizație, BTM, se numea „Blocul Tineretului Marxist” acum aproape un an, însă din cauză că muncitorii sunt „mai reticenți la mesajele pe care vrem să le transmitem”³¹, au fost împinși spre cizelarea titlului în „Blocul Tineretului Muncitoresc”. Dacă muncitorii își doresc așa de mult toate aceste politici, de ce sunt ei „sceptici”³² și evită în general asocierea cu aceste organizații ce doresc unitatea luptelor, chiar și în cazul GAS?

În același articol, se fac numeroase aluzii la oarecare „economisti” contemporani, fără însă a-i numi, dar se și citează un important pasaj din neprețuita lucrare „Ce-i de făcut?”, despre importanța agitației politice multilaterale în toate clasele și păturile societății. Îl vom reproduce aici, pentru a ușura explicațiile:

„Se pune întrebarea: în ce trebuie deci să constea educația politică? Ne putem oare limita la propagarea ideii de ostilitate a clasei muncitoare față de absolutism? Firește că nu! Nu este de ajuns să explicăm muncitorilor că ei sunt asupriți politicește (după cum nu era de ajuns să le explicăm antagonismul dintre interesele lor și interesele patronilor). Trebuie să facem agitație în jurul fiecărei manifestări concrete a acestei asupririi (după cum am făcut agitație în jurul manifestărilor concrete ale asupririi economice). Și cum această asuprire se răsfrânge asupra celor mai diferite clase ale societății, cum această asuprire se manifestă în cele mai diferite domenii de viață și de activitate, în domeniul profesional, civic, în domeniul vieții private, al vieții de familie, în domeniul religios, științific etc. etc., nu este oare evident că, dacă nu luăm **asupra noastră**³³ organizarea demas-cării politice multilaterale a absolutismului, nu ne îndeplinim sarcina de a dezvolta conștiința politică a muncitorilor? Căci pentru a face agitație în jurul manifestărilor concrete ale asu-

³¹ <https://www.facebook.com/share/p/1FdmzuY4Lp/>.

³² <https://archive.ph/g1WVk#selection-415.61-415.112>.

³³ Evidențiat de editura CȘ.

pirii, trebuie să demascăm aceste manifestări (așa cum, pentru a face agitație economică, a fost nevoie să demascăm abuzurile din fabrici).”³⁴

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

Lenin are aici în vedere că anume organizația comunistă (ziarul social-democrat) este cea care îndeplinește această agitație. Comuniștii, dacă doresc să se unească cu clasa muncitoare, trebuie să își lărgescă cadrul agitației și propagandei astfel încât să arate cum burghezia și producția capitalistă îngreunează viața nu doar clasei muncitoare, dar numeroaselor păături ale societății. Toată agitația trebuie concentrată în cadrul mării organizații comuniste, cu toate filialele sale. GAS, în schimb, nu face decât să trâmbezeze alături de alte organizații non-comuniste, și nu își ia asupra ei datoria de a face agitație multilaterală.

„Să fie oare adevărat că lupta economică este în general «mijlocul cel mai larg utilizabil» pentru atragerea masei în lupta politică? Nu e deloc adevărat. Un mijloc nu mai puțin «larg utilizabil» pentru «atragera» masei în lupta politică îl constituie toate manifestările prigoanei polițieneste și ale nelegiuirilor absolutiste, și nicidecum numai manifestările legate de lupta economică. Zemski nacealnicii și pedepsele corporale aplicate țăranilor, venalitatea funcționarilor și comportarea poliției față de «oamenii de rând» de la orașe, lupta împotriva înfometărilor și înăbușirea năzuinței poporului spre lumină și știință, stoarcerea birurilor și prigonirea sectelor religioase, muștruluirea soldaților și tratarea cazonă a studenților și a intelectualilor liberali, — de ce toate acestea și mii de alte manifestări de felul acestora ale asupririi, manifestări care nu sunt de-a dreptul legate de lupta «economică», ar reprezenta în general mijloace și prilejuri mai puțin «larg utilizabile» de agitație politică pentru atragerea masei în lupta politică? Tocmai dimpotrivă: în totalitatea cazurilor curente în care muncitorul suferă (pentru el sau pentru cei apropiați lui) din pricina lipsei de drepturi, a arbitrarului și violenței, cazurile de prigoană polițienească în lupta profesională nu constituie, fără îndoială, decât o mică minoritate. Atunci de ce să îngustăm dinainte cadrul agitației politice, proclamând numai unul din mijloace ca fiind «cel mai

³⁴ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 55.

larg utilizabil», când pe lângă acesta social-democratul trebuie să folosească și alte mijloace care sunt, în general vorbind, nu mai puțin «larg utilizabile»?»³⁵

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

Oare GAS, în cei 3 ani de când au revenit în acțiune, sau BTM, au realizat o astfel de agitație în rândul societății? Nu vedem nicăieri analize despre problemele muncitorilor români (decât când protestează), analize regionale despre cutare sau cutare oraș, despre dificultățile academice concrete ale studenților, despre problemele oamenilor religioși, ale soldaților, polițiștilor, ale pensionarilor, imigranților etc. Diversitatea de teme pe care comuniștii au datoriat să le abordeze nu se regăsește în lunga listă de 225 de postări ale GAS de pe platforma Instagram. Organizația noastră, în schimb, a încercat ca într-un an de existență, cu un efectiv de cadre mai mic decât cel al GAS, să scrie atât despre problemele economice ale muncitorilor (de pildă, scrisoarea despre greva din Cugir³⁶), cât și despre diverse subiecte de interes pentru diversele pături ale societății (mass-media³⁷, educația în familie³⁸, consumerism³⁹, apolitism⁴⁰, războaie⁴¹ etc.). Ne dorim ca în anul ce urmează să scriem încă și mai multe despre dificultățile tuturor straturilor sociale.

„De ce muncitorul rus dă încă în prea mică măsură dovadă de combativitate revoluționară în legătură cu comportarea sălbatică a poliției față de popor, cu persecutarea sectanților, cu maltratarea țăranilor, cu infamiile cenzurii, cu schingiuirea soldaților, cu înăbușirea celor mai inofensive aspirații culturale etc.? Nu cumva din cauză că «lupta economică» nu-l face «să se lovească» de aceste lucruri, pentru că ele nu-i prea «promit» «rezultate palpabile», «pozitive»? Nu, această părere nu reprezintă, repetăm, nimic altceva decât o încercare de a arunca vina ta asupra altuia, de a atribui propriul tău filistinism (și bernsteinism) masei muncitorești. Trebuie să ne învinuim pe noi, propria noastră rămânere în urmă față de mișcarea maselor, să ne învinuim că n-am fost încă în stare să organizăm demascări

³⁵ Ibid., p. 56.

³⁶ <https://telegra.ph/LUPTA-MUNCITORILOR-INTR-UN-ORAS-MILITAR-CUGIR-11-05>.

³⁷ <https://telegra.ph/Rolul-mass-media-in-societate-07-26>.

³⁸ <https://telegra.ph/CUM-SE-EDUCA-TRASATURILE-COMUNISTE-IN-COPII-12-20>.

³⁹ <https://telegra.ph/atitudinea-comunistilor-fata-de-consum-07-19>.

⁴⁰ <https://telegra.ph/Apoliticii-confort-si-indiferenta-07-09>.

⁴¹ <https://telegra.ph/DE-UNDE-ATATEA-RAZBOAIE-09-06>.

destul de ample, de pregnante și de prompte ale tuturor acestor infamii. Dacă vom face acest lucru (pe care putem și trebuie să-l facem), atunci și cel mai înapoiat muncitor va înțelege sau va simți că studentul și sectantul, țăranul și scriitorul sunt batjocoriți și maltratați de aceleași forțe ale întunericului care-l asupresc și pe el și-l strivesc în viață pas cu pas.”⁴²

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

Scopul de a trezi interesul muncitorilor în marxism poate fi atins, deci, prin demascări cât mai ample și prompte. Oare însăși concentrarea pe aceste probleme intersecționaliste nu este în sine o îngustare a cadrului de agitație? În loc să se analizeze cum se raportează **proletariatul** la toate păturile asuprite din societate, cum forța **sa** politică poate răspunde la problemele acestor pături prin conducerea lor, GAS alege doar un fragment din aceste pături, cele care deja și-au format o mișcare, și se „solidarizează” cu acestea. Noi, CȘ, ne propunem „sarcina de a organiza o asemenea luptă politică multilaterală **sub conducerea** partidului nostru”⁴³ (organizației **noastre** de cerc).

„Noi trebuie să formăm, din rândurile practicienilor social-democrați, conducători politici care să știe să **conducă**”⁴⁴ această luptă multilaterală în toate manifestările ei, care la momentul oportun să știe «să **dicteze**”⁴⁵ un program pozitiv de acțiune» și studenților în rândurile cărora sunt frământări, și zemților nemulțumiți, și sectanților revoltați, și învățătorilor obijduiți etc. etc.”⁴⁶

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

Vom reveni la acest citat mai jos, atunci când vom vorbi despre cum BTM îl contrazice în teorie (căci în practică atât GAS, cât și BTM o fac — diferența e că GAS nu o recunoaște). Deocamdată, abordăm chestiunea unității luptelor — o perspectivă neștiințifică, care transformă lupta de clasă într-o lozincă inofensivă pentru burghezie.

Ceea ce GAS pare să uite este că intersecționalismul necesită de la sine existența a zeci sau sute de mici organizații, fiecare cu propria ei platformă și cu propriile interese restrânse. Aceasta se vede în practică. Și nu este asta

⁴² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 68.

⁴³ *Ibid.*, p. 83.

⁴⁴ Evidențiat de editura CȘ.

⁴⁵ Evidențiat de editura CȘ.

⁴⁶ *Ibid.*

oare întocmai în interesele burgheziei, de a acționa spontan și fragmentat, permițând diverșilor ideologi să păteze comunismul cu evenimentele care au loc nu **sub conducerea** comuniștilor, ci a unor mășcări de deghizați în comuniști **alături de** anarhiști, vegani și liberali etc., preluând întocmai lozincile și pozițiile lor? Acuzând pe alții de „economism”, GAS uită să se uite în oglindă, căci întocmai el (grupul) este cel care **nu** conduce și **nu** dictează această „activitate energetică a diferitelor pături opoziționiste”⁴⁷, târându-se în urma revendicărilor lor. El le joacă jocul lor pentru interesele lor imediate, pentru „Căși sociale ACUM”⁴⁸, pentru oprirea genocidului ACUM⁴⁹, pentru scăderea prețurilor ACUM⁵⁰, pentru siguranța persoanelor queer ACUM⁵¹... „Dar nu despre asta era vorba, onorabile «economist»!”⁵² Organizația comunistă trebuie să conducă cu toate detașamentele sale atât organizațiile proletariatului, cât și celelalte organizații opoziționiste înspre realizarea sarcinilor revoluției **proletare**.

„Dar una dintre trăsăturile cele mai caracteristice ale «economismului» este tocmai faptul că nu înțelege această legătură — mai mult: această coincidență dintre nevoia cea mai vitală a proletariatului (educarea politică multilaterală prin agitație politică și demascări politice) și nevoile mișcării general-democratice.”⁵³

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

GAS încheie toată această înșiruire de paragrafe cu fraza Q.E.D.⁵⁴ — pesemne, ei consideră că Lenin le dă dreptate *întocmai* atât în teoria, cât și în practica lor. Astfel, GAS concluzionează că mișcarea proletariatului trebuie să lupte pentru drepturile politice IMEDIATE ale minorităților, pentru ecologie, feminism ș.a.m.d., alături de toate celelalte organizații care deja fac asta. Dacă stângiștii își pun astfel de scopuri, nu au decât să le ducă la îndeplinire, dar să nu amestece marxismul și mișcarea comunistă în treburile lor și să nu creadă vreo clipă că ei pășesc pe calea leninistă.

GAS are impresia despre sine că nu divaghează de la lupta de clasă prin concentrarea pe unitatea luptelor, ci că întocmai aceasta este calea de a pune

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ <https://archive.ph/PKLqK>.

⁴⁹ <https://www.instagram.com/p/DDJ-2QaIVhd/>.

⁵⁰ <https://archive.ph/V0sZ1>.

⁵¹ <https://www.instagram.com/p/DGtDzN1I-IZ/>.

⁵² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 82.

⁵³ Ibid., p. 88.

⁵⁴ Ceea ce era de demonstrat.

deoparte „diferențele impuse asupra lor de natură și capital”. În realitate, are loc împărțirea cadrelor nu după criteriile de abilități și dedicare cauzei proletare în general, ci după criteriile de preferințe și apartenență — stângiștii participă la cutare sau cutare eveniment pentru a-și satisface restrânsele interesele individuale. Cu alte cuvinte, lozincă „petrecerea unei după-amiezi împreună poate însemna un act radical și revoluționar”⁵⁵ se poate aplica în legătură cu orice eveniment cu care GAS se „solidarizează”, luptând împotriva a tot ce este rău alături de tot ceea ce este bun. Întrucât Lenin folosea interschimbabil citatele „economistilor” pentru a le clarifica pozițiile și a le discredită, să ne ierte GAS (socialiști mic-burhezi predominant din Cluj) că exprimăm ideea lor prin cuvintele unor anarhiști (tot socialiști mic-burhezi din Cluj)! Nu va fi singura dată în care ne vom vedea siliți să facem acest lucru, fiindcă practica GAS (și chiar și teoria) nu diferă cu mult de cea a oportuniștilor troțkiști în toate formele pe care le iau ei.

Au organizat GAS sau BTM vreun protest explicit anticapitalist, în favoarea clasei muncitoare, la care să scandeze lozinci intersecționale alături de muncitori? Nu, ei organizează strict evenimente dedicate acestor lupte auxiliare, la care nu fac decât să împingă marxismul la o parte, îmbinându-l pe ici pe colo cu lupta queer, cu lupta feministă ș.a.m.d. Dacă într-adevăr aceste grupuri minoritare sunt „solidare” cu clasa muncitoare, ele vor lua parte la îndeplinirea sarcinilor acesteia *în primul rând*, și nu se vor concentra în special pe acele elemente care îi fac să difere, precum sexul, sexualitatea ș.a.m.d.

Cum educă GAS proletariatul prin agitarea la unison cu alte zeci de organizații ce nu dau nici cât negru sub unghie pentru clasa muncitoare? Dacă dorim să înfrângem burghezia, nu putem să ne bazuim pe activitatea spontană a unei mâini de organizații ce luptă pentru interesele lor imediate. Ba din contră, avem nevoie de o organizație cât mai strâns unită (a se citi: bine delimitată, a cărei voință este îndreptată în aceeași direcție) care să poată subordona aceste curente către interesele atât de scurtă, cât și de lungă durată ale clasei muncitoare. Conștiința politică a clasei muncitoare nu se poate ridica inevitabil sau de la sine — ea poate fi ridicată numai de către comuniști, și asta doar dacă îi arătăm că putem să coordonăm atât muncitorii, cât și celelalte pătri ale societății înspre o acțiune comună. GAS, însă, consideră altceva:

„Un prim pas în această direcție este deja făcut, așa cum o demonstrează conținutul programatic al revendicărilor protestelor recente. Conștiința politică a maselor se va ridica în mod *ine-*

⁵⁵ <https://www.facebook.com/photo?fbid=972999604864094>.

vitabil în aceste contexte. Este nevoie de un instrument pentru a canaliza aceste energii și a lupta în plan politic — ceea ce Grupul de Acțiune Socialistă își propune să fie.”⁵⁶

Dacă GAS consideră că poate demonstra caracterul just al acțiunilor lor prin simpla *citare* a lui Lenin, îi asigurăm că pentru fiecare citat pe care stângiștii îl interpretează ca și când Lenin le dă dreptate, se mai găsesc încă două sau trei citate care critică întocmai acel comportament. Să luăm, de exemplu, chiar opera despre stângism a lui Lenin:

„În lupta împotriva căror dușmani din cadrul mișcării muncitorești a crescut, s-a întărit și s-a călit bolșevismul?

În primul rând, și mai ales, în lupta împotriva oportunismului, care în 1914 s-a transformat definitiv în social-șovinism și a trecut definitiv de partea burgheziei împotriva proletariatului. [...] Această latură a activității bolșevicilor este acum destul de bine cunoscută și în străinătate.

Nu același lucru se poate spune despre celălalt dușman al bolșevismului din cadrul mișcării muncitorești. [...] Bolșevismul s-a dezvoltat, s-a format și s-a călit în lupta îndelungată împotriva revoluționarismului mic-burghez, care aduce a anarhism sau ia câte ceva de la acesta și care în orice chestiune esențială se abate de la condițiile și cerințele luptei de clasă proletare consecvente.”⁵⁷

— V.I. Lenin. „*Stângismul*” — *boala copilăriei comunismului*

În societatea de azi, în care monopolul și-a însușit complet dominația în fața micului producător, nici nu poate fi vorba de oportunism fără de acest „revoluționarism” mic-burghez, care, întocmai menține clasa muncitoare slabă și rătăcitoare, acționând ca un aspirator de activiști cu potențial.

Lansarea materialului nostru despre istoria mișcării Woke și caracterul ei antimuncitoresc ne-a dovedit cu adevărat că „până și de vorbit, vorbim limbi diferite”⁵⁸. Înainte să începem întreaga epopee a stângismului, în care vorbim concret despre GAS și BTM, trebuie să răspundem la întrebarea: cu ce fel de oameni avem de-a face? Cum își expun ei ideile, cum reacționează ei la

⁵⁶ <https://archive.ph/V0sZ1>.

⁵⁷ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 41, p. 14.

⁵⁸ *Ibid.*, vol. 6, p. 369.

contraargumente, și ce argumente aduc ei înșiși? Reacția⁵⁹ la cercetarea Anti-Woke ne-a ajutat clar să înțelegem mai bine falimentul profund al stângii, fie ea afiliată unei organizații sau nu, care ne-a criticat din zeci de perspective diferite, dar niciuna cu vreun pic de coerență sau principialitate. Vom cita o parte din ele, grupându-le după: incoerență lingvistică și incoerență logică.

Incoerență lingvistică

Aici nu e vorba doar de greșeli gramaticale, ci și de o maltratare severă a limbii române, fără niciun motiv!!!

„As a radfem queer anarchocommunist im unfollowing this shite, its clear youre just a bunch of dudebros masquerading as leftist. Mai cititi drc despre intersectionalism”

„no bun tati atunci ramaneti dreg in fantasy land unde criticati on your own grounds ce nu va convine voua si stati in scaunele voastre comode la intalnirile voastre de cult”

Am mai fost acuzați de cultism în trecut, lucru care este cât se poate de departe de adevăr. Stângiștilor le este frică de orice fel de coerență și disciplină organizațională, deci le este mult mai ușor să ne numească un cult. Filistinismul mic-burghez impune ideea că nu trebuie niciodată să fii convins de vreo idee sau cauză și că mereu trebuie să existe ironie și șovăieli, că nu trebuie să ne delimităm pe o direcție clară. Organizația noastră de cerc are ca scop crearea de oameni capabili să conducă clasa muncitoare, iar aceasta presupune o disciplină serioasă, abilitatea de a comunica deschis și sociabil, de a se ține de cuvânt, de a munci cu hărnicie în interesele proletariatului, alături de mulți alți oameni care fac tot același lucru. Asocierea acestui proces cu un cult arată că respectivul nu a înțeles că **și clasa muncitoare** are nevoie de propria ei organizație.

„I ain't reading allat”

„Ori e rage bait, ori sunteti niste baieti privilegiați care n-au vorbit cu o minoritate in viata lor (sau poate e a secret third option, enlighten me)”

Iar după ce i-am explicat poziția noastră:

⁵⁹ <https://www.instagram.com/p/DJW7c8SMivA/>.

„da ma baieti, pentru ca feminismul mainstream nu e revolutionar asta inseamna ca feminismul e de cacat. Ca doar aia inseamna feminismul, ca s-a dus Katy Perry in orbita. Hai sa ne luam toti de miscari care au facut chestii (gen idk Black Panthers) in timp ce noi facem ad uri pe insta”

... eterna critica împotriva comunismului: consumul, și nu cumva să consumăm ceva pentru a construi comunismul!

„Postarea e problematica și inca ai timp sa ștergi + sa îți ceri scuze public pentru atitudinea de «f-ck minorities» pe care o afișezi fără rușine”

„enlightened leftcom alert”

„man mi foarte greu sa cred in good faith ca pagina asta crede in drepturile femeilor cand atminul o facut postarea asta si acuma numa se cearta cu oamenii ca sa si justifice opinile misogine. I got you si eu is o fire charitable, dar you can only go so far cu some people”

Astfel de acuzații inventate de nicăieri la adresa noastră nu arată decât deconectarea de realitate a stângiștilor, care preferă să își picteze adversarii după bunul plac, în loc să îi critice pentru ceva concret.

„Nu poti exclude miscarea feminista din comunism, pt ca guess what dipshit, MISOGINISMUL PREDATEAZA CAPITALISMUL”

„esti un STUPID ASS MAN, RUNNING HIS STUPID ASS MOUTH, pe burta goala. Acuma hai fraiere disparti, ca m am plictisit sa ma cert cu un clown ca tine”

„this has to be rage bait”

„as if workers cannot be queer... you're advocating for getting rid of some oppression, but not all and nor for everyone 🙄 remember that freedom is just a privilege if it's not for everyone”

Incoerență logică

„e o echivalență falsă să compari naționalismul cu oamenii trans care sunt omorâți activi nu pentru etnia lor și pentru identitatea

lor de gen, dar presupun că niște oameni cis straight nu pot realiza asta și sunt nevoiți pur și simplu să fie reacționari și să subjuge alte identități pentru că așa vor ei și activismul lor se rezuma numai la performativitate online și niciodată la aplicarea valorilor sale în viața de zi cu zi”

„domnisoara este doamna ma-ta, care a crescut fara dreptul la avort si daca il avea, nu erai aici”

„Sunteți irelevanți și ne semnificativi. Dar ce așteptări de la o «organizație» a carei membri declara ca homosexualitatea este un «viciu burghez». Absolut dezgustătoare postarea”

Invenții aberante la adresa noastră, punându-ne vorbe în gură. Niciunde nu am afirmat noi că homosexualitatea ar fi un viciu burghez, mai mult că în organizația noastră avem și membri queer.

„Staliniștilor nu le place marxismul vestic pentru că spre deosebire de ei marxiștii vestici nu au renunțat la marxism”

Este extrem de nostim un astfel de comentariu la o postare care dovedește fix renunțarea la marxism a vesticilor!

„sunt rusnaci «comuniști», tankisti care traduc materiale ale partidului comunist rus (pretenasi lui putin)”

„Aceeși aroganță specifică marxistilor, prin care doar ei înțeleg lumea și dețin adevărul absolut... Sunteți incapabili de a înțelege natura umană și de a veni cu soluții practice, doar aberații...”

Noi nu ne mândrim cu „adevărul absolut” sau alte concepții idealiste și, în schimb, în ciuda acuzațiilor aduse de această persoană, venim anume cu soluții practice pentru problemele muncitorilor și oamenilor interesați de politică din România. Puterea teoriei marxiste nu constă în vreun „adevăr absolut”, ci într-o metodă științifică de a înțelege societatea noastră, ceva ce lipsește în rândul stângiștilor și al altor antimarxiști. Aroganța este doar impresia celui care nu înțelege și nici nu vrea să înțeleagă societatea astfel, preferând să creadă tot soiul de teorii în schimb.

„până și din cuvintele pe care le folositor alb negru hetero homo etc îmi dau seama ce înțelegere îngustă aveți când vine vorba de intersecționalitate, minorități, identități, marginalizare etc ma pis pe teoria voastră și pe toate teoriile voastre sincer 🤔”

„Dupa ce vad ce cacaturi fascistoide abereaza tankistii incep sa apreciez ca stanga e divizata. Steagu negru sus, moarte autoritarismului! ☠️☠️”

Individualism cras, ridicat la cel mai înalt statut.

„În orice caz, muie”

Continuarea socialismului român pe această cale, pe care el pășește de decenii întregi, înseamnă afundarea în întuneric a milioanelor de muncitori români în anii de criză ce urmează. Nu putem lăsa lucrurile astfel! Este nevoie să construim o organizație care luptă cu acest anarhism și această lipsă de cunoștințe! Doar acționând unitar putem face clasa muncitoare conștientă de rolul ei de luptător în arena istoriei. **Conducătorul ei? Teoria științifică a socialismului proletar**, și niciun stalinism, tankism, autoritarism, rusism, misoginism și alte astfel de „isme”!

2.1.2 Ce-i de făcut cu unitatea luptelor?

Care este acțiunea cea mai consecvent proletară la momentul actual? În primul rând, verificarea dogmelor acceptate ca fiind adevărate de către socialismul dominant. Ce este just poate și trebuie încorporat în practica avangărzii clasei muncitoare. În chestiunea intersecționalismului atât istoricul, cât și starea lui actuală nu fac decât să îi arate esența burgheză, ce se hrănește cu individualismul activiștilor stângiști. Mai mult decât atât, vedem cum GAS sau BTM **nu intenționează să analizeze teoriile celorlaltor organizații cu care se aliază**, formând conexiuni cu anarhiști⁶⁰, „antiautoritarx”⁶¹, activiști pentru drepturile queer⁶², veganilor⁶³, femeilor⁶⁴ etc. Radicalii noștri nu au de gând să explice concret unde analiza acestor organizații este justă și unde ea lasă de dorit. În schimb, preferă să se solidarizeze cu aceste mișcări orbește, fără a avea susținerea clasei muncitoare și fără a face vreun pas înspre a o obține.

Poziția noastră este aceea că exploatarea prin care trec diversele pături ale societății în etapa monopolistă a capitalismului nu poate fi schimbată decât prin întărirea pozițiilor clasei muncitoare (construcția partidului) și prin

⁶⁰ https://www.instagram.com/p/DGp_k2HI2ay/.

⁶¹ <https://www.instagram.com/p/C9EkfQxoVW7/>.

⁶² <https://www.instagram.com/reel/DGydWZxIN9C/>.

⁶³ https://www.instagram.com/p/DGp_k2HI2ay/.

⁶⁴ <https://www.instagram.com/p/DGi6vDFODbt/>.

munca neîncetată a activiștilor în această direcție indiferent de situația materială în care se află. Această flacără trebuie și poate fi aprinsă în cât mai mulți oameni. Organizația marxistă unită trebuie să agite în cât mai multe cercuri, să pătrundă cât mai multe pături sociale de însemnătatea luptei comuniste.

Fără a studia experiența mișcărilor proletare ale secolului trecut și fără a învăța să ne argumentăm pozițiile în fața diverselor pături ale societății, comuniștii nu pot să învingă. Stângiștii, însă, nu vor să accepte că există divergențe între socialismul științific și teoriile lor, divergențe care nu pot fi împăcate și care pe de-o parte, ne întăresc abilitatea de a ne susține pozițiile teoretice, și pe de alta, dau clasei muncitoare prilejul să asocieze comunismul cu acest activism aservit burgheziei. **Agitația politică pe care comuniștii trebuie să o facă trebuie dusă nu împotriva sistemului capitalist în abstract, ci cu scopul concret de a mări susținerea pentru (adică implicarea în lupta pentru) comunism a maselor.** Acționând în cercurile restrânse ale luptei pentru „măsuri social-progresiste”, stângiștii nu vor obține susținerea maselor, ci doar își vor mări cifrele din aceeași bază socială ca cea de pe care s-au fondat: academicieni, ONG-iști și teoreticieni cu păreri împărțite. Ne permitem să tragem o paralelă aici între autonumiții socialiști-revoluționari⁶⁵ precum GAS, BTM & Co. și renumiții socialiști-revoluționari⁶⁶ care se opuneau comunismului, venind la muncitori cu lozincă: „Prin luptă îți vei obține dreptul”⁶⁷. Oare aceeași lozincă nu se aplică și stângiștilor un secol mai târziu, puțin lustruită?

„Prin luptă îți vei obține”... măsurile social-progresiste.

Încheiem *deocamdată* discuția despre intersecționalism și unitatea luptelor cu acest citat al cercului marxist din Rostov-pe-Don, în contextul discuției despre activism ecologist:

„Reprezentanții mișcărilor cu o orientare restrânsă ar trebui să conștientizeze că rădăcina problemei se află în inegalitatea de clasă și că doar clasa muncitoare, acționând în mod **coerent și organizat**⁶⁸, o poate elimina.”⁶⁹

⁶⁵ <https://archive.ph/dgjFF>.

⁶⁶ https://ro.wikipedia.org/wiki/Partidul_Socialist_Revolu%C8%9Bionar.

⁶⁷ În original, „Въ борьбѣ обрѣтешь ты право свое!”

⁶⁸ Evidențiat de editura CȘ.

⁶⁹ <https://archive.ph/dyuq9>.

2.1.3 Naționalism și cosmopolitism burghez. Patriotism și internaționalism proletar

„Patriotismul românesc înseamnă rasism și adeziune la acțiunile războinice ale capitalului. Nu ne vom sacrifica pentru patrie, căci, din poziția geografică și economică în care ne aflăm a ne sacrifica pentru patrie înseamnă a ne sacrifica pentru capitalismul global, pentru luptele imperialiste ale marilor puteri de colonizare și dominație, cât și pentru aspirația capitaliștilor locali de a lua parte la acestea.”⁷⁰

Aceasta este poziția pe care o avansează stângiștii, a urii față de propriul popor, a denaturării poziției sale în arena societății umane. Institutul Național de Statistică estimează că în 2023⁷¹, 6,5 milioane (86%) din populația activă a țării noastre sunt muncitori, pe când *doar o sută de mii (1,3%)* sunt patroni. Această majoritate muncitorească covârșitoare înseamnă că **patria noastră se întemeiază pe munca de zi cu zi a salariaților noștri** — statul român și capitaliștii ce îl conduc trăiesc din exploatarea muncii vii a milioane de oameni, indiferent de națiunea lor. De aici reiese că noi trebuie să susținem victoria tuturor oamenilor muncii din țara noastră împotriva lipitorilor ce își însușesc plusvaloarea, să le ridicăm tuturor, prin toate metodele de care dispunem, conștiința proletară, să ajutăm muncitorii care au venit aici din rațiuni economice să construiască mișcări comuniste în patria lor mamă. Stângiștii, însă, nu aduc nicio vorbă despre asta, concentrându-se doar pe ceea ce nu îi privește imediat: pe lupta de eliberare națională a popoarelor asuprite (de pildă, în Gaza, situație deja abordată de noi⁷²) sau pe presupusul „internaționalism”.

La momentul actual, înainte de etapa de partid, caracterul mișcării comuniste este internațional. Organizația de cerc poate fi organizată pretutindeni în lume (și ea trebuie organizată), unde se studiază și se pregătesc cadre pentru agitația și propaganda în masă, conform metodei științifice a lui Marx. Întrucât știința este universală, iar doar ea poate evidenția diferențele locale și regionale, la momentul actual activăm pe plan internațional. Dacă sunt atât de dedicați mișcării internaționale, se ocupă stângiștii de studiul marxismului pe scară internațională, urmând toți aceleași principii (așa cum o face organizația noastră)? Nici vorbă!

⁷⁰ <https://www.instagram.com/p/DG29ipXAC0x/>.

⁷¹ https://insse.ro/cms/sites/default/files/field/publicatii/forta_de_munca_in_romania_ocupare_si_somaj_2023.pdf.

⁷² https://vk.com/@marxist_science-marksizm-i-palestinskii-vopros.

Noi recunoaștem că în țara noastră există mai multe națiuni, fiecare cu propria ei cultură și tradiții, precum există și țări ce dispun de condiții cu mult diferite de ale noastre — fie mai înaintate, fie mai înapoiate. *Dezvoltarea partidului înseamnă dezvoltarea abilității noastre de a ne adapta la condițiile locale, de a-i agita și implica în mișcare atât pe cei care sunt istoricește stabiliți în țara noastră, cât și pe cei care au sosit recent.* Pe măsură ce se dezvoltă mișcarea noastră, vom putea implica și proletariatul altor țări în lupta noastră — sau nu: pe noi ne preocupă, bineînțeles, dezvoltarea multilaterală a mișcării pretutindeni, însă dacă și când vom avea condiții pentru patria noastră, vom duce lupta în primul rând pentru victoria națională. Aceasta este îmbinarea dintre internaționalismul și patriotismul proletar.

GAS, însă, pune problema astfel: „De când cunoaște clasa muncitoare granițe și vrea să se încătușeze cu lanțurile tradiției?” în „Politicile identitare și politicile electorale”⁷³. Această abordare este, de asemenea, nejustă. În continuare, se neagă caracterul mișcării comuniste la etapa de partid, care este regional, care activează în primul rând împotriva unei părți a burgheziei — oligarhia financiară ce deține întreprinderile unui stat sau ale câtorva state vecine, ce au condiții similare; metoda de luptă pentru cucerirea democrației este crearea unui puternic detașament care să înfrângă statul burghez în cadrul limitelor sale. Însă acesta nu este un scop în sine, la fel cum construirea statului proletar nu este un scop în sine, ci doar o altă etapă necesară pentru umanizarea umanității.

Omenirea, la momentul actual, este definită de mai multe tradiții, de mai multe culturi, de porturi și graiuri, de obiceiuri de tot soiul. România nu este străină acestor fenomene, iar noi ne mândrim cu muzica noastră populară, cu frumoasele noastre dansuri, tradiții meșteșugărești și costume tradiționale. Totodată, vrem ca arta și cultura poporului nostru să devină din ce în ce mai proletare, să se pătrundă nu de spiritul naționalismului sau al anticulturii cosmopolite, ci de conștiinciozitatea comunistă, a omului care își croiește singur destinul, cu o voință unită. Pentru noi, la fel ca și pentru Lenin, mândria și patriotismul sunt proletare în conținut și naționale în formă.

„Suntem pătrunși de sentimentul mândriei naționale, căci națiunea velicorusă a creat și ea o clasă revoluționară, a dovedit și ea că este capabilă să dea omenirii mari pilde de luptă pentru libertate și socialism, și nu numai mari pogromuri, spânzurători fără număr, camere de tortură, foamete fără sfârșit și o mare

⁷³ <https://archive.ph/arxR8>.

slugărnicie față de popi, țari, moșieri și capitaliști.”⁷⁴

— V.I. Lenin. *Mândria națională a
velicorușilor*

De fapt, să ridici stindardul internaționalismului antipatriotic în epoca monopolurilor înseamnă nimic altceva decât susținerea pentru imperialismul mondial, cu precădere a celui european, care economic ne ține în urmă și ne exploatează, în timp ce trâmbează despre egalitate între țări, colaborare și beneficii reciproce. Pe de-o parte, stângiștii le dau frâu liber imperialiștilor europeni să ne exploateze patria în continuare, iar pe de alta, ei nu fac nimic pentru a schimba starea muncitorilor din România, migranți sau nu. Teoriile lor cosmopolite despre absența granițelor nu fac decât să slăbească clasa muncitoare, care, în loc să analizeze condițiile politice de luptă din țara sa, se lasă condusă de cosmopolitism într-o așteptare prelungită a revoluției mondiale. „Libera concurență și comerțul mondial au produs cosmopolitismul ipocrit, bughez”⁷⁵. Acesta exista încă de pe vremea lui Marx și Engels, iar astăzi este încă și mai dezvoltat, cu extinderea ubicuitară a tentaculelor monopoluștilor americani și europeni. Cealaltă față a monedei este naționalismul, pe care îl vedem deopotrivă dezvoltându-se în Europa de azi, ca o consecință a dificultăților economice pe care oligarhia financiară începe să le întâmpine. Văzând că reacția la naționalism este aruncarea în brațele cosmopolitismului, aceasta nu ne poate dovedi decât „ce mentalitate îngust-națională stă la baza pretinsului universalism și cosmopolitism”⁷⁶ al stângiștilor.

2.1.4 Parlamentarism, activism și „lupta cu fascismul”. Partidul comunist ca luptător

Încă din perioada pandemiei am început să vedem o rezistență însemnată a burgheziei mici și medii din România. Dacă GAS & Co. sunt aripa socialistă a acestei rezistențe, vedem fără doar și poate că aripa democrat-burgheză, liberală, o reprezintă partidele SENS, DREPT și REPER. Ele nu își ascund subordonarea intereselor capitalului transnațional, ba din contră, ridică sus stindardul cosmopolitismului, al Europei „pentru toți”. Aceste partide au mobilizat pături ale studențimii în favoarea Uniunii Europene în special prin intermediul comunității create în jurul lui Silviu Faiăr și a altor streameri,

⁷⁴ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 26, pp. 106–107.

⁷⁵ K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 3, p. 151.

⁷⁶ *Ibid.*, p. 494.

dar și a organizației Știri Bazate. Notăm cum limitele dintre anticapitaliști și liberali se șterg: Știri Bazate (al cărei fondator se consideră marxist⁷⁷) susțin deschis partide ale burgheziei, la fel precum GAS și BTM colaborează deschis cu ONG-uri liberale precum Girl Up⁷⁸ și eromnja⁷⁹. Această alianță dintre partidele pro-europene și creatorii de conținut de stânga reprezintă în germene o mișcare social-imperialistă împotriva principalilor competitori ai Uniunii Europene pe piața internațională, Federația Rusă și China. Având în vedere creșterea bruscă a mișcării SENS și a platformei Știri Bazate în decursul unui an și jumătate, înțelegem că burghezia europeană are nevoie de un astfel de pilon în societatea românească, în special în rândul tinerei generații. *Întocmai cei ce sunt în procesul de formare profesională acum vor fi forțați peste câțiva ani să susțină în numele oligarhiei financiare europene o strânsă cursă economică cu competitorii săi, care poate deveni fără doar și poate un conflict militar.* Figuri precum Aluziva⁸⁰, Silviu Faiăr⁸¹ sau Nicu Ștefănuță⁸² sunt difuzoarele imperialismului european, iar procesul pe care îl vedem de concentrare a forțelor de stânga românești are loc pe fondul întăririi suveranismului, deci a unei opoziții încă și mai conștiente (deci, și mai șovine) de prăpastia economică ce riscă să ia naștere între vest și est, și mai subordonate liniei americane⁸³ de luptă cu China. În aceste condiții, **decizia comunistă este de a nu susține niciun stat imperialist și nici vreo alianță politică sau economică sau de război.**

GAS, în articolul-manifest menționat de mai multe ori, argumentează cum campania electorală a lui Lula da Silva concentrată pe „subiecte woke” ar fi fost esențială pentru înfrângerea fascismului. BTM, la noutatea că în postul de președinte l-am avea pe Călin Georgescu, a scos un manifest „antifascist”, unde enunță, alături de mai multe organizații stângiste: „În situația actuală, nu putem învinge definitiv fascismul la urne, ci putem cel mult să-i întârziem avântul cu încă un ciclu electoral”. O poziție similară o are și GAS acum, după primul tur al alegerilor din 2025: „Votul împotriva reacționarilor poate doar să întârzie capturarea aparatului de stat de către ei”⁸⁴. Știri Bazate au mers

⁷⁷ <https://www.instagram.com/p/DH3U6vWI4PJ/>.

⁷⁸ <https://www.instagram.com/p/DGi6vDFODbt/>.

⁷⁹ https://www.instagram.com/p/DBgGVJAgH_c/.

⁸⁰ <https://www.tiktok.com/@aluziva/video/7440797604948249879>.

⁸¹ <https://youtu.be/RgVMPg2eY-U>.

⁸² <https://www.stefanuta.ro/>.

⁸³ <https://partidulaur.ro/george-simion-uniti-suntem-mega-uniti-suntem-puternici-avem-datoria-sa-reconstruim-si-sa-facem-din-nou-maret-continentul-nostu-fotovideo/>.

⁸⁴ <https://www.instagram.com/p/DJUDBrzoxdf/>.

„pe teren” la protestele pro-Europa din București și au scandat împotriva fascismului. Totuși, ce e cu fascismul? În traducerea pe care am publicat-o⁸⁵ în legătură cu acest subiect, am evidențiat trei idei foarte importante:

1. Înainte de vreo criză care să destabilizeze burghezia, fascismul există în germene ca mișcarea micii burghezii subordonate capitalului financiar cu scopul de a strivi comunismul.
2. Venirea crizei împinge burghezia să elimine cel mai prompt mișcarea comunistă, fiindcă ea reprezintă inamicul ce opune o rezistență directă dictaturii burgheze prin legăturile sale cu clasa muncitoare. Dacă comuniștii nu au legături cu clasa muncitoare, fasciștii pot foarte rapid să acapareze și să subjuge muncitorimea, distrugând mica rezistență comunistă.
3. Fascismul ajuns la putere poate să mențină o fațadă parlamentară, cu alegeri și fără represii serioase ale opoziției (inclusiv a comuniștilor). La orice adâncire a crizei această mască a democrației burgheze poate pica. De pildă, în Italia parlamentul a continuat să existe până în 1927, sau în Polonia lui Pilsudski, partidul comunist avea locuri în parlament.

Sistemul electoral burghez presupune, în primul rând, că burghezia este suficient de puternică politic și economic încât să își exercite dictatura deschis, cu alegeri libere. În acest sens, votul este doar o metodă de a rearanja facțiunile burgheziei în cadrul statului conform cu necesitatea pe care o are burghezia pentru anumite măsuri, pentru anumiți politicieni și anumite tactici economice. Nu este întâmplător că REPER–SENS–DREPT nu au intrat în parlament, în ciuda agitării aproape fanatice a unei mâini de tineri: burghezia nu are *încă* nevoie de aceștia, la fel cum nu are *încă* nevoie de Călin Georgescu, pe care l-au reprimat pe cât de mult posibil. Dacă sau când îi vor fi comode metodele acestor politicieni, oligarhia financiară nu va ezita să le pună la treabă. Spre deosebire de GAS, BTM, ȘB sau alte organizații care cred că procesul electoral poate decide dacă burghezia impune sau nu fascismul, noi stăm pe poziția că burghezia ia aceste decizii ținând cont de propriile puteri de a exploata proletariatul cu ușurință — sau nu. Dacă îi este ușor, va menține fațada democrației burgheze, dar dacă îi este greu, va trage cortina, instaurând cea mai violentă, militaristă și reacționară dictatură a oligarhiei financiare. Un ciclu electoral nu va decide asta, ci un proces continuu

⁸⁵ <https://telegra.ph/Fascism-dupa-inainte-10-15>.

de conflict, de du-te-vino, între tabere fasciste și non-fasciste, pe lângă cele din sânul mișcării fasciste (de pildă, scindarea lui Șoșoacă sau Georgescu din AUR). Totuși, trebuie menționat că *suveranismul nu reprezintă încă o forță ce reprimă comunismul în mod activ și continuu, dar odată ce va fi nevoie de astfel de măsuri, din sânul acestei mișcări s-ar putea ridica elemente fasciste*. Indiferent dacă George Simion este președintele țării sau nu, fascismul tot poate veni în România. „Președinții vin și președinții pleacă”, își spun marii capitaliști, în timp ce influențează masele înspre un candidat sau înspre altul. Dacă nu reușesc prin simpla influențare, deja am văzut în noiembrie că au suficiente metode pentru a preveni ascensiunea unui candidat care nu le este pe plac.

Noi înțelegem că **soluția pentru clasa muncitoare este doar întărirea organizației de cerc** care să formeze oameni conștienți, care pot să dovedească în teorie și practică puterea marxismului și să conducă proletariatul în lupta cu burghezia, o luptă din toate direcțiile, în care detașamentele proletare acționează în coordonare, și nu autonom. Fără coordonarea unei organizații strâns unite împotriva mișcării fasciste care se dezvoltă încetșor în vest (adică și în România), clasa muncitoare nu poate învinge fascismul. Doar un partid „călăuzit de o teorie înaintată”⁸⁶ și unit cu muncitorii poate fi un luptător demn cu fascismul, iar comuniștii au sarcina de a-l construi.

Tot în contextul luptei cu fascismul, GAS greșește amarnic când lansează lozincă construirii partidului „de jos în sus, de la firul ierbii”⁸⁷, însă despre acest subiect vom discuta mai jos. Ce alte soluții propun ei?

„Vom continua organizarea de **forumuri educaționale și discuții publice**, unde vom discuta inclusiv despre pericolul prezentat în cazul ambilor candidați.

Vom promova **viziuni alternative** bazate pe autogestionarea muncitorilor și solidaritate internațională.”

Ce vom face? La fel ce am făcut până acum, dar de data asta va funcționa. Cum de va funcționa de data asta? Nu știm dar trebuie să o facem, împreună putem rezista!

Tezele superficiale și moraliste ale stângiștilor noștri în legătură cu dezvoltarea fascismului oglindesc direct tezele stângiștilor din Occident. Opoziția împotriva lui Trump a fost îmbrățișată deopotrivă și de partidul Democrat, cât și de majoritatea stângiștilor. La cel mai mic obstacol, o parte din stângiștii care se declarau radicali au trecut tot mai aproape de partea partidului

⁸⁶ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 24.

⁸⁷ <https://www.instagram.com/p/DJUDBrzoxdf/>.

Democrat, deci a oligarhiei financiare transnaționale, smiorcăindu-se pentru „împingerea lui Biden la stânga”. O altă tactică a stângiștilor occidentali este să încerce să aducă de partea lor elementele deziluzionate din cadrul partidelor fals-progresiste. Neprincipiali fiind, stângiștii tind ei înșiși să se deplaseze spre poziții mai liberale, mai favorabile burgheziei, decât să convingă elementele burgheze să se dea de partea lor.

Oare această contopire între elementele socialiste neproletare (stângiste) și cele mai deschise burgheze (liberale) nu are loc și în țara noastră? Ba bineînțeles că are, lucru pe care l-am ilustrat la începutul acestei secțiuni, dar care se dovedește și în practica stângistă. La începutul acestei luni, o parte din membrii cercului nostru au observat desfășurarea evenimentului comun GAS și BTM de la București cu ocazia zilei de 1 Mai. Având în vedere că GAS și BTM pretind că au poziții diferite pe o gamă largă de subiecte, ei totuși au reușit să se adune pentru un astfel de eveniment. Scopul era același ca de obicei — aceleași discuții de dragul discuțiilor, același refuz de a se poziționa pentru ceva, aceeași dorință de a rămâne numai împotriva a ceva. Fragmentați, dar uniți.

Ce am văzut la acest eveniment? Aceleași tactici intersecționale. Din start am observat o dezorganizare completă — el a fost întârziat cu o oră deși erau persoane prezente, nu s-au depus eforturi pentru implicarea participanților la discuții, iar diviziunea dintre tabăra GAS și BTM era foarte evidentă, stând în picioare unii în fața celorlalți.

Ce am auzit la acest eveniment? Aceleași lozinci intersecționale. Din start, un membru BTM a declarat că *preocuparea stângii nu ar trebui să fie cu „delimitarea teoretică”, ci că ea ar trebui să treacă direct la practică*, punctând că *mișcarea stângistă de-abia dacă există, și chemând pentru organizarea la firul ierbii*. Ce mod optimist de a începe evenimentul! Mai apoi, discuția s-a concentrat anume pe chestiunea fascismului și lupta cu acesta. Însăși subiectele de discuție propuse la început au dezgolit înțelegerea superficială pe care o au stângiștii asupra fascismului. Totul bine, dar cum a decurs mai exact? În realitate, a avut loc un meci de ping-pong continuu cu microfonul de la tabăra GAS la cea a BTM, sărind tot mereu dintr-un subiect în altul. Fascismul nu a fost definit, doar a fost asociat cu mișcarea din jurul lui Călin Georgescu și datoria morală a stângii de a se opune lui. Există un sentiment de tensiune în jurul protestelor anti-CG și o presupusă „cooptare” a lor de către forțele burgheziei pro-UE. Noi știm că acest lucru este fals, căci încă din prima noapte⁸⁸ lozincile erau *în primul rând* pentru NATO și pentru

⁸⁸ <https://hotnews.ro/un-indemn-la-protest-impotriva-lui-calin-georgescu-pentru-luni-seara-la-universitate-circula-pe-whatsapp-romania-e-amenintata-de->

UE; puținele pancarte anticapitaliste arată doar legătura în germene dintre liberalism și stângism.

Totuși, discuțiile s-au concentrat asupra partidului USR și asupra liderului său, Claudiu Năsui. Au evidențiat ei legătura concretă dintre USR și burghezie? Nu, ei au redus întregul partid la voința liderului său și l-au criticat pe Năsui pentru diferite teorii libertariene și postări pe internet. Oare nu făceau asta și stângiștii americani cu Donald Trump? Bineînțeles că da, în loc să înțeleagă necesitatea burgheziei pentru cutare sau cutare politician, stângiștii doar se opun superficial ideilor lui! Discreditarea stângii a venit și din partea unei membre GAS, care a susținut că protestele antifasciste USR erau organice pe lângă evenimentele stângii. A contrazis-o vreun „tovarăș”? Nu, ci au ignorat-o și au mers mai departe, ca de obicei când există vreo neînțelegere.

Mai mult decât atât, într-o manieră clasic stângistă, împrumutată de la colegii lor din Occident, ei nu se puteau opri din a menționa burghezia, dar, în schimb, au menționat doar o dată proletariatul, susținând că *el trebuie „definit” (sic!)*. Această experiență ne-a dovedit caracterul fragmentar, dar unit, al stângii, potențialul lor de a se uni cu liberalii într-o masă unitară eurostângistă prin refuzul de a se delimita teoretic, abținerea de la critică deschisă, precum și anarhismul organizațional, teze care confirmă complet concluziile la care am ajuns în acest studiu.

2.1.5 Chestiunea dictaturii proletare

În ceea ce privește poziția GAS și BTM pe această temă, nu putem vorbi decât despre tăcere și indiferență. Aceștia nu au scris nimic despre construcția și distrugerea statului proletar, nimic despre etapa de trecere la comunism — cu excepția acestui rezumat monoton și anost al lucrării „Statul și revoluția”⁸⁹ scris de BTM, care ignoră faptul că dictatura proletariatului din URSS, care a ținut până în 1953, a fost înfăptuită nu de către întreaga clasă muncitoare, ci doar de către avangarda sa, deci nu a fost nici o democrație deplină a clasei muncitoare, și nici o dictatură deplină a acesteia. URSS pășea pe calea construcției socialismului, a cărei bază îi corespunde capitalismul monopolist de stat proletar, iar după contrarevoluția burgheză din 1953, a revenit la capitalismul monopolist de stat burghez.

Puntea dintre capitalism și comunism o reprezintă dictatura revoluționară a proletariatului. Această frază a fost pretutindeni folosită de socialiști, dar despre faptul că această dictatură presupune două etape complet diferite nu

o-dictatura-legionara-1845134.

⁸⁹ <https://blocultineretuluiimuncitoresc.ro/teorie/ce-urmeaza-dupa-revolutie/>.

se aude nimic. Realizarea măreață a lui Lenin — astăzi pită sub preș — despre capitalismul de stat monopolist nu înseamnă nimic pentru mâna de anticapitaliști români (și nu numai) care preferă protestele și lozincile îndrăznețe studiului serios și atent. Un fost membru al GAS a insistat acum câteva săptămâni că noi greșim prin evidențierea capitalismului monopolist de stat proletar ca bază a perioadei de trecere către socialism. Pentru a nu încărcă acest material deja destul de dens, vom cita câteva pasaje din „Despre impozitul în natură”⁹⁰ de V.I. Lenin, iar pentru cei care se gândesc că pozițiile noastre sunt antileniniste (a se citi: antiștiințifice), sfatul nostru este în primul rând — să învățați, în al doilea rând — să învățați, și în al treilea rând — să învățați. Puteți începe chiar cu citirea atentă și conspectarea materialului nostru, „Socialismul proletar al lui Karl Marx”⁹¹.

„... capitalismul de stat nu numai că nu ne va distruge, dar ne va duce pe calea cea mai sigură spre socialism. Clasa muncitoare, care a învățat cum să apere ordinea de stat împotriva anarhiei micii proprietăți, care a învățat cum să organizeze pe scara întregului stat o mare producție bazată pe capitalismul de stat, va avea atunci — iertați-mi expresia — toate atuurile în mână și consolidarea socialismului va fi asigurată.”⁹²

„... socialismul nu este decât pasul imediat următor monopolului capitalist de stat.”⁹³

„Capitalismul monopolist de stat constituie cea mai desăvârșită pregătire materială a socialismului, este pragul lui, cea treaptă a scării istorice între care (treaptă) și treapta numită socialism nu există altă treaptă intermediară.”⁹⁴

„În Rusia precumpănește acum tocmai capitalismul mic-burghez, de la care *unul și același drum* duce atât spre marele capitalism de stat, cât și spre socialism, trecând *prin una și aceeași etapă intermediară*, care poartă denumirea de «evidență și control exercitat de întregul popor asupra producției și repartiției produselor». Cine nu înțelege acest lucru face o greșală economică de neiertat fie pentru că nu cunoaște faptele reale, nu vede lucrurile așa cum sunt și nu e în stare să privească adevărul

⁹⁰ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 43, pp. 209–250.

⁹¹ <https://drive.google.com/file/d/1UPo41XMLTJUL9qU00PpQ6EVYCPsimjt4/view>.

⁹² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 43, p. 214.

⁹³ *Ibid.*, p. 217.

⁹⁴ *Ibid.*

în față, fie pentru că se mărginește să opună în mod abstract «socialismului» «capitalismul» și nu caută să înțeleagă formele și gradele concrete pe care le prezintă acum, la noi, această trecere.”⁹⁵

— V.I. Lenin. *Despre impozitul în natură*

2.1.6 Chestiunea aristocrației muncii

Acest subiect îl vom aborda printr-un caz specific, astfel încât să împușcăm două rațe printr-o lovitură. Într-un articol comun al GAS și BTM despre militarizare⁹⁶, aceștia numesc militarii și polițiștii „un strat din aristocrația muncii”. Aceasta este cât se poate de fals, aristocrația muncii reprezentând, de fapt, **liderii din mișcarea muncitorească la care burghezia apelează pentru a ține docil proletariatul**. Stângismul contemporan a masacrat complet sensul acestui termen, astfel că nu de puține ori am întâlnit oameni ce susțin că programatorii sau chiar angajații în cafenele sunt aristocrația muncii, motiv pentru care aceștia nu ar putea fi revoluționari. Uitați cum folosea Lenin termenul, oferind chiar o listă de sinonime care să clarifice clar problema pe care stângiștii *nu* o înțeleg: „A nu activa în cadrul sindicatelor reacționare înseamnă a lăsa masele muncitorești insuficient dezvoltate sau înapoiate sub influența conducătorilor reacționari, a agenților burgheziei, a aristocrației muncitorești sau a «muncitorilor îmburgheziți»”⁹⁷. În ceea ce privește detașamentele speciale de oameni înarmați, precum armata și poliția, aceștia sunt majoritar compuse din proletari, care își vând forța de muncă în schimbul unui salariu. Minoritatea o reprezintă cei mai înalți în rang, a căror funcție în apărarea statului nu mai este decât aceea de a supraveghea și organiza munca subordonaților — aceștia fiind capitaliști angajați, birocrați.

2.1.7 Cum l-au profundat stângiștii pe Lenin?

După cum putem observa, aceste organizații acționează ca un tot unitar pentru a stagna mișcarea clasei muncitoare. În ciuda diversității lor estetice și a temelor de interes aparent divergente pe care le abordează, nu există niciun interes printre aceste organizații pentru a se uni conform aceluiași cadru teoretic, acelorași principii de acțiune. Ei sunt o uniune a opuselor, a elementelor

⁹⁵ Ibid., pp. 215–216.

⁹⁶ <https://archive.ph/ka3ch>.

⁹⁷ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 41, p. 36.

care se contrazic (de pildă, socialiștii și anarhiștii) — asociere pe care comuniștii o văd ca pe un grav pericol pentru clasa muncitoare.

Muncitorimea și mișcarea sa politică se află cu adevărat într-o continuă mișcare, îndreptându-și pașii spre o organizare cât mai calculată, cât mai eficientă împotriva burgheziei și detașamentelor sale politice. Puterea avangărzii proletare este dată de masa de muncitori, care se unesc mai devreme decât mai târziu cu comuniștii, cultivând în sine disciplina de fier comunistă, morala colectivistă și cunoștințele teoretice — arme esențiale în lupta cu burghezia. Drept urmare, asocierea cu elemente ale societății care se autoproclamă ca fiind antiautoritarx, antispeciistx, transfeministx, anarchx-queer⁹⁸ nu poate fi decât o lovitură dată conștient de către stângiști comunismului, care reprezintă autoritatea unită a clasei muncitoare împotriva autorității individualismului (burghezia). Acesta este doar un exemplu. Scopul socialiștilor proletari, spre deosebire de cel al mișcării Woke, este de a schimba starea prezentă a lucrurilor, de a ridica conștiința majorității la rangul celei comuniste. În timp ce aliații strânși ai GAS și BTM (atât de strânși, încât Blocul Roz și-a „rupt o coastă” pentru a crea Blocul Roșu la Marșul Pride București) scandează despre „haos queer” ca răspuns „în fața structurii și autorității”⁹⁹, noi vedem esența acestor mișcări ca fiind social-reacționare, ca fiind o rețea națională și internațională de oportunism. În fața tuturor formelor pe care le ia acest fragmentarism (foarte strâns unit, de altfel) mic-burghez, comuniștii nu pot opune decât „structura și autoritatea” — mai exact, unitatea de voință a tuturor cadrelor pentru un singur scop comun, pentru comunism.

Având în vedere cele spuse mai sus, cum sună această lozincă foarte des folosită de GAS în ultima vreme? „Într-o lume în schimbare este important să ne unim **sub interesele clasei din care facem parte**¹⁰⁰, iar pentru asta este nevoie să discutăm și să ne formăm o înțelegere comună!” În primul rând, apare întrebarea: din care clasă face parte GAS? Având în vedere că am dovedit din nou și din nou că teoria și practica lor îmbină momente utile proletariatului cu momente utile burgheziei (cu predominanța celor din urmă), ambiguitatea lor nu face decât să arate că ei înșiși sunt indeciși în privința cărei clase o reprezintă. În al doilea rând, odată ce dăm jos stratul de suprafață, înțelegem că vorbăria GAS despre vreo „înțelegere comună” nu înseamnă nimic pentru ei în practică, așa cum am arătat mai sus — organizațiile cu care se înfrățesc au concepții de tot soiul despre lume, iar evenimentele lor sunt văzute ca scopuri în sine, și nu ca etape esențiale ale mișcării spre comunism.

⁹⁸ <https://www.instagram.com/p/C9EkfqxoVW7/>.

⁹⁹ <https://www.instagram.com/p/C1HgdYXKDU0/>.

¹⁰⁰ Evidențiat de editura CȘ.

„Unitatea este un lucru mareț și o lozincă măreață! Dar cauza muncitorească are nevoie de unitatea marxștilor, și **nu de o unitate a marxștilor cu cei ce sunt adversarii marxismului și îl denaturează**¹⁰¹. [...] Muncitorii conștienți vor considera [...] o crimă [...] fărâmițarea forțelor adevăraților marxști. Căci la baza unității stau disciplina de clasă, recunoașterea voinței majorității, munca însuflețită desfășurată în rândurile acestei majorități și în pas cu ea. La această unitate, la această disciplină, la această activitate desfășurată în comun îi vom chema neconținut pe toți muncitorii.”¹⁰²

— V.I. Lenin. *Unitate*

2.2 Practic

2.2.1 Jaful GAS și BTM, pe scurt

Precum orice alți cercetători științifici, este esențial să luăm în considerare audiența noastră țintă. Să presupunem că nu scriem pentru clasa „din care facem parte”, ci scriem pentru clasa muncitoare, care nu cunoaște bogăția terminologică pe care socialiștii o pot reproduce. Astfel, cel mai important aspect al muncii noastre agitpropagandistice devine nu doar profunzimea teoretică, dar în primul rând necesitatea de a fi pe înțelesul muncitorului de rând, de a ne demarca de teoriile burgheze prin claritatea „ca lacrima”, care nu lasă vreun loc de interpretare și care dovedește fără doar și poate ceea ce noi dorim să transmitem. Editura noastră se străduiește neîncetat să formeze astfel de redactori, anulând articole acolo unde este necesar și retușând extensiv paragrafe neclare doar cu scopul de a ne face înțeleși — **este esențial pentru orice om de știință, chiar și pentru marxști, să poată explica (și dovedi!) în cei mai simpli termeni adevărurile la care a ajuns**. Stângiștii au oare în vedere acest aspect? Am extras câteva paragrafe din lucrările lor atât recente, cât și mai puțin recente. Citiți-le cu gândul că sunteți un angajat de vârstă mijlocie într-o fabrică, în timpul unei scurte pauze.

„Departa de a creșta falii între diferitele păături populare, momente ca mijlocul secolului XX sau a doua jumătate a anilor

¹⁰¹ Evidențiat de editura CȘ.

¹⁰² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 25, pp. 83–84.

2010 au adus păturile populare suficient de aproape unele de altele cât măcar să-și dea seama că sunt dezbinată, deși ar trebui să fie unite. Gândire post-modernistă e de abia aici, în a crede că identificarea unei realități sociale e totuna cu producerea ei.”¹⁰³

„Atunci când orientarea politică nu derivă dintr-o teorie mereu confruntată cu practica, ea se transformă într-o listă de opțiuni care permite astfel de calcule meschine. Tot lipsa unei teorii permite și abandonarea unei poziții, cum ar fi critica globalizării sau a corporațiilor, fiindcă a fost «capturată» de reacție. Îmbrățișarea unui astfel de relativism din motive de grabă este cu atât mai păguboasă atunci când tabăra cealaltă chiar are o teorie. Iar conservatorismul naționalist are, nu operează tot cu o contabilitate morală cinică. Este o teorie misticoidă și frustrant de banală atunci când e explicită, însă există.”¹⁰⁴

„Pentru organizațiile revoluționare, există **două pericole**: alunecarea în **sectarism** (care implică o ruptură de masele muncitorești și de mișcările acestora), respectiv **oportunismul** (care se manifestă prin abandonarea clasei muncitoare ca subiect revoluționar, incoerența în abordări și propuneri, dar poate lua și forma topirii în alte structuri și mișcări mai largi). **Să ne ferim de ambele**. Pe de o parte, din moment ce protestele au luat un caracter de masă, fiind centrate pe antifascism și drepturi democratice, a nu interveni deloc și a nu vorbi cu oamenii prezenți ar reprezenta o abordare sectară. Dar pe de altă parte, nu există niciun beneficiu dacă socialiștii revoluționari se alătură ca *simpli participanți* și preiau lozinci externe. Asta ar însemna că mișcarea socialistă merge *în coada mișcării*, în loc să încerce să arate o direcție progresistă.”¹⁰⁵

Îi invităm pe GAS „să încerce să arate o direcție progresistă” în continuare, în timp ce noi, comuniștii, chiar vom conduce o mișcare progresistă unită împotriva burgheziei, care să o atace din toate păturile societății, în frunte cu avangarda celor mai conștienți muncitori.

„Avem nevoie de elaborarea unor analize riguroase, intensificarea eforturilor și formarea (cât și menținerea) de comunități

¹⁰³ <https://archive.ph/arxR8#selection-779.360-779.741>.

¹⁰⁴ <https://archive.ph/HpSMs#selection-829.1102-829.1731>.

¹⁰⁵ <https://archive.ph/wrw5p#selection-509.0-533.53>.

durabile, nu de lupte interminabile din spatele tastaturii și o fragmentare și mai puternică a unei mișcări practic inexistente, complet subsumată de interesele capitalului vestic, care își menține relevanța strict prin facilitarea scandalurilor interne și hrănirea războaielor culturale locale. Este timpul să folosim tastatura și ecranul ca unelte de cercetare și obiecte de studiu, nu ca arme împotriva unui pericol extern fictiv construit în manieră algoritmică.”¹⁰⁶

„RealitateaTV, o cunoscută televiziune conservatoare, a fost speriată de lista noastră de lectură, pe care vă invităm să o citiți! S-a spus în cadrul emisiunii de la Realitatea Plus că am fi infiltrat Pride-ul și că am fi dorit să-l deturnăm, însă noi am fost acolo cu pancarte și mesaje incontestabil queer, acesta fiind și protestul nostru, căci majoritatea facem parte din această comunitate! Mai mulți «experți» au adresat insulte la adresa comunității LGBTQIA+, referindu-se la Pride ca la «circul ambulant organizat ieri de minoritățile sexuale», participanții la marș fiind prezentați drept «cei așa-zis <>». Toate aceste comentarii au venit alături de mesaje de susținere a «familiei tradiționale». Unul dintre participanți a numit BTM «organizație extremistă» și a afirmat că am umbla înarmați cu pistoale airsoft la adunări publice. Nimeni nu ar trebui să se lase pacălitx de aceste minciuni și să ne considere pe noi, muncitorx queer din BTM, inamici. Nu am pune niciodată în pericol siguranța nimănui la Pride, această comunitate este și comunitatea noastră!”¹⁰⁷

„Noi, ca marxixt veganx, trebuie să începem prin a promova solidaritatea cu toțx muncitorx actuali din industria agriculturii animale și cu toate animalele non-umane devenite marfă capitalistă. Este necesar să respingem abordarea veganismului de tip burghez liberal, care pune accentul pe responsabilitatea individuală și practicile de consum etic. De-a lungul timpului, s-a susținut că fiecare consumatorx individual ar trebui să adopte personal un stil de viață vegan pentru a opri exploatarea animalelor de către industria agricolă. Însă, într-un context

¹⁰⁶ <https://archive.ph/EMhOH>.

¹⁰⁷ <https://archive.ph/kBsMY>.

capitalist, cum vor schimba aceste alegeri personale de alimentație o întreaga industrie a consumului exarcebat? În același context capitalist, chiar și produsele vegane sunt în continuare rezultatul exploatării muncitorilor și ale mediului.”¹⁰⁸

Lista de astfel de paragrafe este lungă, iar muncitorul nostru și-a pierdut întreaga pauză încercând să înțeleagă un singur paragraf... Subiectele abordate sunt, de multe ori, de slab interes pentru muncitori, iar în puținele dați când se încearcă o abordare mai generală, explicațiile sunt greu de înțeles, de parcă articolul a fost scris nu pentru un muncitor de rând, ci pentru un coleg de la catedra Facultății de Sociologie. Comuniștii nu se pot mulțumi cu asta, și nu trebuie să se împace cu gândul că nu se fac înțeleși — muncitorii trebuie să ne înțeleagă, iar mai mult decât atât, trebuie să fie atrași de ceea ce citesc, să rezoneze cu ceea ce scriem. Ce le oferă, în schimb, GAS și BTM? Smiorcăiala woke bilunară (alteori chiar mai des), cu cercuri „feminist-socialiste” pe bandă rulantă. Nu e nicio mirare, așadar, de ce comunismul e așa urât în țara noastră, când ei înșiși îl murdăresc prin acțiunile lor antimuncitorești.

2.2.2 Trei ani, același sindicalism. Jumătate de an, nici 3000 de semnături

Pe această temă am scris deja acum ceva timp. Este vorba de petiția GAS cu scopul de a reduce săptămâna de muncă la numai patru zile¹⁰⁹. În ciuda aventurismului de stânga de care a dat dovadă autorul articolului, critica în aspectele sale cele mai generale rămâne în picioare. În plus, ne-a fost adus la cunoștință cu această ocazie că GAS cu siguranță nu primesc fonduri de la vreun capitalist.

În acest caz, ne lovim de o dublă ironie. Pe de-o parte, suntem siliți să îi descriem pe GAS citând extensiv din opera anti-„economistă” despre care ei cred că le confirmă toate pozițiile (reamintim despre Q.E.D. la finalul manifestului lor woke). Pe de altă parte, GAS face gratis un serviciu burgheziei pe care „economistii” i-l făceau contra cost. Cât despre faptul că GAS se autodescriu drept inamicii bolșevismului (socialiști-revoluționari), nu putem decât să răspundem citându-l pe Marx:

„Hegel face undeva observația că toate marile evenimente și personalități care au o importanță istorică mondială apar, ca să

¹⁰⁸ <https://archive.ph/fekEN>.

¹⁰⁹ <https://archive.ph/M9Ia2>.

zicem așa, de două ori. El a uitat să adauge: prima oară ca tragedie, a doua oară ca farsă.”¹¹⁰

— K. Marx. *Optsprezece brumar al lui Ludovic Bonaparte*

Toate argumentele pe care GAS le oferă în favoarea schimbării caută nu „ridicarea nivelului de conștiință al muncitorilor în general”, ci colaborarea pașnică dintre salariat și patron. Lupta de clasă și marxismul sunt împinse la o parte, lăsând loc pentru ideologie (speculații), așa cum am dovedit în articolul nostru, și simpatii față de sindicatele burgheziei. Din nou, nu o spunem noi, ci chiar GAS:

„Programul de 4 zile de muncă [...] oferă [...] timp tuturor, ce poate fi petrecut împărțind munca domestică mai echitabil, reprioritizând relațiile cu persoanele dragi, activități de recreere, educative **sau chiar de activism și implicare în viața comunității.**”¹¹¹

Comunismul a zburat pe fereastră — dar oare a existat el vreodată? Nu, chiar și în vorbe stângiștii noștri se dezic de lupta proletară, înlocuind-o cu activismul liberal.

Dragii noștri socialiști nu fac *nicio* referire la clase în justificarea lor despre reducerea timpului de lucru. Nicăieri pe site-ul lor nu am putut găsi informații care măcar să pretindă a fi marxiste. În schimb, în josul paginii se află „© Grupul de Acțiune Socialistă”. Uitați, deci, esența problemei — **forma pe care o ia activitatea GAS este marxistă atunci când îi convine, iar atunci când dorește să se împace cu burghezia devine un simplu grup de activiști care „face ceva”**. Noi nu negăm că diferite circumstanțe necesită o muncă agitpropagandistică diferită, cu explicații mai simple sau mai complexe în funcție de context. Însă, aceste explicații trebuie fără doar și poate să facă muncitorul conștient de poziția sa exploatată în societate și dornic să se implice în schimbarea acestei situații. În schimb, ei înlătură această posibilitate complet, agitând muncitorii „pentru ei înșiși și pentru copiii lor, și nu pentru nu știu care generații viitoare sau nu știu care socialism viitor”¹¹².

Dacă la începuturi susținerea pentru sindicate era arătată doar ocazional, pe alocuri, petiția putem spune că a dat cărțile pe față: GAS nu luptă pen-

¹¹⁰ K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 8, p. 119.

¹¹¹ <https://archive.ph/LB3Nu>.

¹¹² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 36.

tru comunism, ci doar pentru „agenda economic-progresistă și măsuri social-progresiste”. În teoria, dar și în practica lor, GAS dau dovadă de dulci simpatii față de sindicatele galbene („reacționare”). Pe lângă ocazionalele redistribuiri ale postărilor lor pe Facebook și Instagram, *inițiativa lor „economistă” cu privire la săptămâna de muncă de 4 zile este, de fapt, implorarea tuturor liderilor de sindicate să își implore patronii pentru această mărunță revendicare, care nu dezvoltă nicidecum puterea comuniștilor în rândul clasei muncitoare, ci dă la schimb lupta de clasă cu lupta petițională, ONG-istă*. GAS nu are pic de autoritate în rândul muncitorilor, fapt ce reiese din „succesul” petiției lor, comasând mai puțini semnatori decât are GAS urmăritori pe Instagram în cele 5 luni de la lansarea petiției (de menționat că primele 1000 de semnături au fost făcute în prima zi, când entuziasmul era mare — probabil potențialii semnatori erau „dornici să facă (alt)ceva” decât să își ofere pe tavă datele personale acestui grup de inițiativă). GAS, care a împlinit deja 14 ani (!!! — deși cu anumite pauze) pe scena politică românească, constată că muncitorii români „nu se identifică, încă, îndeajuns ca clasă”, în timp ce ultimul deceniu nu au făcut decât să discrediteze comunismul în ochii maselor prin două scindări și o listă interminabilă de acțiuni și spuse contradictorii. Ei constată că muncitorii români nu se identifică îndeajuns ca clasă¹¹³, însă ei întocmai nu au făcut nimic pentru a schimba situația, ba chiar au discreditat identificarea ca clasă (comunismul) în fața muncitorimii. Acțiunile lor nu au schimbat nicidecum fragmentarea proletariatului și absența unei forțe care să îl conducă în lupta cu burghezia, ba chiar au înrăutățit situația.

Cităm două articole recente, publicate unul după altul, în contextul modificărilor bugetare de la începutul acestui an. Pe de o parte, avem critica adusă printre dinți față de sindicatul Cartel Alfa, descriindu-l drept „contrapondere a exceselor măsurilor adoptate de statul burghez, dar fără să îi pună la îndoială existența eternă, un rol care nu poate favoriza decât reproducerea forței de muncă și a societății burgheze”¹¹⁴. Mai apoi, același GAS care se milogea de sindicate burgheze, totodată criticându-le într-un vocabular sofisticat, este surprins că „forța lor și presiunea creată nu a fost destul de mare încât să reușească să impună majorarea taxării capitalului și mutarea taxelor de la angajat la angajator”¹¹⁵ (aici este vorba de Blocul Național Sindical, un alt sindicat galben pe care GAS îl îndrăgește pe Instagram și Facebook). Oare la ce se așteptau din partea oamenilor burgheziei?

¹¹³ <https://archive.ph/VRZC6>.

¹¹⁴ <https://archive.ph/VRZC6>.

¹¹⁵ <https://archive.ph/g1WWk>.

2.2.3 Pânza de păianjen euro-stângistă. Marxismul între activism și academism

Prima pagină a lucrării „Ce-i de făcut?” ne întâmpină cu un citat încă extrem de relevant despre oportunismul modern și lupta comuniștilor cu acesta:

„În trecut fie zis, în istoria socialismului modern se petrece un fenomen aproape unic și în felul lui foarte consolator: pentru prima oară, discordia dintre diferitele curente din rândurile socialismului a depășit cadrul național și a devenit internațională. Odată dispuștii dintre lassalleieni și eisenachieni, dintre guesdiști și posibilisti, dintre fabieni și social-democrați, dintre narodovolți și social-democrați rămâneau dispute pe plan pur național; ele reflectau particularități pur naționale, se desfășurau, ca să spunem așa, pe planuri diferite. Astăzi (acest lucru se vede acum limpede) fabienii englezi, ministerialistii francezi, bernsteinienii germani, criticii ruși alcătuiesc cu toții o singură familie, toți se laudă unii pe alții, învață unii de la alții și se ridică toți ca unul împotriva marxismului «dogmatic». Poate în această primă bătălie cu adevărat internațională cu oportunismul socialist, social-democrația revoluționară internațională se va întări îndeajuns pentru a pune capăt reacțiunii politice care domnește de mult în Europa?”¹¹⁶

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

În ciuda diversității de forme pe care o au organizațiile oportuniste din țara noastră, dar și din întreaga lume vestică, ele au în general aceleași scopuri: lupta pentru „măsuri social-progresiste”; cu alte cuvinte, **luptă toate pentru interesele lor imediate**. Această rețea care s-a creat de alianțe și înțelegeri între organizațiile social-reformiste și intersecționale nu este decât varianta contemporană a oportunismului. Concluzia noastră este aceea că întreaga lume vestică este împânzită de una și aceeași mișcare unitară, în esență mic-burgheză și în formă woke (sau activistă, varianta sa mai bătrână, ce și-a trăit epoca de aur secolul trecut), la care aderă și GAS, și BTM, și toate celelalte organizații cu care ele colaborează. Sarcina imediată a comuniștilor este expunerea caracterului burghez al acestor mișcări și a legăturii „prin mii de fire” a intersecționaliștilor cu oligarhia financiară.

¹¹⁶ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 6.

Dacă ne uităm la ONG-urile europene, asociația Accept, dedicată drepturilor LGBT este un bun exemplu, fiind finanțată activ¹¹⁷ de SUA și de Uniunea Europeană. De asemenea, momente precum conferința de la Cluj de Materialism Istoric, finanțată **efectiv** de o bancă și de Uniunea Europeană însăși, dezvăluie clar esența mișcării stângiste. Totuși, vom trece în revistă câteva nume importante atât pentru BTM, cât și pentru GAS, pentru a întări și mai tare teza că woke-ismul este oportunistul modern, este forța micii burghezii subordonată capitalului financiar.

Mihnea-Teodor Popescu (MTP)

Inițial membru al FridaysForFutureRomânia, ulterior înființând GAS și fiind un membru de vază al acestei organizații. Cercetând despre el pe internet, am aflat că s-a implicat încă de tânăr în activism vegan¹¹⁸ și că a devenit activist pentru mediu încă de la o vârstă fragedă¹¹⁹. Mai apoi, a început studiul la Facultatea de Sociologie din Cluj¹²⁰ unde se pare că ar fi cunoscut mai mulți profesori stângiști care ar fi contribuit la aprinderea flăcării „socialist-revoluționare” înăuntrul său. Având în vedere că am mai discutat despre el în alte articole¹²¹, vom insista doar asupra conexiunii sale cu Enikő Vincze, căci îi vedem împreună constant încă de la începutul anului 2021¹²², înainte ca GAS să își reia activitatea.

Mihnea lângă statuie, Enikő în spatele posterului (<https://archive.is/psdbq>).

¹¹⁷ <https://www.instagram.com/p/DDzEPdMoTR1/>.

¹¹⁸ <https://archive.ph/1XJJE>.

¹¹⁹ <https://archive.ph/b7ofk>.

¹²⁰ <https://www.facebook.com/mihneapopescu123/>.

¹²¹ <https://telegra.ph/SOCIALISMUL-LUI-MARX-CONTRA-CELORLALTOR-SOCIALISME-01-14>.

¹²² <https://archive.ph/psdbq>.

De asemenea, se cuvine să punctăm atitudinea lui Mihnea față de critica pe care i-am oferit-o în articolul „Socialismul lui Marx contra celorlaltor socialisme!”¹²³ Reacția lui la analiza noastră a fost una disproporționată, ignorând complet argumentele pe care le-am făcut despre el și despre organizația lui. În schimb, el ne-a numit organizația fără nicio justificare sau vreun respect de sine „întreținută de niște lăbări care hărțuiesc și doxzează”¹²⁴ lumea pe net”. Cuvintele și invențiile copilăroase nu fac decât să ne dovedească caracterul de clasă mic-burghez și morală grosolană a lui Mihnea față de alți participanți politici, discreditând și mai tare stângiștii ca fiind forțe reacționare, conduse de propriul individualism spontan.

Maria-Luisa Guevara (MLG)

O altă membră importantă a GAS, prezentă la evenimentul de constituire¹²⁵. Pe lângă faptul că a participat, alături de Enikő și Mihnea, la conferința de Materialism Istoric, această tânără șochează prin afirmațiile ei complet anarhice din interviurile pe care i le-a oferit unui eurostângist.

Vorbind despre protestele de la începutul lui 2024 ale micilor producători români, MLG nu ezită din a le lua apărarea, împăcând deodată interesele proprietarilor de capital cu cele ale muncitorilor:

„... în momentul în care ai în același protest și muncitori, dar și patroni, deja nu mai poți să faci o analiză clasică. Este o mișcare a muncitorilor sau este o mișcare a patronilor? Nu, este o mișcare complexă și nu cred că pot să o clasifici într-un anumit fel.”¹²⁶

Spre deosebire de stângiști, noi suntem ferm convingși că orice organizație, orice activitate și orice lozincă satisface interesele unei clase anume. Inamicii cei mai mari ai concepției științifice despre lume sunt cei care estompează limitele dintre clase, care împacă mișcarea clasei muncitoare cu mișcarea micii burghezii ș.a.m.d. Prin „analiza clasică”, MLG are în vedere analiza marxistă, pe care ea (ca și alți tovarăși de-ai ei) o înlătură, preferând să transforme protestele într-o mișcare prea complexă pentru a putea fi înțeleasă.

Lenin a avut dreptate când a spus:

¹²³ <https://telegra.ph/SOCIALISMUL-LUI-MARX-CONTRA-CELORLALTOR-SOCIALISME-01-14>.

¹²⁴ Dezvăluie detalii din viața privată.

¹²⁵ <https://www.facebook.com/share/p/1GkcMrQT37/>.

¹²⁶ <https://archive.is/S3LRh>.

„Oamenii au fost și vor fi întotdeauna victime stupide ale înșelării și ale autoînșelării în politică atâta timp cât nu vor învăța să caute îndărătul fiecărei fraze, declarații și făgăduieli cu caracter moral, religios, politic sau social interesele unor clase sau ale altora.”¹²⁷

Iar dacă ne uităm chiar și numai la revendicările celor prezenți la protest, vom găsi în primul rând doleanțe ce țin de subvenții, de finanțare, de ușurarea taxelor și de scăderea prețurilor la carburanți¹²⁸. Ce muncitor salariat s-ar preocupa cu astfel de probleme? Este evident că aceste proteste sunt ale micii și mediei burghezii agricole, care sunt tratate foarte aspru de marii jucători de pe piața agricolă, adică în primul rând de oligarhia financiară europeană.

„Solidarizarea” cu această mișcare (deloc) „complexă” nu este de interes pentru clasa muncitoare. Pe lângă faptul că mișcarea politică a clasei muncitoare (partidul) nu există, lucru pe care MLG îl știe, unirea cu micii producători chiar „nu promite nimic” proletarilor agricoli, care se află angajați într-un număr mult mai mare la cele mai mari firme de agricultură, și nu au nimic de câștigat prin susținerea unei minorități de producători, ale căror companii în sumă produc mai puțin decât proletarii agricoli ai unei singure mari companii centralizate. Nu este nevoie de discuții interminabile pentru a afla acest lucru, ci de o cercetare atentă. Studiul Eurostat din 2020¹²⁹ atestă că fermele mai mici de zece hectare reprezintă 96% din toate întreprinderile agricole¹³⁰. Oare cât produc aceste firme? 4,95 miliarde de euro. Dar fermele ce dețin mai mult de zece hectare? Ele sunt doar 4% din producția agricolă, dar produc bunuri în valoare de 6,5 miliarde de euro, adică cu 30% mai mult decât toți fermierii mulți și mici la un loc. Din acest 4 la sută, doar 0,5 procente sunt responsabile pentru 4,11 miliarde de euro de produse agricole. Marea producție, la fel ca în toate sectoarele economiei, a subordonat-o pe cea mică.

Continuând să estompeze diferențele dintre clase, MLG dă lovitura din nou! Pe la începutul acestei scrieri am criticat concepția intersecționalistă care susține că societatea din ziua de astăzi ar fi mai complexă față de cea în care au trăit Marx sau Lenin. Una dintre susținătoarele acestei concepții este chiar MLG:

¹²⁷ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 23, p. 48.

¹²⁸ <https://romania.europalibera.org/a/proteste-fermieri-transportatori-32775200.html>.

¹²⁹ https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/ef_m_farmleg__custom_10586707/bookmark/table.

¹³⁰ <https://panorama.ro/radiografie-agricultura-romania-bani-pierduti-ferme/>.

„Și atunci de-aia trebuie să vorbim cu oamenii, să-i înțelegem, să ne facem o opinie și abia apoi să punem o etichetă dacă sunt sau nu clasa muncitoare. Ceva ce am mai spus deja la întâlniri cu stânga este că în ziua de azi noi trebuie să redefinim ce înseamnă clasa muncitoare. Nu mai e aceeași clasă muncitoare care era acum 150 de ani când a scris Marx Capitalul sau acum 100 de ani, când a avut loc revoluția din Rusia. Astăzi avem categorii total diferite, meserii total diferite, situații total diferite. Nu putem să punem o etichetă așa foarte simplă asupra oamenilor.”¹³¹

Pentru noi, clasa muncitoare a rămas definită de aceleași elemente ca la începuturile orânduirii capitaliste în sânul orânduirii feudale: *proletariatul este clasa socială care își vinde forța de muncă la schimbul unui salariu și produce valori noi pentru societate*. Dacă GAS are de gând să reinventeze exploatarea capitalistă pentru a include și mica burghezie în ecuație, îi invităm să o facă: nici nu va mai trebui să explicăm muncitorilor de ce nu se pot alia cu patronii lor — îi vor avea pe ei ca antiexemplu.

„Voi spune opinia mea personală, cum văd eu că ar trebui să facă stânga. În primul rând, să ridicăm conștiința oamenilor despre drepturile lor la locul de muncă, în societate, în familie. Aici vorbim de valori progresiste și la nivel social și societal. Uite violența împotriva femeilor, violența împotriva copiilor etc etc. În engleză s-ar zice «to raise awareness» (să crești conștientizarea). Adică măcar munca asta de convingere, de informare este esențială și asta o putem face ca stânga.”¹³²

Aici MLG subliniază diferența dintre valorile stângiste și cele leniniste atunci când vine vorba de ridicarea conștiinței. Ea susține că stânga poate să îndeplinească „măcar munca de informare” în rândul oamenilor, dar nu pe orice subiect, ci întocmai despre „drepturile lor la locul de muncă, în societate, în familie”. Această sarcină, însă, este deja îndeplinită cu succes de canalele de știri (orice canal de știri discută despre aceste probleme mai mult sau mai puțin) și de creatorii de conținut liberali precum Silviu Faiăr, Aluziva ș.a.m.d. A discuta despre drepturi ÎN PRIMUL RÂND nu este nici pe aproape o abordare comunistă, ci este ceva cu care se preocupă slujitorii burgheziei — adică stânga.

¹³¹ <https://archive.is/S3LRh>.

¹³² <https://archive.is/S3LRh>.

Dar care este abordarea leninistă când vine vorba de ridicarea conștiinței? Considerăm că fragmentul „Jaful GAS și BTM, pe scurt” (Subsec. 2.2.1) schițează abordarea pe care trebuie să o aibă comuniștii în agitație și propagandă, dar vom relua.

În primul rând, se pune întrebarea — cine ridică conștiința? Majoritatea socialiștilor români nu înțeleg nici măcar „Manifestul Partidului Comunist”, îl desconsideră ca punct de plecare în aprofundarea științifică a societății (însăși MLG se numără printre ei, recunoscând într-un interviu că a citit „Manifestul” *o singură dată* acum 14 ani¹³³). Dacă totuși vorbim de un socialist proletar, acesta va lua parte la un cerc marxist de studiu, va cerceta zilnic sau aproape zilnic câte un nou aspect al marxismului, își va pune întrebări și va discuta cu colegii din cerc, elucidând mereu diferite probleme și ajungând la noi concluzii. Numai un om pregătit din punct de vedere teoretic poate spera la ridicarea conștiinței altora.

Mai apoi — ce fel de conștiință ne dorim să formăm? Ne dorim ca oamenii cu care discutăm să lupte pentru ei înșiși și pentru apropiații lor, sau să lupte pentru comunism? Cu siguranță că ne dorim să ridicăm conștiința comunistă, și nu cea individualistă, resemnată cu discuții despre drepturi.

Având aceste două lucruri în vedere, agitația și propaganda noastră va dovedi „fără niciun fel de îngăduință față de orice denaturare, fie ea intenționată sau neintenționată, a marxismului”¹³⁴ tuturor păturilor din societate că forța invizibilă care le îngreunează viața este întocmai dominația oligarhiei financiare. Oamenii care au un interes real în a se dezvolta vor fi chemați la lucru în organizația noastră, unde pot să aprofundeze cunoștințele marxiste și să se dezvolte moral alături de toți ceilalți. Întrucât conștiința comunistă necesită mult mai mult timp și efort atât de la individ, cât și de la întregul colectiv, nu ne putem mulțumi cu activismul liberal de „raising awareness” — un protest odată la câteva luni sau postări semi-ocasionale pe platformele sociale nu creează comuniști, ci însăși activitatea din interiorul organizației comuniste face asta. Fără implicarea într-o organizație comunistă, într-un colectiv comunist, nu putem vorbi despre conștiință comunistă. De aceea chiar și în rândurile muncitorilor vom crea inevitabil cercuri de studiu marxist.

Încheiem cu încă o perlă nostimă de la MLG, care arată încă o dată caracterul moral al stângii.

„... de ce stânga nu se poate uni și de ce sunt atâtea disensiuni în stânga și de ce atâtea curente și contradicții. De fapt, vine de

¹³³ <https://archive.is/NsJNb#selection-985.0-985.413>.

¹³⁴ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 87.

la fundamentul, de la una din ideile sau valorile fundamentale ale stângii, și anume să zicem așa, diversitatea de opinie sau acceptarea că cineva poate să aibă o opinie diferită sau faptul că da, nu cauți să fii hegemon, să ai putere absolută, ci mai degrabă camaraderia, prietenia, tovărășia, cooperarea, pe când, iată, valorile capitaliste care sunt.”¹³⁵

„Faptul că stânga are niște valori care nu sunt despre hegemonie, nu sunt despre a prelua puterea — și aici nu mă refer la a prelua puterea ca și proletariat și a face revoluția. Mă refer, exact cum ai spus tu, la această sete de putere, la hegemonie, la a domina, la a controla și a exploata pe ceilalți. Asta face că, pentru moment, asta este, zic eu, unul din obstacolele majore pe care le avem pentru a câștiga mai multă putere de acțiune în cadrul societății.”¹³⁶

Uitați, deci, de ce clasa muncitoare nu se poate împăca cu stângiștii — ei înțeleg atât de îngust problema dominației proletariatului, nu doresc elucidarea misterelor care îl apasă și, de fapt și la urma urmei, nu vor decât „petrecerea unei după-amiezi împreună”¹³⁷ ca act „revoluționar”.

Noi nu ne temem să spunem că proletariatul este hegemon (și are și de ce să fie — oare nu el creează valoare pentru întreaga omenire?), că în orice organizație comunistă elementele colectiviste trebuie să **domine** înaintea celor individualiste. Dacă fiecare membru își pune propriile interese individuale mai presus de cele ale colectivului, acea organizație nu se poate numi comunistă, ci va fi un haos „la firul ierbii”. Proletarul (forța colectivistă) trebuie să domine atât înăuntrul comuniștilor, cât și înăuntrul organizației comuniste. Doar astfel putem ajunge „a prelua puterea ca și proletariat și a face revoluția” — prin „stricta disciplină de clasă”, pe care GAS nu o cunoaște.

Mai mult, legătura dintre comuniști este o legătură cu totul nouă, diferită de oricare alta. Gruparea la un loc a tovărășiei cu prietenia, de către MLG, ne arată de fapt cât de superficiali sunt stângiștii atunci când vine vorba de atingerea vreunui scop. „... camaraderia, prietenia, tovărășia, cooperarea...” Aici nu criticăm cuvintele alese, ci esența de clasă din spatele lor — MLG consideră că relațiile ce se formează între stângiști nu diferă de oricare alte relații de prietenie. În schimb, comuniștii înțeleg că **tovărășia este unirea pentru un scop comun, acela al încheierii exploatării omului de către**

¹³⁵ <https://archive.is/NsJNb>.

¹³⁶ <https://archive.is/NsJNb>.

¹³⁷ <https://www.facebook.com/photo?fbid=972999604864094>.

om, iar această legătură trebuie pusă mai presus de orice favoritism, de orice simpatie interpersonală: tovarășia trebuie să fie „hegemon” între doi comuniști.

Ne bucurăm că MLG spune lucrurilor pe nume: stângiștii nu se pot pune de acord fiindcă niciunul nu vrea ca vreunul să domine pe altul. Cu alte cuvinte, stângiștii nu pot fi comuniști fiindcă nu vor ca comunismul să domine între ei. Mai bine mai mulți, dar mai fragmentați.

Enikő Vincze (Eni)

Eni este o socialistă mic-burgheză subordonată marelui capital. Doar un ochi aruncat pe CV-ul dumneaei¹³⁸ ne clarifică acest fapt: a studiat filozofia înainte de anii 2000, iar încă din 2003 predă antropologie și studii de gen la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Babeș-Bolyai. Cercetările ei sunt concentrate pe teme populare printre stângiști, precum feminismul, justiția locativă (locuințe sociale), etnia romă, politica de identitate și altele. Conduce ONG-ul Căși Sociale Acum, un apropiat strâns al GAS.

Dacă doriți să aflați mai multe despre pozițiile dumneaei, puteți să îi accesați pagina de Facebook, unde își exprimă devotamentul pentru „cele mai bune tovarășe” de la o asociație finanțată de capitalul financiar¹³⁹. Este vorba de tranzit.ro, o organizație pe care am menționat-o mai sus în contextul conferinței de Materialism Istoric — finanțată de Erste Group (BCR în România). Alte locuri unde o puteți găsi: site-ul Internationalist Standpoint¹⁴⁰ (organizația-mamă a GAS), dar și CriticAtac¹⁴¹ (o intersecție a mai multor ideologi și academicieni stângiști, printre care și MTP¹⁴²).

Am menționat mai sus că Eni a participat alături de MTP și MLG la evenimentul de Materialism Istoric, finanțat de capitalul financiar¹⁴³. O altă intersecție a lui Eni cu oligarhia financiară este prin tranzit.ro¹⁴⁴. Să fie asta oare tot? Ei bine, nu. Dumneaei a fost invitată la Școala de Vară Rosa Luxemburg, o organizație despre care știm că este finanțată de guvernul¹⁴⁵ (deci, de oligarhia financiară) german, unde a vorbit despre feminism și justiție

¹³⁸ https://doctorat.unibuc.ro/wp-content/uploads/sites/13/2019/02/CV_Vincze.pdf.

¹³⁹ <https://www.facebook.com/photo?fbid=28092068020406834>.

¹⁴⁰ <https://archive.ph/W9Nfs>.

¹⁴¹ <https://archive.ph/Z7w00>.

¹⁴² <https://archive.is/XC8Sd>.

¹⁴³ <https://youtu.be/QScQoiULHNE>.

¹⁴⁴ <https://ro.tranzit.org/>.

¹⁴⁵ <https://archive.ph/nZGAM>.

socială¹⁴⁶.

Iată, deci, cât de departe se întind tentaculele capitalului! Să fie oare doar o coincidență faptul că cineva atât de bine integrat în mediul academic, care a avut mai multe „întâlniri” cu capitalul financiar, are o perspectivă despre capitalism atât de centrată pe intersecționalism? Noi spunem că nu e o coincidență, ci o legătură cauzală: **stângiștii fac voia capitalului financiar.**

Editura frACTalia și Cooperativa Ecaterina Arbore (CEA)

Legătura acestei edituri cu Eni este una strânsă, numindu-le și pe ele „cele mai bune tovarășe” în postarea menționată mai sus. Mai mult decât atât, frACTalia a publicat una dintre lucrările ei¹⁴⁷.

„Editura frACTalia promovează marxismul, feminismul socialist și gândirea critică. Agenda editorială se concentrează asupra teoriilor radical revoluționare, genurilor hibride și scriiturii performative.”¹⁴⁸

Totuși, ce este așa special la această editură? Ei bine, ei fac exact același lucru ca celelalte organizații woke: susțin pluralismul politic (diversitatea de păreri), consideră valoroasă unitatea mai multor lupte mici, fragmentate. Uitați doar ce părere au despre scrierile teoretice:

„Împotriva (t)ero(r)ismului teoriei, dar pentru erotismul teoriei. Să lasăm teoria să (con)viețuiască și să compare!”¹⁴⁹

Parcă însuși numele editurii trădează accentul pe care ei îl pun pe ACT*une* în raport cu unitatea teoretică. Conviețuirea mai multor teorii în cadrul aceleiași mișcări nu poate duce decât la stagnare, la crearea de fracțiuni contradictorii, care trag fiecare într-o altă direcție; aceasta este tactica micilor burghezi, care observă că fiecare dintre ei în parte este dominat de marea burghezie, așa că nu îi poate opune rezistență decât unit, dar fragmentat, conviețuind **fără** a se accepta complet unul pe celălalt. Scopul este dat, astfel, de interesele lor individuale, și nu de interesul colectivului conștient.

¹⁴⁶ <https://youtu.be/X7Kvg-erifY>.

¹⁴⁷ <https://fractalialia.ro/shop/colectii-fractalialia/eseuri-studii-critice-teoretice/eniko-vincze-epistemologii-militante/>.

¹⁴⁸ <https://fractalialia.ro/>.

¹⁴⁹ https://fractalialia.ro/wp-content/uploads/2021/06/catalog-frACTalia_romana-complet-1-1.pdf.

Lucrurile devin și mai interesante având în vedere cele mai noi activități pe care le desfășoară redactorii de la frACTalia, pe numele lor: *Laura Sandu*, *Anca Bucur*, *Oana Uiorean* și *Iulia Militaru*. Conform cu spiritul lor descentralizat, ele au înființat o altă organizație, separată cu totul de editură, intitulată „Cooperativa de Cercetare și Acțiune Politică Ecaterina Arbore” (CEA). Legătura dintre cooperativă și editură reiese prin intermediul canalului lor comun de YouTube, care publică lucrări sub lozincă feminismului socialist¹⁵⁰ — o ideologie intersecționalistă, care dă la schimb lupta de clasă pe lupta cu „ierarhii de gen și structurile de putere implicate”¹⁵¹.

Cel mai recent proiect al acestor intersecționaliste este intitulat „Literatura și munca”, care este — surprize, surprize — finanțat de oligarhia financiară¹⁵², de fondul Ministerului Culturii! Cireașa de pe tort este că însăși GAS a participat la unul dintre evenimentele lor de 1 Mai, la Cluj. În timp ce echipa din București discuta cu ardoare despre USR alături de BTM, echipa din Cluj participa într-o discuție despre „Munca politică și organizare anticapitalistă”¹⁵³. Încă o dată, intersecționaliștii se „solidarizează” cu fondurile capitaliștilor, dar acele fonduri nu se duc înspre avansarea mișcării comuniste, ci pentru a întări mișcarea Woke, pentru a spori activitatea lor dăunătoare proletariatului cu discuții interminabile „în spiritul tradiției feministe” despre „acele forme ale muncii, care, în capitalism, continuă să fie excluse din aria termenului de «muncă»”¹⁵⁴. Cu alte cuvinte, GAS & Co. militează pentru dreptul femeilor de a se vinde cât mai scump, fără vreo vorbă despre proletariat, care este inclus în „aria termenului de muncă”. Dacă vă întrebați ce elemente din societate susțin „măsurile social-progresiste” pe care le avansează stângiștii, acest parteneriat dintre GAS și CEA elucidează misterul: „munca domestică, munca florăreselor, munca sexuală, munca artistică în capitalism, dar și [...] munca agricolă, munca din industria textilă de mătase”, accentul fiind pus, ca de obicei¹⁵⁵, pe primele categorii menționate, și nu pe muncitoarele salariate.

CEA este dovada vie a rețelei de oportunism ce pornește din vârful oligarhiei financiare și împânzește întreaga societate, împărăștiind idiotismul imperialist — nu doar că Ministerul Culturii finanțează balivernele lor despre structurile de putere, dar fondurile ajung la CEA prin prietena lor¹⁵⁶ de la

¹⁵⁰ <https://www.youtube.com/@litfem9217>.

¹⁵¹ <https://fractalialia.ro>.

¹⁵² <https://www.instagram.com/p/DG0i-jxtHXz/>.

¹⁵³ <https://www.instagram.com/p/DJCJ5aMqqi1/>.

¹⁵⁴ <https://www.instagram.com/p/DJEmE3wIiMX/>.

¹⁵⁵ <https://archive.is/ednBE>.

¹⁵⁶ <https://www.instagram.com/p/DG29ipXAC0x/>.

asociația Quantic¹⁵⁷. Acest ONG este deținut de o bună prietenă chiar și a lui Eni¹⁵⁸, numită Ioana Ligia Florea, profesoară de vază¹⁵⁹ la UBB și membră fondatoare a Frontului Comun pentru Dreptul la Locuire (FCDL)¹⁶⁰ — o altă organizație intersecțională! Puțin spus, încurcate sunt firele pânzei de păianjen imperialiste.

Adrian Crăciunoiu

BTM nu este la fel de deschis cu cadrele sale, astfel că ne rămâne doar să vorbim despre liderul organizației: Adrian Crăciunoiu, un avocat din județul Dolj, care se implică, conform intereselor sale individuale, în mișcarea LGBT, în mișcarea feministă și în cea de solidaritate cu Palestina. Acesta a făcut inițial parte din Partidul Socialist Român, însă l-a părăsit după un timp, denunțându-l drept oportunist¹⁶¹ și înființând PCdR (Maoist)¹⁶², care urma să devină BTM.

Deși BTM nu s-a pronunțat deschis în vreun articol sau manifestație în favoarea statului imperialist Venezuela¹⁶³, Crăciunoiu este un susținător deschis al lui Nicolás Maduro¹⁶⁴, participând de câțiva ani la evenimente în favoarea Venezuelei — ba chiar fiind invitat la ambasada lor acum câteva luni¹⁶⁵.

„Baza economică a oportunismului și social-șovinismului este aceeași: interesele unei pături infime de muncitori privilegiați și ale micii burghezii, care-și apără situația lor privilegiată, «dreptul» lor de a căpăta fărâmituri din profiturile realizate de «propria» lor burghezie națională de pe urma jefuirii altor națiuni, de pe urma avantajelor care rezultă din situația ei de națiune dominantă etc.”¹⁶⁶

— V.I. Lenin. *Socialismul și războiul*

¹⁵⁷ <https://www.facebook.com/asociatia.quantic/>.

¹⁵⁸ <https://archive.is/gtHs7>.

¹⁵⁹ <https://cci.ubbcluj.ro/staff/ioana-ligia-florea/>.

¹⁶⁰ <https://lefteast.org/urban-struggles-and-theorizing-from-eastern-europe-a-collective-interview-with-ana-vilenica-ioana-florea-veda-popovici-and-zsuzsi-posfai/>.

¹⁶¹ <https://archive.is/Gbz7d>.

¹⁶² <https://archive.is/EFWLR>.

¹⁶³ <https://www.investopedia.com/news/president-maduro-forces-venezuelan-banks-accept-dubious-petro-cryptocurrency/>.

¹⁶⁴ <https://youtu.be/Kc-Y5pL8xnY>.

¹⁶⁵ <https://www.facebook.com/share/p/16XY5egzxx/>.

¹⁶⁶ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 26, pp. 324–325.

Stângiștii noștri încă nu au vreo autoritate asupra clasei muncitoare române și nici nu au *toți* susținerea financiară a marilor bănci, dar acest lucru se va schimba odată cu:

1. apropierea crizei;
2. dezvoltarea mișcării comuniste, antagoniste celei stângiste.

2.2.4 Teama de critică

Nenumăratele dați în care am criticat stângismul au fost întâmpinate fie de indiferență și menținerea liniei anticomuniste, fie de rezistență. Ce caracter a luat ea? Pe de-o parte, este vorba de rezistența pacifistă, ce susține insistent că mișcarea anticapitalistă trebuie să calce pe zece drumuri diferite simultan, dar să o facă unit — am văzut asta clar în comentarii precum „Felicitări, ați descoperit exact ceea ce are nevoie stânga fragmentată care a devenit irelevantă în lumea politică, să ne criticăm fără oprire online în timp ce trece pe lângă noi istoria și nu oferim nicio alternativă” sau „lasati infightingul, singura problema a stangii e lipsa de unitate”. Pe de altă parte, am primit și rezistență ostilă, care ne acuză că nu am înțelege suficient woke-ismul, așa cum am văzut în mulțimea de comentarii de la studiul nostru anti-Woke. Totuși, niciuna dintre formele de răspuns la critica noastră nu este justă, arătând că stângismul, irelevant fiind în lumea politică, este ținut în viață de infatuarea individualistă a unei mâini de activiști și intelectuali ruși de masă.

Nu sunt puține asemănările dintre stângiști, oportuniștii contemporani ce se opun etapei de cerc, și „economisti”, oportuniștii ce voiau să mențină etapa de cerc. Caracterizarea dată de Lenin „economismului” se aplică aici întocmai — am făcut câteva modificări pe baza citatului pe care îl găsiți în volumul 6, la paginile 18–19. Textul cu italice reprezintă modificările editurii noastre.

Această teamă de critică pe care o manifestă adepții *stângismului* nu poate fi explicată numai prin șiretenie (deși pe ici, pe colo nu lipsește, fără îndoială, nici șiretenia: nu e prudent să expui mlădițele încă fragede ale *vechiului*, dar *slabului* curent la un atac din partea adversarilor!). Nu! Cei mai mulți *stângiști* sunt absolut sinceri în ostilitatea cu care privesc (și, dată fiind esența *stângismului*, trebuie să privească) orice dispute teoretice, divergențe fracționiste, probleme politice ample, proiecte de a organiza pe revoluționari etc.

Și, mai jos:

Ceea ce ne interesează pe noi, *stângiștii*, este *unitatea luptelor*, mișcarea *pentru măsuri social-progresiste*, organizațiile *intersecționale internaționaliste*, toate celelalte sunt plăsmuiri ale doctrinarilor, o *ruptură de nevoile clasei muncitoare*.

Viața însăși ne arată că traiul în colectiv înseamnă pentru comuniști o luptă permanentă cu vechile concepții despre lume, cu propriile caractere individualiste. Uneltele cele mai de seamă pentru suprimarea și dispariția burghezului interior sunt critica și autocritica¹⁶⁷, iar atitudinea anticapitaliștilor neproletari (stângiștilor) față de vorbele noastre confirmă secundă de secundă locul pe care ei îl ocupă în istoria omenirii drept forțe reacționare, subordonate intereselor oligarhiei financiare.

¹⁶⁷ <https://telegra.ph/Critica-si-autocritica-sinele-progresului-07-16-2>.

Capitolul 3

Despre sarcinile noastre

3.1 Construirea unui partid

Atât GAS, cât și BTM își propun construirea unui partid muncitoresc.

BTM dorește să realizeze asta prin educație politică și prin organizare de masă.

„Răspândirea teoriei marxist-leniniste oriunde: online, prin crearea de reviste, la cercuri de lectură, printre oameni. Linia noastră este cea a recunoașterii meritelor teoriei și practicii socialiste din trecut, folosindu-le pentru lupta de clasă de astăzi. Condițiile s-au schimbat, iar noi trebuie să studiem constant realitatea materială pentru a putea acționa alături de muncitori.”¹⁶⁸

„La firul ierbii, luăm contact direct cu oamenii, învățând de la ei, oriunde se află: în comunități, în sindicate, în cartiere, despre problemele lor cele mai presante. Găsim lideri în comunități și facem un plan de acțiune împreună pentru a ajunge la victorie. Îmbinăm dialectic cauza revoluționară cu lupta pentru victorii mici, dar vitale pentru muncitori și toate clasele exploatare.”¹⁶⁹

Condițiile s-au schimbat, spune BTM — parcă un ecou al MLG. Nu se explică cum s-au schimbat condițiile; totuși, putem intui răspunsul pe baza

¹⁶⁸ <https://archive.is/k8Irc>.

¹⁶⁹ <https://archive.is/k8Irc>.

următorului paragraf. BTM îmbină cauza revoluționară cu lupta pentru victorii mici pentru muncitori și toate clasele exploatare — la ce clase exploatare se referă ei oare, având în vedere că societatea este împărțită în salariați și patroni? La fel cum MLG lua partea micii burghezii, pesemne că și BTM se gândesc la această drept o clasă exploatare!

În ceea ce privește educația politică, mesajul BTM nu diferă de cel lansat de MLG — în practica stângiștilor, creșterea conștiinței despre drepturi și răspândirea teoriei marxist-leniniste sunt unul și același lucru: BTM și GAS se alătură celorlalți „țipătoare” ce își caută drepturile și strigă alături de ele, adăugând ocazional vreo lozincă împotriva capitalismului. Puținele articole de teorie pe care le-au scris BTM sunt pline de greșeli extrem de dăunătoare pentru clasa muncitoare, precum cel despre revoluția proletară sau cel despre veganism. Inclusiv recentul articol în care este criticat Amadeo Bordiga nu face decât să îl numească „prea marxist”, fără a atinge esența problemei. Cercurile lor feminist-socialiste sunt, de asemenea, ore întregi irosite citind maculatură ideologică. Deci, ce rămâne din educația lor politică?

Este puțin spus *absurd* faptul că BTM se autodescrie ca organizatoare a maselor — ce muncitori conduce această organizație, ce sindicate, ce „comunități”? Toate evenimentele la care ei participă nu sunt organizate în primul rând de ei, ci sunt o colaborare. Aceasta nu se poate numi organizarea maseilor, decât dacă ne referim la masa de stângiști convinși de propria neștiință.

În cazul GAS, situația nu diferă prea tare:

„Pentru ca o schimbare să se întâmple, trebuie să ne organizăm — la locul de muncă, la facultate, în comunitatea noastră. Dar mișcările și protestele de stradă nu sunt suficiente; în ultimii ani, acestea s-au stins sau au fost capturate de forțe politice cu interese diferite de ale noastre. Trebuie să facem un pas mai departe. Trebuie să formăm un partid socialist care unește muncitori, tineri și mișcări sociale, care îmbină teoria cu practica și care concentrează energia luptelor noastre într-un program politic prin care să adresăm problemele imediate cu care ne confruntăm, și totodată să pregătim tranziția spre un altfel de sistem, în care deținem noi controlul asupra întregii noastre activități, productive și neproductive.”¹⁷⁰

GAS dorește unirea teoriei cu practica: însă despre ce teorie e vorba? Deja am demonstrat mai sus care este nivelul lor de înțelegere a marxismului, iar

¹⁷⁰ <https://archive.is/14x2o>.

tăcerea absolută în jurul unor subiecte atât de presante precum dictatura proletariatului, dictatura burgheză ceaușistă ș.a.m.d. nu fac decât să dovedească că un partid înființat de GAS ar face „un pas mai departe” doar înspre „măsurile social-progresiste”, în ocrotirea intereselor imediate ale celorlalți zeci de organizații cu care s-au aliat.

„Nu e țară în Europa în care să nu se fi dus, sub o formă sau alta, o luptă îndelungată și îndârjită împotriva oportunismului, care este sprijinit de întreaga burghezie pe milioane de căi în vederea pervertirii și slăbirii proletariatului revoluționar.”¹⁷¹

— V.I. Lenin. *Șovinism mort și socialism viu*

Spre deosebire de mișcarea comunistă a secolului trecut, stângismul a stat mândru în picioare de la jumătatea secolului trecut și până astăzi. În țara noastră, la fel precum în restul Europei, oportunismul ce a luat amploare după cel de-al Doilea Război Mondial nu a avut niciun adversar, nicio opoziție — cu excepția răposatei Albanii proletare, burghezia a învins toate forțele proletariatului și toți liderii săi. Prea puțin cercetatele contrarevoluții din întreaga Europă, dar în primul rând cea din URSS, ale cărei cauze și consecințe au fost elucidate¹⁷², au dus la diluarea marxismului în masă, la transformarea vorbelor lui Marx și Lenin în simple fraze fără conținut, la prefacerea în icoane nevinovate a sutelor de lideri ai clasei muncitoare pe care mișcarea comunistă îi crease în întreaga lume. Din fericire, burghezia română, sub presiunea imperialismului sovietic, a pus la dispoziția poporului traduceri ale celor mai importante opere ale marxismului. Ni s-a spus că GAS a pus mâna pe o cantitate însemnată de astfel de traduceri — dar articolele și evenimentele lor rămân în continuare centrate pe intersecționalism, pe mesaje vagi, pe apologetica imperialismului iranian ș.a.m.d. Stângiștii nu pot și nu vor să construiască o organizație a clasei muncitoare, ci una în care domină interesele lor cele mai imediate, mic-burgheze.

Noi am publicat, de-a lungul timpului, mai multe materiale programatice ce explicau sarcinile noastre de prezent și de viitor. Am încercat mereu să atingem cea mai mare bogăție teoretică, să explicăm lucrurile cât mai clar. Pentru ce am făcut noi asta? Ne dorim ca cititorii noștri să înțeleagă întocmai ce avem de spus, însă scopul cel mai important este să găsim noi cadre care să se implice în mișcarea comunistă, să studieze și aprofundeze marxismul

¹⁷¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 26, p. 101.

¹⁷² Marxist Science. *On the bourgeois counterrevolution in the USSR*. https://vk.com/@marxist_science-martovskii-perevorot.

alături de noi. Comuniștii nu se pot uni cu masele de muncitori dacă nu sunt ei înșiși uniți în jurul teoriei marxiste. De aceea trebuie să luptăm cu toate acele concepții neștiințifice despre lume, care țin clasa muncitoare pe loc.

În ceea ce privește modul cum se construiește partidul, acest subiect este abordat pe larg în lucrarea omonimă¹⁷³, pe care recomandăm călduros să o citiți. În linii mari, vom realiza acest scop prin întărirea cercului nostru marxist online, care va dezvolta ușor-ușor cadre capabile de agitație, propagandă și organizare în întreaga țară. Aceste cadre vor crea cercuri marxiste cu participare fizică, care vor aduna cele mai conștiente elemente din oraș și din periferia sa. Aceste cercuri se vor extinde treptat, încorporând din ce în ce mai mulți membri, printre care și muncitori.

O premisă esențială a extinderii este studiul teoretic continuu, aprofundarea marxismului zi de zi de către fiecare membru — după un plan concret. Noi avem un astfel de plan pus la punct pentru fiecare dintre cele mai importante ramuri ale marxismului. Cadrele din fiecare cerc trebuie să aibă cunoștințe marxiste de bază, dar la fel de importantă este specializarea pe una dintre ramuri, cunoașterea detaliată a acesteia.

3.2 Ce e cu partidul transnațional?

Deja am discutat mai sus despre problema patriotismului proletar și a cosmopolitismului stângist. Totuși, am dori să criticăm concepția GAS despre necesitatea de a construi un partid transnațional.

„... organizarea naționalistă sau regionalistă a marilor sindicate europene nu poate să schimbe raportul dintre centrul și periferia sistemului capitalist, atâta timp cât nu evoluează în direcția incluziunii muncitorilor de la periferie în aceeași structură și în aceeași luptă (de pildă, sub forma unor greve transnaționale împotriva aceleiași entități capitaliste). [...] Lupta cu capitalul global impune o luptă muncitorească transnațională. De asta, muncitorii organizați trebuie să-și găsească o voce politică într-un partid de clasă internaționalist.”¹⁷⁴

„De aceea, este nevoie ca forțele socialiste să-și dezvolte propria analiză și propriul proiect la nivel internațional, dacă vor ca propunerile lor să aibă vreo relevanță prescriptivă. Și de aceea, este

¹⁷³ <https://drive.google.com/file/d/1gWgg7a73z-RqHqdw1dgn4ncR2gkaDVjz/view>.

¹⁷⁴ <https://archive.is/CY4Y1>.

nevoie de luptă muncitorească internațională și de militantism în interiorul sindicatelor existente, ori de consolidarea altelor noi acolo unde nu există sau este necesar. Militantismul sindical nu poate fi disociat însă de analiza obiectivă, materialistă, a mișcărilor globale ale capitalului, și de necesitatea istorică a cuceririi mijloacelor de producție și puterii politice de către clasa lucrătoare din toate părțile lumii.”¹⁷⁵

GAS nu a reușit să conducă lupta muncitorească nici măcar într-o țară, darămite în mai multe! În plus, acolo unde condițiile politice diferă, lupta trebuie să ia forme diferite: într-o țară — comuniștii sunt mult mai reprimăți de către burghezie, în altă țară — oportunismul este foarte puternic în rândul clasei muncitoare etc. Să nu uităm de legea inegalității economice de sub imperialism, pe care Lenin a dezvăluit-o: putem lupta noi pentru toți muncitorii odată, având în vedere acest peisaj complex? Nu, este nevoie de o adaptare la condițiile locale, de o luptă cu burghezia internațională prin lovirea în detașamentele ei naționale. Poate vom putea crea un partid care își întinde activitatea într-o mână de țări cu condiții similare, dar un partid comunist mondial este absurd.

„Dezvoltarea capitalismului are loc extrem de inegal în diferitele țări. Și nici nu poate fi altfel în condițiile producției de mărfuri. De aici concluzia certă: socialismul nu poate învinge simultan în toate țările. El va învinge la început într-o singură țară sau în câteva, celelalte continuând să rămână o anumită perioadă de timp burgheze sau preburgheze.”¹⁷⁶

— V.I. Lenin. *Programul militar al revoluției proletare*

3.3 „Făcutul de ceva”

În articolul „Politicele identitare și politicile electorale”¹⁷⁷, menționat deja de mai multe ori, GAS afirmă despre mișcarea Occupy Wall Street că erau „în mod sigur [...] dornici să facă **ceva**”. Această sarcină, în sine, nu înseamnă nimic pentru clasa muncitoare — mica burghezie poate foarte bine să facă și ea ceva, și vedem foarte bine ce face GAS. De exemplu, oprește mașini aleatoriu

¹⁷⁵ <https://archive.is/CY4Y1>.

¹⁷⁶ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 30, p. 135.

¹⁷⁷ <https://archive.is/arxR8>.

pe stradă¹⁷⁸, de parcă ar fi la un punct de control din teritoriile palestiniene ocupate de Israel, și le explică șoferilor despre genocid. Astfel de manifestații sunt dăunătoare pentru clasa muncitoare nu doar pentru că îi încetinește din a ajunge la muncă, familie etc., dar mai ales pentru că pavează drumul pentru alte acțiuni care deranjează liniștea publicului. De la acest făcut de ceva până la acțiuni mult mai „radicale” nu este o săritură prea mare, iar mizeria nu cade numai pe ei, ci cade pe comuniști. A dori să faci ceva pentru clasa muncitoare, pentru mișcarea politică a proletariatului — acestea sunt principii demne de un comunist, iar la momentul actual, cel mai mare accent trebuie pus pe lupta teoretică cu celelalte elemente socialiste, neproletare.

3.4 Agitația politică multilaterală

La nivelul actual al mișcării comuniste, cel mai important este să avem un aport continuu de noi cadre, de noi oameni dornici „să facă ceva”, însă nu orice! Cadrele trebuie să studieze teorie și să studieze metoda corectă de cercetare a realității, metoda lui Marx. În practică ni s-a dovedit că pătura socială cea mai dornică să dezvolte avangarda clasei muncitoare este studențimea. Cum o putem noi agita? În primul rând, avem nevoie de cadre alfabetizate marxist. Dacă le avem, putem începe să scriem materiale despre cât mai multe subiecte. Putem începe să colaborăm cu creatori de conținut sau să creăm propriul nostru conținut. În sfârșit, putem scrie cercetări amănunțite care lămuresc probleme de interes pentru tineret. Cum am menționat și mai sus, GAS nu face niciuna dintre acestea — ei agită în rândul ONG-iștilor care au deja propria lor mișcare.

Chiar și BTM, care au publicat un întreg fanzin studentesc (putea fi accesat la adresa <https://studenti.blocultineretuluiimuncitoresc.ro/>¹⁷⁹, însă acum poate fi accesată doar varianta arhivată¹⁸⁰, fără întregul text ce însoțea fanzinul¹⁸¹), nu au ca scop conducerea studenților înspre scopurile generale ale proletariatului, ci doar organizarea de dragul organizării, pentru cele mai imediate probleme ale comunităților izolate.

„Dacă subscrii la valorile noastre, nu îți vom spune noi ce să faci. Nu suntem în poziția în care să moralizăm și să dăm verdicte, dar suntem în poziția să te îndemnăm să te organizezi,

¹⁷⁸ <https://www.instagram.com/p/DGQbMUIIo9q/>.

¹⁷⁹ <https://studenti.blocultineretuluiimuncitoresc.ro/>.

¹⁸⁰ <https://drive.google.com/file/d/1W4nYpVDo7kAAhMN5MRek261kEqgDJo0A/view>.

¹⁸¹ <https://archive.ph/YubuB>.

local, atât cu colegii tăi, cât și cu prietenii din alte facultăți. O rețea de studenți organizați este primul pas pentru a putea măcar să avem o șansă împotriva subjugării complete a mediului academic sub bocancii capitalului.”¹⁸²

Ne amuză cât de ușor este pentru ei să îl contrazică pe Lenin, care avea cu totul altă înțelegere: „Noi trebuie să formăm, din rândurile practicienilor social-democrați (deci, din rândurile activiștilor! nu toți activiștii sunt conducători)¹⁸³, conducători politici [...] care la momentul oportun să știe «**să dicteze**»¹⁸⁴ un program pozitiv de acțiune» și studenților în rândurile cărora sunt frământări, și zemților nemulțumiți, și sectanților revoltați, și învățătorilor”¹⁸⁵. Avem nevoie de conducători care să *dicteze*!

„Lupta economică, dacă nu este coordonată prin intermediul unui organ central, nu poate să devină o luptă de clasă a întregului proletariat rus.”¹⁸⁶

— V.I. Lenin. *Sarcina noastră imediată*

„Numai cu ajutorul unui organ central care să aplice în mod consecvent principiile luptei politice și să țină sus steagul democratismului, partidul va fi în stare să atragă de partea sa toate elementele democratice combative și să folosească toate forțele progresiste din Rusia în lupta pentru libertate politică. Numai atunci ura surdă a muncitorilor împotriva poliției și autorităților va putea fi transformată într-o ură conștientă împotriva cârmuirii absolutiste și într-o hotărâre nestrămutată de a lupta cu îndârjire pentru drepturile clasei muncitoare și ale întregului popor rus! Și un partid revoluționar construit pe o asemenea bază și organizat după principii riguroase va reprezenta în Rusia de astăzi o forță politică de prim rang!”¹⁸⁷

— V.I. Lenin. *O problemă vitală*

Noi nu ne dorim să obținem o simplă rețea, ci o organizație cu un centru viu, cu conducători cunoscători și capabili, care să înțeleagă situația generală

¹⁸² <https://drive.google.com/file/d/1W4nYpVDo7kAAhMN5MRek261kEgqDJJo0A/view>.

¹⁸³ Nota editurii CȘ.

¹⁸⁴ Evidențiat de editura CȘ.

¹⁸⁵ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 85.

¹⁸⁶ *Ibid.*, vol. 4, p. 185.

¹⁸⁷ *Ibid.*, pp. 192–193.

prin care trece întreaga „rețea” și să elaboreze un plan de acțiune bine pus la punct, de impact general, care să ia în considerare diferitele condiții locale. Comuniștii nu pot să **nu** spună, ci **trebuie** să spună celor ce subscriu la valorile lor ce să facă; avem nevoie de o strictă unitate de voință — voința de a construi comunismul, de a schimba starea actuală a lucrurilor. Însă nu toată lumea poate pătrunde în profunzime cele mai fine detalii ale acestei construcții și schimbări, iar pentru o vreme în construcția partidului și a statului proletar va trebui să ne descurcăm cu „subordonarea voinței a mii de oameni voinței unui singur om”, această concluzie fundamentală a lui Lenin, pe care o vom aprofunda mai jos.

Capitolul 4

Despre modelul organizațional

4.1 Democrație și dictatură

4.1.1 Birocrație și avangardă. Anticomunism la firul ierbii

GAS se teme de birocrațism, preferă o organizare „la firul ierbii”, non-ierarhică. BTM susține această poziție a GAS, fapt care reiese din recentul lor fanzin studentesc — deja l-am menționat mai sus, însă îl vom aborda și mai jos. De unde știm că socialiștii noștri echivalează firul ierbii cu absența vreunei birocrății, cu „democrația reală”? Aceasta nu este o simplă născocire, ci chiar poziția GAS, enunțată în contextul grevelor profesorilor, la secțiunea „Cum se poate salva învățământul românesc”:

„Mai departe, se impune o mobilizare la firul ierbii în toate instituțiile de învățământ pentru consolidarea unor organizații sindicale puternice și capabile să pună în practică inclusiv o grevă generală, atunci când situația o cere. Este nevoie de o debirocrațizare și de o democrație reală în interiorul acestora ca ele să reprezinte instrumente de luptă eficiente pentru toți angajații din sistem. Faptul că la mai multe greve suntem redirectionați către liderii de sindicat atunci când încercăm să stăm de vorbă cu oamenii arată că este loc de îmbunătățiri în ceea ce privește

participarea democratică în interiorul acestor structuri.”¹⁸⁸

Uitați, deci, abordarea pe care GAS o preia față de organizarea muncitorilor: „se impune o mobilizare la firul ierbii în toate instituțiile de învățământ [...] este nevoie de o debirocratizare și de o democrație reală în interiorul acestora”. Mobilizare la firul ierbii, debirocratizare, democrație reală — cu alte cuvinte, același slogan „economist” pe care Lenin îl critica acum mai bine de un secol. Pe când Lenin lupta pentru un partid politic puternic și unit care să conducă el însuși muncitorii, oponentii lui, argumentând de ce muncitorii nu trebuie conduși, spuneau: „muncitorul își ia, în sfârșit, soarta în propriile sale mâini, smulgând-o din mâinile conducătorilor”¹⁸⁹. Dacă nu părea destul de clară această teză a stângiștilor, în care ei opun existenței birocraților „democrația”, o spun chiar ei în secțiunea „Ce ne definește” a articolului programatic „Cine suntem”:

„Democrație, nu birocratie — Ne asumăm o poziție critică nuanțată, din perspectivă materialistă, față de regimurile birocratice ale trecutului. Considerăm că socialismul este posibil doar prin controlul democratic al maselor asupra mijloacelor de producție, ceea ce necesită mecanisme decizionale adecvate în acest sens. Nici nu propunem necritic modele de organizare complet orizontale, nici nu cedăm teren autoritarismului care determină o ruptură de nevoile clasei muncitoare. Pe plan intern, procesul nostru decizional e organizat pe principiul **centralismului democratic**.”¹⁹⁰

Noi luptăm pentru încheierea exploatării omului de către om, pentru transformarea omului pe deplin în stăpânul conștient al propriei sale existențe. Multe cuvinte pot descrie obiectivele noastre, la fel cum stângiștii își descriu obiectivele de a nu „întruchipa niciodată standardul vostru de umanitate și decență”¹⁹¹. Sarcina principală a încheierii societății de clasă presupune multe etape și îndatoriri pentru comuniști, iar aceste etape și îndatoriri necesită responsabili. În cazul statului democratic burghez, cei mai puternici capitaliști influențează masele pentru a vota deputații care îi sunt cei mai comozi. Acești deputați sunt proprietarii de facto ai statului, aparatul legislativ — ei reprezintă capitalistul proprietar colectiv (niciunul nu deține statul, doar toți luați

¹⁸⁸ <https://archive.ph/1mc3s>.

¹⁸⁹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 34.

¹⁹⁰ <https://archive.ph/swwQn>.

¹⁹¹ <https://www.instagram.com/p/C1HgdYXKDU0/>.

la un loc o fac). Astfel, oligarhia financiară își urcă în vârful statului cei mai apropiați și prietenoși reprezentanți, păcălind tot mereu „societatea civilă”. Puterile în stat, însă, sunt separate: statul dispune și de un aparat executiv, compus din funcționari aleși nu de către „societatea civilă”, ci de către deputați. Dacă puterea legislativă e în mâinile capitalistului-proprietar (aparatul de deputați), puterea executivă e în mâinile capitalistului-angajat (aparatul de birocrați). Această separare reflectă relațiile de producție burgheze, care domnesc în societate, unde proprietatea asupra capitalului este separată de munca de conducere și supraveghere ale acestui capital.

Proletariatul, organizat ca și clasă într-un singur capitalist colectiv, va fi forțat să folosească și el funcționari pentru o perioadă, în etapa construirii socialismului proletar. Noi nu ne temem să afirmăm că trecerea de la modul capitalist de producție, cu democrația lui reprezentativă și aferentul său sistem birocratic, la modul de producție comunist, bazat pe libera asociere dintre producători, presupune că toți cetățenii din stat se implică în numere din ce în ce mai mari în gestionarea acestuia, până când reprezentarea e înlocuită de activitatea directă a tuturor, o gestionare conștientă și constantă, înlocuindu-se unul pe altul neîntrerupt. Stângiștii, însă, denaturează funcția pe care o joacă birocrația în revoluția proletară, preluând teoriile troțkiste despre degenerarea URSS „de la statul muncitoresc inițial”¹⁹². La nivelul actual al mișcării, orice organizație este formată din deputați și funcționari, indiferent dacă sunt numiți astfel sau nu, independent de voința lor. Dacă GAS neagă necesitatea pentru responsabili care să îndeplinească sarcinile de clasă ale organizației lor, ei vor avea responsabili fără a conștientiza mai exact unde începe și unde se termină îndatoririle lor — întocmai ca în situația „Precizărilor”, în care cineva scrie și publică fără a se consulta cu nimeni.

Teoria marxistă pe care Lenin a consolidat-o este teoria avangărzii, a partidului conducător care absoarbe, ca să zicem așa, avangarda proletariatului, și această avangardă, care a absorbit energia revoluționară a clasei, înfăptuiește dictatura proletariatului¹⁹³. Odată ajuns la putere, din cauza faptului că nu întreaga clasă muncitoare, ci numai o parte din aceasta și-a format o conștiință proletară, clasa muncitoare este forțată să se descurce în vechiul mod pentru o vreme, pe calea democrației reprezentative, a democrației burgheze. Baza democrației o reprezintă sovietele de deputați, în care muncitorii votează reprezentanții (deputații) în instanțele superioare ale statului. Atât timp cât sovietele pe toate nivelele decid compoziția aparatului legislativ, iar deputații aleși de muncitori sunt în esență proletari, puterea statului este în

¹⁹² <https://archive.is/wrw5p>.

¹⁹³ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 42, pp. 212–213.

mâinile muncitorilor. Deputații aleși de muncitori numesc mai apoi aparatul de funcționari după abilitățile lor de a îndeplini sarcini esențiale clasei muncitoare. În timp, din ce în ce mai mulți muncitori se implică în aparatul de stat, contribuind la dezvoltarea relațiilor de producție, eliminând rolul de „funcționar” ca un rol separat, deosebit. Într-un final, separarea puterilor în stat va fi eliminată, odată cu dezvoltarea îndestulătoare a relațiilor de producție — aceasta este victoria socialismului, în care aparatul executiv și cel legislativ se „contopesc”, aceleași persoane care dețin statul ocupându-se nemijlocit și cu gestionarea lui. La începutul revoluției proletare, lucrurile stau altfel, iar doar avangarda clasei muncitoare poate conduce societatea (temporar).

Aceasta nu înseamnă că are loc „o ruptură de nevoile clasei muncitoare”, cum susține GAS, ci înseamnă că cele mai conștiente elemente asigură continua dezvoltare morală, teoretică și spirituală a tuturor muncitorilor, implicarea lor în masă în instituțiile statului și ale partidului, până când rolul conducător al partidului este înlocuit treptat de conducerea de fiecare zi a masei populare¹⁹⁴.

BTM, fără a se sinchisi să atace birocrăția, spune deschis că a te organiza la firul ierbii nu presupune nicio organizare centrală — deci, nicio avangardă:

„Deseori modelele tradiționale de organizare la nivel local și cele bazate pe o singură organizație nu sunt suficiente pentru a face față provocărilor cu care se confruntă organizatorii astăzi. Coalițiile sunt cea mai eficientă strategie, atunci când obiectivele de schimbare implică sfera legislativă și politică sau crearea de programe inovatoare.

Coalițiile reprezintă o formă de colaborare în care un grup de organizații independente lucrează împreună în mod voluntar pentru a aborda probleme complexe care depășesc capacitatea unei singure organizații. Coalițiile se caracterizează prin unitatea luptelor, colaborare și acțiuni comune.”¹⁹⁵

Negând necesitatea unei singure organizații care să conducă mișcarea comunistă, BTM nu face decât să confirme concordanța dintre teoria și practica lor. Pentru asta nu avem decât să le mulțumim, căci, spre deosebire de GAS, măcar ei recunosc că nu își doresc să aibă rolul conducător în lupta de clasă, ci doar să facă ceva local, pentru cele mai imediate necesități ale comunităților izolate. Aceasta este linia stângiștilor indiferent de numele pe care îl poartă, iar ea este complet opusă liniei comuniste.

¹⁹⁴ Ibid., vol. 33, p. 116.

¹⁹⁵ <https://studenti.blocultineretuluiimuncitoresc.ro/>.

4.1.2 Modelul leninist de organizare

Atât GAS, cât și BTM susțin că învață de la liderii socialiști ai trecutului — totuși, ei uită cu desăvârșire ce au scris aceștia despre necesitatea unei organizații unice și puternice, despre necesitatea unei linii teoretice unitare, despre modelul organizațional. Să luăm drept exemplu modelul partidului. Deja am văzut în teoria și practica stângiștilor că vor să fie cât mai descentralizați posibil. Cum pune partidul lui Lenin și Stalin problema?

„... afirm: 1) că nicio mișcare revoluționară nu poate fi trainică fără o organizație de conducători stabilă și care să păstreze continuitatea; 2) că cu cât e mai largă masa spontan atrasă în luptă, care alcătuiește baza mișcării și participă la mișcare, cu atât necesitatea unei asemenea organizații este mai imperioasă și cu atât trebuie să fie mai trainică această organizație (căci cu atât este mai ușor pentru tot felul de demagogi să ademenească păturile înapoiate ale maselor); 3) că această organizație trebuie să fie alcătuită mai ales din oameni care să se ocupe cu activitatea revoluționară ca revoluționari de profesie; 4) că într-o țară absolutistă, cu cât vom restrânge mai mult numărul membrilor unei asemenea organizații, astfel încât să participe la ea numai membrii care se ocupă cu activitatea revoluționară ca revoluționari de profesie și care au dobândit o pregătire profesională în arta luptei împotriva poliției politice, cu atât mai greu va fi «de prins» o asemenea organizație, și 5) cu atât mai numeroase vor fi elementele atât din rândul clasei muncitoare cât și din rândul celorlalte clase ale societății care vor avea putința să ia parte la mișcare și să activeze energic în cadrul ei.”¹⁹⁶

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

„Lenin era de părere că partidul trebuie să fie constituit din două părți: a) un cerc restrâns de lideri de cadre regulate, care trebuie să fie format în principal din revoluționari profesioniști, adică muncitori liberi de orice altă ocupație, cu excepția muncii de partid, care posedă minimul necesar de cunoștințe teoretice, experiență politică, abilități organizaționale și arta de a lupta împotriva poliției țariste, arta de a se ascunde de poliție, și b) o rețea largă de organizații de partid periferice, o masă mare

¹⁹⁶ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 121.

de membri de partid, înconjurați de mii de simpatizanți muncitori.”¹⁹⁷

— I.V. Stalin. *Istoria PC(b)*

Să le luăm pe rând și să dovedim cum organizația de cerc, spre deosebire de descentralizarea stângistă, reprezintă partidul clasei muncitoare în germene.

4.1.3 Despre centrul proletar

Pentru Lenin, rețeaua de activiști (care, apropo, exista descentralizat în 1902, la momentul scrierii „Ce-i de făcut?”, fără o organizație de conducători) este nimic fără un centru de conducători *stabili*, care să păstreze continuitatea. Aceștia trebuie să se dedice strict și necondiționat sarcinilor clasei muncitoare, să lucreze constant cu scopul de a înfăptui revoluția proletară. Cel mai pregătit dintre aceștia va deveni liderul organizației proletare. Oare ce presupune asta?

Pe de-o parte, înseamnă că pentru o vreme îndelungată organizația va fi condusă de aceiași oameni, care înțeleg pe deplin cele mai mărunte aspecte ce țin de organizare. În schimb, modelul woke-ist nu poate permite caracterul constant al conducerii — nu doar că toate aceste organizații nu au la momentul actual vreun centru de conducători; în plus, unind luptele, vor exista momente când numai luptătorul din turma Y va putea conduce lupta pentru interesele acelei turme. Cum să conducă un bărbat alb lupta femeilor rome? Stângiștilor le este străină noțiunea conducătorului ales pentru militantismul său proletar (adică după voința de a lupta pentru clasa muncitoare **în primul rând**). În schimb, conducătorii lor sunt aleși după simpatii și întocmai după „diferențele impuse asupra lor de natură și capital”. Consecința directă a acestui fapt este că organizațiile stângiste ajung conduse de nume care vin și pleacă din mișcare.

Pe de altă parte, înseamnă crearea unei fabrici de conducători, și nu de cadre oarecare, ci de cadre care să reproducă constant cultura proletară înăuntrul ei, să cultive în rândul celor cu potențial cele mai dezvoltate abilități de cercetare, cunoștințe teoretice și trăsături morale. Această sarcină este extrem de dificil de îndeplinit, dar ea poate fi realizată numai și numai în cadrul unei singure organizații, în care dezvoltarea cadrelor are loc după un plan concret, printr-un efort unit al întregului colectiv, și prin intermediul organizării conform centralismului democratic — acest termen misterios, pe care mulți îl folosesc, dar puțini cunosc ce presupune.

¹⁹⁷ I.V. Stalin. *Istoria PC(b)*, p. 49.

Scopul spre care centrul trebuie să aspire este înlocuirea constantă a funcției de conducător de către fiecare membru în parte, sarcină care va fi realizată pe deplin de abia odată cu trecerea la socialism. Suntem conștienți că la etapa de cerc nu toți membrii vor fi pregătiți să conducă: deci cel mai avansat dintre toți va conduce, asigurându-se că ceilalți se dezvoltă corespunzător și că se pregătesc constant pentru a lua locul liderului atunci când va fi nevoie. Sistemul birocratic burghez de conducere rămâne, însă el este condus de către majoritatea proletară în interesele proletariatului — dar, despre asta mai jos.

4.1.4 Despre periferia organizației

Activitățile rețelei periferice depind de deciziile luate de la centru, de instanțele superioare ale organizației. Cu cât această rețea include mai mulți oameni începători, care nu înțeleg pe deplin teoria marxistă și nu și-au însușit linia generală, cu atât este nevoie ca centrul să organizeze și mai atent activitatea acestora, la nevoie subordonând voința tuturor activiștilor din periferie la voința celor de la centru. Spre deosebire de „solidarizarea” stângistă, această subordonare este adevărata disciplină de clasă, cei de la periferie depunând tot efortul să pătrundă deciziile luate de centru și să le aplice cum pot ei mai bine în condițiile particulare în care se află. **Fără o comunicare și o coordonare dintre centru și periferie, fără o subordonare a celui din urmă la cel dintâi, proletariatul nu poate deveni o forță politică condusă de o singură idee, de un singur suflu.** La nivelul actual al mișcării, organizația noastră nu are contact cu clasa muncitoare, deci periferia acesteia nu există: numai cadrele din centru se dezvoltă și se întăresc treptat.

Înainte de a trece să discutăm despre centralismul democratic, vom expune concluziile noastre despre structura organizației proletare. În cursul creșterii și dezvoltării organizației, vom organiza cadrele noastre pe trei grade, cu funcții diferite. Acestea nu sunt funcții formale, ci reprezintă relația dintre cadre, teoria marxistă și masele muncitoare.

1. Gradul 1 este reprezentat de **liderul organizației proletare** — acesta are cea mai profundă înțelegere asupra vieții organizației, înțelege cel mai bine teoria marxistă pe fiecare dintre ramurile sale. E cel mai strălucit în a ajunge la noi concluzii marxiste, cu ajutorul cărora să dezvolte o linie generală pe care toți ceilalți să o îndeplinească. Astfel de lideri sunt Lenin, Hodja, Stalin etc. Fără viziunea lor de ansamblu despre teoria și practica organizației comuniste, aceasta nu poate avansa pe toate planurile simultan.

2. Gradul 2 sunt cadre cu o înțelegere teoretică profundă, dar care nu au aceeași putere de studiu științific și generalizare; ele s-au specializat pe una dintre ramurile marxismului și îndeplinesc directivele date de liderul de gradul 1, dezvoltând marxismul și mișcarea comunistă într-una dintre direcții.

Managerii de gradul 1 și 2 reprezintă centrul organizației proletare. Etapa de cerc reprezintă întocmai etapa „coacerii” cadrelor de gradul 2, care aprofundează teoria marxistă la nivelul fiecărei ramuri în parte.

3. Odată cu dezvoltarea îndestulătoare a managerilor de gradul 2 și crearea cercurilor în cele mai mari orașe din țară, va începe construirea partidului, dezvoltarea **periferiei organizației proletare**: apariția managerilor de gradul 3, care, deși nu înțeleg la fel de bine linia generală, au legături strânse cu clasa muncitoare și au încrederea ei, au abilitatea de a o organiza. Cercurile marxiste locale vor crea celule în diferitele întreprinderi, în care se va studia marxismul și se vor pregăti organizat, conform unui plan unitar, lupta politică și economică împotriva burgheziei.

4.1.5 Centralism democratic burghez. Centralism democratic proletar

Centralismul democratic nu poate exista în abstract, la fel cum nici socialismul nu poate exista în abstract — el este fie burghez, fie proletar. Atât centralismul, cât și democratismul reprezintă aparatul de impunere a forțelor de clasă majoritare asupra celor minoritare, însă din două perspective diferite. Democratismul presupune conducerea organizației de către persoane capabile, care reprezintă cu adevărat interesele celor pe care îi conduc (conducere de jos în sus). Centralismul reprezintă subordonarea instanțelor inferioare la deciziile celor superioare (conducere de sus în jos).

Atâta vreme cât conducerea este realizată nu de către toți oamenii pe rând (CDP), ci de către funcționari aleși, caracterul democrației rămâne burghez. În cazul centralismului democratic burghez (CDB), echilibrul dintre centralism și democratism este just — funcționarii sunt aleși după merit și pot fi rechemați, deciziile luate de sus sunt respectate de instanțele inferioare ș.a.m.d. Acest model poate fi preluat de către orice organizație indiferent dacă este burgheză sau proletară — el nu contribuie la dezvoltarea democrației proletare decât dacă elementele majoritare ce conduc organizația sunt proletare.

Partidul bolșevic avea și el CDB, însă doar militantismul lui proletar a dus la lărgirea democrației, la sporirea centralismului democratic proletar (CDP) prin pârgii de conducere de jos în sus (de exemplu, Inspekția Muncitorească-Țărănească¹⁹⁸). CDB în care majoritatea este proletară are următoarele caracteristici:

1. votarea tuturor organelor de conducere;
2. raportarea periodică a celor în funcții de conducere în fața instanțelor care i-au ales;
3. disciplină strictă și supunerea minorității în fața majorității;
4. obligația organelor inferioare de a respecta deciziile organelor superioare;
5. prioritizarea eficacității în fața formalităților.

Sunt forțați comuniștii să ia această cale? Întrucât nu toți oamenii sunt pregătiți să conducă pe rând, democrația burgheză este o necesitate *forțată*. GAS, în schimb, din cauza caracterului lor de clasă mic-burghez, neagă necesitatea democrației burgheze pentru conducerea mișcării, optând pentru organizarea anarhistă, „la firul ierbii”.

„În fiecare celulă există un reprezentant. Rolul se atribuie prin rotație sau se alege membrul care stăpânește cel mai bine teoria, după caz și disponibilitate. Reprezentanții se adună și formează un comitet central, prin care se menține comunicarea și colaborarea între membrii din diverse celule. Reprezentantul celulei are rolul de a informa restul membrilor despre ce se întâmplă la ședințele de comitet, și să comunice comitetului aspecte care țin de celula și membrii săi.”

„Comitetul central”, deși este ales prin vot, nu dictează celulelor vreo direcție de acțiune, nu elaborează niciun plan concret, ci doar informează și comunică — centrul nu are vreo funcție reală. Deși GAS ține alegeri și se folosește de deputați, aceștia au o poziție mai degrabă simbolică. Acest model organizațional **nu** reprezintă vreun centralism sau vreo democrație reală, căci într-un final celulele îndeplinesc orice acțiune își doresc ele, creând anarhie, tensiuni intra-organizaționale și o depersonalizare a responsabilității;

¹⁹⁸ Marxists of Makhachkala. *What is Rabkrin?*. https://vk.com/@marxist_club_of_maxa-chto-takoe-rabkrin.

iată aplicarea în practică a teoriei lor „la firul ierbii”, care nu înseamnă decât **anarhism**.

În schimb, în organizația noastră lucrurile stau altfel. Deciziile se iau de jos în sus: cercurile locale votează liderii lor pentru un post în cea mai înaltă instanță a organizației, Sovietul de Organizare. Această instanță este un organ cu funcții reale — se asigură de buna desfășurare a activității în organizație, continua dezvoltare a membrilor, disciplina de clasă ș.a.m.d. Cea mai importantă instanță pentru bunăstarea organizației este Sovietul de Organizare, care votează liderul organizației, o funcție formală: redactorul-șef. Acesta — la fel precum un guvern burghez, la fel precum Sovietul Suprem al URSS — numește oameni în funcții de sus în jos, după cunoștințe, experiențe, abilități de organizare, trăsături morale etc. Nu poate fi decis prin vot cine e cel mai potrivit pentru a conduce o comisie editorială — ei sunt aleși de către redactorul-șef după abilitățile lor concrete și după cât de mult s-ar potrivi pe acea direcție de muncă.

Pentru a ilustra mai clar diferența dintre CDB, prezent în organizația noastră, și anarhismul din GAS, vom lua drept exemplu recrutarea noilor membri. În organizația noastră recrutarea se face centralizat, prin intermediul Comisiei de Recrutare, a cărei conducere este decisă de către redactorul-șef, de sus în jos. Liderul acestei comisii trebuie să aibă anumite abilități de organizare, de convingere și de comunicare, precum și cunoștințe teoretice ridicate — nu oricine poate determina dacă un nou-venit este demn să ia parte la viața organizației sau nu. Prin activitatea comisiei și a liderului ei, ales nu prin vot, ci după abilitățile sale, are loc o recrutare în conformitate cu necesitățile întregii organizații. Liderul este responsabil pentru activitatea membrilor din comisie, iar redactorul-șef este responsabil pentru activitatea liderului de comisie.

Cum procedează GAS, în schimb? Ei spun: *„procedura de recrutare este standardizată, dar celulele au autonomie la recrutare”*. Autonomia la recrutare pentru celule înseamnă descentralizare, înseamnă anarhism. Este necesară o recrutare centralizată, coordonată conform cu principiile teoretice și morale ce se aplică întregii organizații. Oare nu tot anarhismul GAS a dus la publicarea „Precizărilor” „pe loc, de un membru, fără să discute cu nimeni altcineva în prealabil”? Bineînțeles că da! Dar esența acestei organizări la firul ierbii, acestui anarhism teoretic și practic, este caracterul individualist și mic-burghez al GAS, care este dominată în componența sa de socialiști neproletari.

Cum se va schimba CDB în drumul către socialism? Înlocuirea constantă, de fiecare om în parte, este esența centralismului democratic proletar — astfel, forțele de clasă proletare se află constant în rotație. CDP este singurul

care poate asigura dezvoltarea continuă a spiritului proletar, sporirea culturii proletare ș.a.m.d. Există acesta la noi în organizație? Bineînțeles, dar la un nivel extrem de redus, în acele funcții care pot fi îndeplinite de către oricine. Pentru a ajunge la o rotație între mai multe cadre în anumite părți ale organizației, este nevoie ca nivelul teoretic al cadrelor să crească, e nevoie ca experiența lor politică să se dezvolte.

Aceste dezvoltări nu sunt garantate de CDB de la sine (vedem asta, de exemplu, la guvernele burgheze), ci doar de faptul că majoritatea forțelor de clasă din organizație sunt comuniste. Organizarea forțată a comuniștilor într-un mod birocratic le permite să dezvolte treptat democratismul proletar pe măsură ce distrug sistemul birocratic, dar, după cum am mai zis, acesta se va definitiva doar odată cu dezvoltarea forțelor de producție, cu construirea socialismului.

4.1.6 Fraționismul și unitatea de voință. GAS și organizația-mamă

Încă de la începutul activității noastre am militat pentru o unitate teoretică și morală, pentru lupta activă cu acele elemente care contestă deciziile majorității și se opun activ intereselor acesteia. Ce poziție au stângiștii despre acțiunea unită, conform unei singure linii generale? Vom analiza precizările organizației-mamă a GAS, Internationalist Standpoint (ISp), o organizație deschis troțkistă¹⁹⁹.

„Bolșevicii, în urmă cu mai bine de un secol, aveau un regim intern cu adevărat democratic și viu, care permitea exprimarea liberă a dezacordurilor și dezbaterilor, nu doar în interiorul partidului, ci adesea și în spațiul public. Dreptul de a forma grupuri, tendințe și facțiuni era ferm stabilit, iar dezacordurile erau ceva obișnuit. Acest lucru nu i-a împiedicat pe bolșevici să conducă cea mai de succes revoluție socialistă. De fapt, această atmosferă internă liberă și deschisă a fost o condiție prealabilă a succesului lor.”²⁰⁰

La fel cum BTM îl contrazicea pe Lenin, iată că acum o întregă organizație internațională pune cuvinte în gura tuturor bolșevicilor, asociind succesul lor cu unitatea luptelor, cu fragmentarea unită (aceeași fragmentare unită pe

¹⁹⁹ <https://archive.is/wa5wL>.

²⁰⁰ <https://archive.is/l1pXf>.

care o au și stângiștii astăzi). Viața, însă, ne arată că organizarea justă a comuniștilor nu poate fi decât unirea în jurul unei singure teorii, unor principii înțelese de fiecare membru în parte și care **nu** sunt contradictorii — bolșevicii se opuneau oricărei platforme și oricărei fracțiuni care să comploteze împotriva majorității partidului, fapt atestat de al X-lea congres al partidului. Uitați ce susținea Lenin, complet în opoziție cu aceste invenții ale stângiștilor:

„În lupta practică împotriva fracționismului este necesar ca fiecare organizație de partid să vegheze cu toată strictețea ca să nu fie îngăduite niciun fel de manifestări fracționiste. Critica, absolut necesară, a lipsurilor partidului trebuie făcută în așa fel încât orice propunere practică să fie trimisă într-o formă cât mai precisă, imediat și fără nicio târăgănare, organelor conducătoare de partid locale și organului central, spre a fi examinată și soluționată. În afară de asta, oricine are de făcut o critică trebuie să țină seama, în ce privește forma ei, de situația partidului, care este înconjurat de dușmani, iar în ceea ce privește conținutul ei trebuie ca, printr-o participare directă la activitatea sovietelor și la munca partidului, să verifice cum sunt îndreptate în practică greșelile partidului sau ale unor membri ai săi. Orice analiză a liniei generale a partidului sau aprecierea experienței lui practice, controlul executării hotărârilor lui, cercetarea metodelor de îndreptare a greșelilor ș.a.m.d. nu trebuie în niciun caz să fie supuse unei discuții prealabile în cadrul unor grupuri formate pe baza vreunei «platforme» etc., ci trebuie să fie supuse neapărat unei discuții directe a tuturor membrilor de partid.”

„Este necesar ca toți muncitorii conștienți să-și dea bine seama cât de dăunător și de inadmisibil este orice fracționism, care, chiar dacă reprezentanții diferitelor grupuri sunt animați de cea mai vie dorință de a păstra unitatea partidului, în practică duc în mod inevitabil la slăbirea activității colective și la încercări repetate și intense, întreprinse de dușmanii care se strecoară în rândurile partidului de guvernământ, de a adânci divergențele și de a le folosi în scopuri contrarevoluționare.”

„De aceea congresul declară dizolvate și hotărăște să fie dizolvate imediat și fără excepție toate grupurile care s-au format pe baza unei platforme sau alteia (cum ar fi: grupurile «opозиția muncitorească», «centralismul democratic» etc.). Neexecutarea acestei hotărâri a congresului atrage neapărat după sine excluderea imediată din partid. [...] Pentru a realiza o strictă disci-

plină în rândurile partidului și în întreaga activitate sovietică și pentru a ajunge la o cât mai mare unitate prin înlăturarea oricărui fracționism, congresul împuternicește Comitetul Central să aplice, în cazurile de încălcare a disciplinei sau de reînviere ori îngăduire a fracționismului, toate sancțiunile de partid, inclusiv excluderea din partid, iar pentru membrii Comitetului Central trecerea în situația de membri supleanți și, ca măsură extremă, chiar excluderea din partid.”²⁰¹

— V.I. Lenin. *Congresul al X-lea al PC(b) din Rusia*

ISP, în schimb, spune că „viitoarea internațională de masă poate lua doar caracterul unui amalgam al diferitelor forțe revoluționare care se unesc cu diferențele lor politice și tradițiile diferite care trebuie respectate” și că „asemenea diferențe au o importanță secundară și ar trebui lăsate să coexiste în aceeași organizație, într-un proces de discuție tovarășească; și să se acorde timp pentru a clarifica, acolo unde este posibil, problemele contestate”. Vedem consecințele în practica GAS a acestei teorii — absența vreunei linii teoretice concrete, autonomia diferitelor celule de acțiune după cum consideră, și nu după un plan concret, elaborat în comun.

Iată, deci, cum stângiștii îl contrazic pe Lenin! Noi am mai criticat pozițiile lor despre fracționism în articolul nostru despre socialisme²⁰². Totuși, este absolut necesar să insistăm că organizația comunistă nu poate permite fracțiuni, nu poate permite poziții contradictorii să coexiste. Odată ce apar divergențe de poziții (și aici nu ne referim la alegerea unei culori pentru un design, ci la divergențe teoretice principiale, care vor apărea inevitabil), o poziție va fi în favoarea proletariatului, iar cealaltă va fi dăunătoare lui și favorabilă burgheziei. Conflictele și dezbaterile trebuie rezolvate cât mai rapid posibil, folosindu-ne de metode pedagogice formale și informale, de o cercetare minuțioasă care să susțină poziția ambelor părți, toate cu scopul de a ajunge la o concluzie la care tot colectivul să adere. Nu este nevoie de platforme speciale minoritare care să își reprezinte propriile interese — aceia care vor avea poziții ce contravin celor majoritare trebuie fie să se educe și să accepte poziția majorității, fie să părăsească organizația.

Să luăm exemplul fracțiunii menșevice (minoritare) a Partidului Social-Democrat Rus. Aceștia susțineau politici și tactici ce favorizau burghezia și

²⁰¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 43, pp. 91–99.

²⁰² <https://telegra.ph/SOCIALISMUL-LUI-MARX-CONTRA-CELORLALTOR-SOCIALISME-01-14>.

slăbeau clasa muncitoare: de pildă, includerea în partid a susținătorilor financiari sau a oamenilor pur și simplu solidari (sic!). Bolșevicii, în schimb, considerau că partidul trebuie să includă doar persoane care luptă neconținut pentru cauza comunistă, care lucrează activ într-unul dintre organele partidului. Existența unei fracțiuni a încetinit activitatea partidului și a permis ca muncitorii să fie conduși de către liderii menșevici, mic-burghezi, anticomuniști. Iată, deci, consecințele fracționismului, care nu duce decât la **degradarea mișcării comuniste** și la **diluarea marxismului**.

Am dovedit deja că stângiștii fac voia burgheziei atât în teorie, cât și în practică, de nenumărate ori. Motivul? Ei sunt, după apartenența lor de clasă, mic-burghezi care luptă pentru propriile lor interese individuale. Clasa muncitoare, în schimb, fiind una singură, se poate folosi numai de o singură teorie științifică și poate avea doar o singură organizație unită, care se ocupă cu dezvoltarea acesteia.

„Unul dintre lucrurile foarte clare pentru ISp este că, dacă vrem să construim în viitor o Internațională revoluționară de dimensiuni considerabile, concepția birocratică de sus în jos a ceea ce se numește «centralism democratic» trebuie abandonată odată pentru totdeauna. Discuțiile trebuie să fie libere și continue, iar tonurile trebuie păstrate calme și tovarășești. În caz de diferențe de opinie, minorității trebuie să i se permită să-și exprime punctul de vedere în mod public. Acest lucru a fost practicat de bolșevici și de Internaționala Comunistă în urmă cu un secol și este absolut revoltător să fie interzis astăzi!”²⁰³

Deci, ce înțelege ISp prin centralism democratic? Posibilitatea de a critica în public organizația de către membri. Am arătat deja cum stau lucrurile de fapt, că centralismul democratic ține de coordonarea activității organizației; atât timp cât ne folosim de birocați, este necesară această separare a puterilor: atât de conducere de jos în sus, cât și de conducere de sus în jos. Fiind de fapt o organizație anarhistă deghizată în roșu, bineînțeles că ISp nu înțelege această necesitate forțată.

Ei scandează pentru abolirea conducerii de sus în jos: am văzut cât de bine (nu) funcționează asta în practica GAS. Fără conducere de sus în jos, sursele noastre ne-au povestit o altă întâmplare nostimă: atunci când se dorește redactarea unui articol pe un subiect anumit, se creează un document la care au acces toți membrii organizației — fiecare scrie acolo ce i se pare relevant cu

²⁰³ <https://archive.is/jV5VR>.

privire la subiect, iar ulterior, un om oarecare, ales strict pentru inițiativa lui și nu pentru abilitățile și cunoștințele sale, alege cele mai interesante paragrafe, le unește și le publică. Poate astfel se explică de ce articolele GAS de-abia dacă pot fi înțelese. În cazurile în care redactarea nu este colectivă, cineva publică din proprie inițiativă ceea ce a scris, fără să discute cu ceilalți. Halal democrație!

Iată, deci, anarhismul în teoria și în practica „socialiștilor revoluționari”. Nu ne surprinde că, în aceste condiții, ISP și GAS aleg să fie conduși de către teoria lui Troțki, un reacționar mic-burghez care a sabotat constant activitatea bolșevicilor²⁰⁴, iar, odată exclus din partid, a coordonat activități teroriste în Uniunea Sovietică²⁰⁵, împotriva poporului muncitor²⁰⁶. În cele din urmă, troțkismul a biruit forțele clasei muncitoare, ceea ce a dus la contrarevoluția din URSS²⁰⁷. Acesta este pericolul pe care îl reprezintă acest curent pentru mișcarea comunistă. Studiile redactate de către editura organizației noastre despre troțkism, citate în acest paragraf, sunt de importanță esențială, dovedind caracterul de clasă al acestei mișcări și al susținătorilor ei.

Faptul că ISP și GAS îl susțin pe Troțki, împrăștiind teoriile lui despre „statul muncitoresc deformat”, doar ne confirmă cât de dăunătoare este această organizație pentru îndeplinirea sarcinilor revoluției proletare. Scopul mișcării comuniste este să lupte cu troțkismul, care s-a afirmat **drept un curent anticapitalist al micii burghezii, care acționează în interesele capitalului financiar în cadrul mișcării comuniste**. Nicio mișcare, teorie sau frază nu trebuie judecată doar după forma pe care o ia. Troțkismul poate lua multe forme, dar în esență reprezintă aceeași mișcare anticomunistă. Oricine sabotează mișcarea comunistă în favoarea burgheziei este în esență troțkist, indiferent de cuvintele cu care se descrie — un om care se pronunță în favoarea lui Stalin și împotriva lui Troțki poate foarte bine să fie troțkist atât timp cât acțiunile lui sunt împotriva clasei muncitoare, în interesele oligarhiei financiare. Sperăm că toate cele enumerate mai sus au dovedit că atât GAS, cât și BTM sunt în esență troțkiste, indiferent de toată vorbăria lor despre marxism-leninism și comunism.

²⁰⁴ <https://telegra.ph/istoria-flecarului-trotki-09-24>.

²⁰⁵ Marxists of Makhachkala. *Trotskyist-Zinoviev united terrorist center*. https://vk.com/wall-178842737_1608.

²⁰⁶ Marxists of Nizhny Novgorod. *Subversive activities of the right-Trotskyist bloc*. https://vk.com/wall-220748376_190.

²⁰⁷ Marxist Science. *On the bourgeois counterrevolution in the USSR*. https://vk.com/@marxist_science-martovskii-perevorot.

4.2 Organizația de cerc, fabrică teoretică și morală a viitoarelor cadre de partid

Acum un deceniu, la răsăritul perioadei de partid, Lenin a lansat lozincă necesității unui ziar social-democrat pe întreaga Rusie. Astăzi, condițiile sunt diferite — am reușit fără nicio problemă să lansăm o publicație online comunistă în limba română care să atingă nu doar întreaga Românie, dar aproape orice colț al globului. Problema cu care se lovește acum mișcarea comunistă sunt activiștii locali care să îndeplinească muncă agitpropagandistică conform condițiilor regionale, care să poată pătrunde teoria marxistă conform celor mai noi dezvoltări ale acesteia, să lucreze cu muncitorii, să îi conducă. O astfel de disciplină, o astfel de fabrică de cadre conducătoare care să servească totodată ca o editură nu poate fi **decât** organizația de cerc — organizație care concentrează în ea oameni muncitori, dornici să își dezvolte cunoștințele prin studiu, prin conspectare și discuții. Un alt aspect esențial este dezvoltarea morală a cadrelor, care nu poate avea loc decât prin munca în colectiv, decât prin îndeplinirea voinței majorității de către fiecare cadru în parte, disciplinat. Această călire nu poate fi realizată decât în cadrul cercului, pe baza legăturii tovarășești dintre cadre.

Astfel, cercul este un organizator colectiv, un centru viu de cultură proletară, o școală colectivă teoretică și morală, un agitpropagandist colectiv, în cadrul căruia voința este concentrată într-o direcție unică, cu scopul final de a pune capăt exploatării omului de către om. Rolul pe care ziarul îl avea acum un secol la construcția partidului trebuie să îl aibă acum cercul la construcția cadrelor de gradul 2 — adică oamenilor care stăpânesc bazele marxismului și care dezvoltă, totodată, aspectele ce țin de una dintre ramurile acestuia: economie politică, psihologie, viziune asupra lumii, politică și etnografie.

„Dar rolul ziarului nu se mărginește la răspândirea ideilor, la educarea politică și la câștigarea de aliați politici. Ziarul nu este numai un propagandist colectiv și un agitator colectiv, ci și un organizator colectiv. În această privință, el poate să fie asemuit cu schelăria care se ridică în jurul unei clădiri în construcție și care îi fixează contururile, înlesnește legătura între diferiții constructori, îi ajută să repartizeze munca și să cuprindă dintr-o privire întregul ansamblu al rezultatelor obținute prin muncă organizată. Cu ajutorul ziarului, și în legătură cu el, se va forma de la sine o organizație permanentă, care va desfășura nu numai o activitate locală, dar și una generală sistematică, o organizație care va deprinde pe membrii ei să urmărească cu atenție eveni-

mentele politice, să aprecieze însemnătatea lor și înrăurirea pe care o au ele asupra diferitelor părți ale populației, să elaboreze metodele potrivite prin care partidul revoluționar va putea să-și exercite influența sa asupra acestor evenimente. Chiar și o sarcină cum e cea tehnică — care constă în a asigura aprovizionarea regulată a ziarului cu material și răspândirea lui regulată — impune alcătuirea unei rețele de agenți locali ai partidului unic, care să se afe în relații strânse unii cu alții, să cunoască starea generală de lucruri, să se obișnuiască a îndeplini în mod regulat funcțiile fărâmițate ale activității pe întreaga Rusie, să-și încerce forțele în organizarea cutărilor sau cutărilor acțiunii revoluționare. Această rețea de agenți va forma tocmai osatura unei organizații cum ne trebuie nouă: destul de mare pentru a cuprinde țara întregă; destul de largă și de variată pentru a aplica o diviziune riguroasă și amănunțită a muncii; destul de consecventă pentru a putea, în orice împrejurări, la orice «cotitură», în fața oricăror surprize, să-și desfășoare, fără șovăială, propria ei activitate; destul de elastică pentru a putea, pe de o parte, să evite o bătălie în câmp deschis cu un dușman covârșitor prin forțele sale atunci când și le-a concentrat într-un singur punct, iar pe de altă parte, pentru a ști să profite de neîndemânarea acestui dușman și să-l atace în locul și în momentul când se așteaptă cel mai puțin.”²⁰⁸

— V.I. Lenin. *Cu ce să începem?*

La momentul actual (și pentru multă vreme de aici încolo) avangarda va juca un rol esențial în construirea proletariatului ca clasă. Putem spune totuși că ea există acum? Din păcate, cercul nostru se situează într-o poziție atât de primitivă și de începătoare, încât posibilitatea de a conduce lupta proletariatului se profilează în viitor, peste ani, atunci când vom avea suficiente forțe care să fi înglobat spiritul și teoria luptei proletare. Avem nevoie de cadre care să aibă pregătirea științifică necesară pentru a duce lupta pentru umanizarea umanității până la ultima picătură. Fără unirea socialismului științific cu mișcarea muncitorească, noi nu putem să ne socotim avangarda proletariatului. Așadar, încă și mai presantă este nevoia acută de consolidare a socialismului științific. Ce fel de socialiști am fi dacă am lansa acum lozincă partidului, când înșiși membrii din organizația noastră nu s-au dezvoltat încă suficient pentru a crea această uniune dintre știință și proletariat pe care o

²⁰⁸ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 5, pp. 11–12.

reprezintă partidul comunist?

„La început, social-democrația nu putea să își extindă activitatea în masa muncitoare și din această cauză se limita la munca în cercuri de propagandă și agitație. Unica ei formă de muncă era atunci studiul în cercuri. Scopul acestor cercuri era să creeze chiar printre muncitori un grup care să poată conduce mișcarea în viitor. De aceea aceste cercuri erau alcătuite din muncitori înaintați: numai muncitorii aleși aveau putința să studieze în aceste cercuri.

Dar în curând timpul cercurilor trecu. Social-democrația simți curând că trebuie să iasă din cadrul îngust al cercurilor, pentru a-și extinde influența asupra masei largi a muncitorilor. La aceasta au contribuit și condițiile exterioare. În acest timp, în rândurile muncitorilor mișcarea spontană a luat un deosebit avânt.”²⁰⁹

— I.V. Stalin. *Partidul Social-Democrat din Rusia și sarcinile lui imediate*

Socialiștii proletari, pentru a-și îndeplini scopul de a lupta pentru clasa muncitoare, trebuie să-și bage mințile în cap și să studieze tacticile dezvoltării mișcării comuniste. Ne îndoim că grăbiții ce visează deja la construirea unui partid de masă vor înțelege instant însemnătatea vorbelor lui Stalin (sau ale lui Lenin, de altfel) în relație cu „mișcarea spontană”. Sperăm că analogia cu bolșevicii va clarifica mai tare de ce nu este încă momentul unirii detașamentelor avansate ale proletariatului într-un partid — la fel ca în Rusia la începutul anilor ‘90 ai secolului al XIX-lea, aceste detașamente **nu există, sunt în curs de formare.**

„Da, mișcarea noastră se găsește într-adevăr în perioada copilăriei și, ca să se maturizeze mai repede, ea trebuie tocmai să învețe să fie intolerantă față de cei ce îi frânează creșterea prin ploconirea lor în fața spontaneității.”²¹⁰

— V.I. Lenin. *Ce-i de făcut?*

A nega acest fapt înseamnă a expune deschis caracterul oportunist al propriei mișcări, supraaprecierea spontaneității unei mase eterogene de activiști,

²⁰⁹ I.V. Stalin. *Opere*, vol. 1, p. 14.

²¹⁰ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 37.

fie ei studenți sau muncitori, atrași încă doar superficial de marxism, fără cunoștințe adânc sedimentate, ce **nu** pot să conducă muncitorii. Dacă la începutul anilor 1900 se avansa lozinca unirii mișcării muncitorești cu socialismul științific, asta era fiindcă social-democrația (mișcarea comunistă, adică) trecuse deja prin (peste) zece ani de 1) consolidare a științei marxiste și 2) întărire a puterii în rândul muncitorilor (!). Cu care dintre acestea se ocupă socialiștii români astăzi? Cât s-a scris despre condițiile din România secolului trecut, subiect care este atât de interesant pentru clasa muncitoare pe care trebuie să o conducem? Nicio organizație socialistă din România nu a scris ceva câtuși de puțin valoros în ceea ce privește dezvoltarea imperialismului român, despre condițiile care au dus la fascism secolul trecut, iar mai apoi la o desăvârșită dictatură burgheză sub Dej și Ceaușescu, care a zdrobit revoluția proletară. În general se cunoaște atât de puțin și s-a scris atât de puțin. Noi nu ne mulțumim cu atât, și nu ne grăbim nicăieri — mai întâi ne dezvoltăm teoria, iar mai apoi vom conduce și clasa muncitoare, la fel cum un inginer mai întâi proiectează un drum înainte de a-l construi.

„Ce este socialismul științific **fără mișcarea muncitorească**? — O busolă care, fiind lăsată fără întrebuințare, poate numai să ruginească și nu mai rămâne decât s-o azvârli peste bord.

Ce este mișcarea muncitorească **fără socialism**? — O corabie fără busolă care va ajunge oricum la celălalt țărm, dar care, dacă ar fi avut busolă, ar fi ajuns la țărm cu mult mai repede și ar fi întâmpinat mai puține primejdii. Îmbinați una cu cealaltă și veți căpăta o corabie minunată, care va merge de-a dreptul spre țărmul celălalt, ajungând nevătămată în port.

Îmbinați mișcarea muncitorească cu socialismul și veți obține mișcarea social-democrată, care se îndreaptă direct spre «pământul făgăduinței».²¹¹

— I.V. Stalin. *Pe scurt despre divergențele din partid*

Organizația noastră de cercuri este fabrica de busole — fără o astfel de fabrică, socialiștii români vor încurca mereu Luceafărul cu Steaua Nordului, iar mișcarea eliberării proletariatului va rămâne de nevăzut. Trebuie să învățăm să conducem proletariatul, să îl îndrumăm către lupta cu burghezia pe orice plan.

²¹¹ I.V. Stalin. *Opere*, vol. 1, p. 105.

Capitolul 5

Concluzie

Rezumând, cea mai justă practică a comuniștilor contemporani este crearea unei strânse organizații de cerc care să îndeplinească următoarele sarcini:

- consolidarea unui organ de presă care, prin autoeducare și diviziunea muncii să creeze cadre specializate *pe agitație și propagandă în toate ramurile marxismului, cu scopul demascărilor politice multilaterale;*
- răspândirea culturii și moralei proletare pe toate căile posibile;
- critica dogmelor socialismului predominant, despre care am dovedit că este în esență troțkist, opus intereselor clasei muncitoare;
- folosirea maximală a experienței acumulate de mișcarea comunistă din trecut și din prezent, *pentru care este necesară diferențierea clară între cine e un comunist și cine e un stângist;*
- popularizarea tezelor științei marxiste și dezvoltarea de noi studii *utilizând cele mai noi date statistice și arhivistice;*
- întărirea treptată a legăturilor cu clasa muncitoare *atât pe baza sindicatelor deja existente, cât și prin crearea de celule în diversele întreprinderi.*

Stângiștilor le este cel mai teamă de a avea printre ei un nou Lenin. Noi, în schimb, construim o organizație care va da naștere la cât mai mulți conducători leniniști, care nu se îndoiesc vreo secundă că au luat calea cea justă pentru clasa muncitoare. Încheiem cu acest citat, aplicabil aproape cuvânt cu cuvânt situației actuale de pe scena anticapitalistă românească.

„După părerea noastră, criza socialismului obligă pe socialiștii cât de cât serioși tocmai să acorde o mai mare atenție teoriei, să se situeze cu mai multă fermitate pe o poziție strict determinată, să se delimiteze mai categoric de elementele șovăielnice și nesigure. După părerea socialiștilor-revoluționari însă, de vreme ce «chiar și la germani» (chiar și în orice țară subordonată imperialismului vestic)²¹² există sciziune și disensiuni, înseamnă că nouă, rușilor (românilor)²¹³, dumnezeu însuși ne-a poruncit să fim mândri că nu știm nici noi singuri încotro mergem. După părerea noastră, o orientare revoluționară lipsită de teorie **nu are dreptul la existență**²¹⁴, și, mai devreme sau mai târziu, este condamnată în mod inevitabil la un faliment politic. După părerea socialiștilor-revoluționari însă, lipsa teoriei este un lucru foarte bun, deosebit de comod «pentru unificare». După cum vedeți, nu ne putem înțelege cu ei, deoarece până și de vorbit, vorbim limbi diferite.»²¹⁵

— V.I. Lenin. *Aventurism revoluționar*

COMUNIȘTI, ÎN CERCURI!

²¹² Nota editurii CȘ.

²¹³ Nota editurii CȘ.

²¹⁴ Evidențiat de editura CȘ.

²¹⁵ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 369.

